

HẠ THU

Mắt Gai Nhân

Chương 1

Chưa đêm nào vũ trường "Nhất Dạ Vương" đông khách như là đêm nay cả. Phải mở cửa, cúi đầu chào số lượng khách đông kỷ lục từ chiều đến giờ, anh bồi Hải Tâm nghe cơ thể rã rời. Một bở hơi tai! Theo cách nói của dân miền Bắc.

Mười giờ đêm, số lượng khách vắng dần. Tựa lưng vào cây cột đá lát men lạnh toát, anh đưa tay che miệng, kính đáo ngáp một cái dài rồi vắn vẹo người những khớp xương kêu răng rắc. Thật... sảng khoái!

Lại có khách! Thấy một cô gái xăm xăm bước về cổng vũ trường, Hải Tâm bật thẳng người lên, niềm nở với nụ cười chuyên nghiệp:

- Cô cho soát vé.

- Tôi không có vé và tôi cũng không đến vũ trường đâu.

Giọng cô gái êm êm đầy ẩn tượng. Không có vé, không đến vũ trường! Hải Tâm tròn đôi mắt. Bây giờ anh mới nhận ra cô gái trước mặt mình không giống người đến vũ trường để vui một chút nào.

Cô mặc chiếc áo thun cộc tay màu trắng và chiếc quần Jean ôm sát

người đã bạc màu. Chân đi đôi dép da mòn xẹp lép và tay thì cầm theo ổ bánh mì. Gương mặt cô cũng thế, chẳng điểm phấn son và mái tóc ngang bông rối bù lên. Như thể cô đã phải chạy trong gió một quãng đường dài.

Tôi nói thật đó, anh cho tôi vào trong một phút thôi. Tôi cần tìm gặp một người - Giọng cô gái cắt ngang dòng suy luận của Hải Tâm.

Ngẩng đầu lên anh nhẹ lắc đầu:

- Rất tiếc, tôi không thể cho cô vào trong được.

- Vì sao thế ? - Cô gái ngây ngô hỏi:

- Sợ tôi vào luôn rồi không ra hả ?

Cũng có ý đó, nhưng Hải Tâm lịch sự:

- Không có, chỉ vì cách ăn mặc của cô không đáp ứng theo qui định của vũ trường. khách đến đây buộc phải ăn mặc đẹp và... đặc biệt không được mang dép.

Đưa mắt nhìn lên bảng nội qui, cô gái nhẹ thở ra:

- Đành vậy rồi, nhưng tôi đến có phải để khiêu vũ đâu. Tôi đến tìm người rồi đi ngay.

- Không được - Hải Tâm vẫn cương quyết lắc đầu:

- Là đệ nhất vũ trường, tôi làm sao cho một người ăn mặc xuềnh xoàng như cô chạy tới chạy lui làm náo loạn vũ trường được chứ ?

- Nếu vậy thì... - Cẩn nhẹ môi cô gái nói:

- Anh vào tìm giúp dùm tôi. Chuyện gấp lắm, không chần chừ được.

- Chuyện gì mà gấp ? - Hải Tâm nhìn đôi mày cô gái, nói nhanh:

- Mẹ nó đang hấp hối.

- Hà ? - Hải Tâm giật bản mình - Chuyện lớn thế thật ư ?

Cô gái gật đầu thiếu não:

- Đúng như vậy. Mẹ nó đang hấp hối trên giường bệnh. Chờ được nhìn thấy nó lần cuối rồi nhắm mắt. Anh vui lòng giúp dùm chọ Tên nó là... Như Nguyễn.

- Được, được... Tôi đi ngay - Hải Tâm không dám chần chừ, quay lưng bước vội. Được mấy bước, như chợt nhớ, anh quay lại:

- Cô đứng đây, hể có khách là mở cửa giùm tôi nhé. Như thế này này...

- Không cần phải dạy đâu. Cắt lời anh, cô gái xua tay:

- Lúc nãy tôi đã thấy anh làm rồi. Có phải thế này không ? - Vừa kéo tay mở cửa vừa cúi đầu chào cung kính.

- Phải rồi.

Hải Tâm gật đầu, trao cho cô chiếc nón:

- Đội lên đi cho giống.

- Được, Anh đi đi...

Hải Tâm chưa đi khỏi, cô gái đã bật lên cười thành tiếng, lè lưỡi và soi bóng mình trong tấm gương. Cô biết chắc, thế nào cũng bị nhỏ Như Nguyễn chửi chọ Dám trù mẹ nó hấp hối, sắp chết đến nơi... thật ra... cô cũng có phần quá đáng.

Nhưng nếu không nói thế... liệu anh bồi có giúp không? Túng thế từng quyền. Gia Cát Khổng Minh đã dạy rành rành trong binh pháp. Hơn nữa... chuyện này... cũng vì cứu nó mà ra. Ai biểu thằng Tài em nó đem tin trể quá làm gì. Báo hại cô chạy đến hụt hơi mà chiếc xe đạp đâu rồi nhỉ ? Lúc nãy vội quá, cô quăng đại trên thềm sân vũ trường. Hỏi biết có còn hay mất ? Giật mình chợt nhớ, cô dán mắt

vào cửa kính nhìn ra, bất chợt la lên một tiếng.

- Ái chà!

Có một đôi mắt khác, ngoài cửa kính cũng đang nhìn cô chăm chú. Ai vậy nhỉ Một phút trôi qua, cô mới đoán được đó là khách đến vũ trường.

-Mở cửa!

Bàn tay gõ nhẹ vào khung cửa. Gật đầu, cô đưa mắt nhìn chăm chăm vào người mới đến đẹp trai không thể tưởng. Tựa diễn viên Hồng Không^ng vậy.

- Mở cửa! - Thấy cô cứ ngẩn ra để ngó mình. Chàng trai cau đôi mày lại.

- Dạ! - Chợt tỉnh, cô vội đưa tay lên mở cửa. Nhưng đẩy ra hay kéo vào đây ? Sao bỗng dưng... cô không nhớ vậy. Càng kéo vào càng chốt cứng.

- Sao vậy cưng ? - Tự tay kéo mở cửa ra, chàng trai nhướng mày nhìn cô khôi hài, hỏi:

- Sững sờ vì thấy anh quá đẹp trai. Có phải không ?

Bị nói đúng tim, má Kỳ Duyên đỏ bừng xấu hổ. Hất mặt lên, cô then thùng chống chế:

- Không dám đẹp trai đâu. Tại tôi... thấy lạ... nên ngó vậy thôi.

- Lạ chỗ nào ? - Nhướng một con mắt lên, chàng cười trêu:

- Nói thử coi. Có phải... nụ cười của anh làm em nhói tim không ?

Quả không sai. Tim Kỳ Duyên đang đập ầm lên xao xuyến trước nụ cười quá đẹp, quá "trơ" của hấn đây. Tránh không nhìn vào đôi mắt long lanh sáng rực của hấn, Kỳ Duyên đáp lạnh lùng:

- Tại sao phải nhói tim: "anh đẹp hay xấu can hệ gì tôi chứ ?"
- Tốt! - Búng chóc ngón tay, hấn gí mặt mình sát mặt cô:
- Biết thân, biết phận vậy sẽ tránh được nỗi khổ thất tình. Bởi... báo cho em một tin buồn... Tôi sắp phải cưới vợ rồi... một nàng vừa đẹp lại vừa giàu. Tuyệt vời chưa... Khều nhẹ mũi cô một cái, hấn cười khi rồi bước đi nhanh.

Điên khùng! Đưa tay lên mũi, phúi chỗ ngón tay hấn chạm vào, lòng Kỳ Duyên bỗng nao nao một cảm giác lạ lùng. Nó nửa như bức mình, nửa như hốt hoảng ? Mà bức mình, tức giận chuyện gì ? Vì câu nói của hấn ?

Có mà điên lên được... mới gặp mặt một lần, mấy phút thôi... lẽ nào... hấn đào hoa đến thế ? Có thuật thu hồn bắt vía ? Sao mình phải ngẩn ngơ, ngơ ngẩn ? Quả thật có vấn đề!

Nhảm nhí, nhảm nhí thôi! Kỳ Duyên bật lên cười lớn. Cô chẳng thể nào phải lòng gã con trai ấy được. Chỉ tổ khổ thân, thiệt mình không ra tích sự gì. Đám con trai ngu ngốc ấy... không đáng một xu.

Nghĩ đến chuyện cặp bồ, tim Kỳ Duyên lại nhói đau. Vết thương năm nào lại bật ra rỉ máu. Bốn năm rồi... bốn năm rồi cô vẫn chưa quên... Cạnh bên nhà, lại chung bàn, suốt mười hai năm dài cùng học, nên Kỳ Duyên thân Như Nguyễn lắm. Nó cũng vậy... dù hoàn cảnh gia đình hai đứa trái ngược nhau. Như Nguyễn giàu sung sướng bấy nhiêu thì Kỳ Duyên nghèo khó, vất vả bấy nhiêu.

Ngày ngày, trong lúc Như Nguyễn ở không, ăn sung mặc sướng được kẻ hầu người hạ thì Kỳ Duyên phải còng lưng phụ ba đẩy xe ba bánh viên chiên khắp nẻo đường để bán. Bữa đói, bữa nọ Để có thể gặp

nhau trò chuyện, Như Nguyễn đã phải đến nhà phụ Kỳ Duyên băm thịt, vò viên. Bao kỷ niệm vui buồn... hai đứa xem nhau như ruột thịt, miếng bánh cắn đôi.

Vậy mà năm đó... chỉ vì một gã con trai... hai đứa suýt đã giận nhau. Chuyện xảy ra vào cuối năm lớp 12, khi Như Nguyễn và Kỳ Duyên, hai đứa bước vào tuổi trăng tròn mười tám. Như Nguyễn đẹp lắm, đẹp nhất trường cấp III thị xã. Đẹp đến nỗi... ai cũng nói, nếu thi hoa hậu, nó sẽ đoạt giải ngay. Còn Kỳ Duyên... cô chưa nghe ai khen mình đẹp, mỗi lúc soi gương. Thật đó, cô thấy mình đẹp chán. Tuy không mặn mà sắc sảo như bạn, cô thấy mình có nét đẹp ngăm, đầy ấn tượng.

Thanh Nhân là lớp trưởng của cô Anh cao ráo, đẹp trai, thanh tú. Ăn nói đàng hoàng, chứng chạc kèm theo nụ cười rất có ấn tượng. Nên... từ lâu... anh đã là thần tượng của các cô gái trẻ. Trong đó có cả Kỳ Duyên và Như Nguyễn.

Hai đứa cùng ngưỡng mộ và... để ý anh... mà... không dám nói... Cho đến khi... Nguyễn lọt vào mắt của anh.

Để tiếp cận người đẹp, anh gián tiếp thông qua Kỳ Duyên. Nhờ cô làm trung gian, mai mối. Không hiểu được ý đồ, chiến thuật của anh, Kỳ Duyên đã ngộ nhận một cách sai lầm. Cô ngỡ mình là trung tâm mà anh theo đuổi.

Mừng đến phát điên lên, cô quay cuồng như chong chóng. Bao nhiêu tiền ba cho, dành dụm mua bộ đồ cỡ tốt nghiệp, cô dốc hết vào mớ son phấn, áo quần. Tối ngày lo chưng diện khoe mẽ như con công điệu đàng, xí xọn:

- Chà, nhỏ Kỳ Duyên dạo này dọn quá! Có mùa xuân rồi hả - Mấy nhỏ bạn ngồi bàn dưới thầm thắc mắc.
- Không sai! Lòng ngập đầy hưng phấn và hạnh phúc. Kỳ Duyên khoe ngay không giấu giếm:
- Cho tụi bây hay, anh Nhân lớp trưởng đang theo tao đó
- Cái gì ? - Những đôi mắt mở tròn xoe rồi những chiếc miệng bật lên cười lớn.

Kỳ Duyên tức tối:

- Thật đó. Tụi bây không tin sao ? Dạo này anh Nhân thân với tao dữ lắm.
- Thân với mày... nhưng yêu Như Nguyễn.

Một đứa tài lanh đã nói, cả bọn thích thú nhìn mặt Kỳ Duyên tái đi.

- Yêu Như Nguyễn. Ai nói với tụi mày ?
- Cần gì ai nói, nhìn qua là biết ngay - Nhún vai tụi nó tỉnh queo. Còn tàn nhẫn phán một câu đầy tự ái:
- Nhỏ Như Nguyễn đẹp như vậy không chọn, hổng lẽ chọn được một đứa xấu như mày. Thiệt... không biết nghĩ chút nào. Tội nghiệp chưa!

Rồi bọn chúng rành rành, chắc ăn như bắp, nhưng Kỳ Duyên vẫn không tin. Tối đó, cô quyết gặp anh hỏi cho ra lẽ.

- Đúng vậy! - Anh gật đầu ngay, không hay mình làm tổn thương trái tim cô:
- Anh yêu Như Nguyễn, em giúp anh nhé!

Rõ rồi! Trái tim thắt đau trong lồng ngực.

Không muốn anh nhìn thấy nước mắt chảy tràn xuống má mình.

Kỳ Duyên vụt chạy thật nhanh. Nghe đất trời đảo lộn.

Chuyện phút chốc tới miệng mấy con xí xọn, đồn lan khắp cả trường.

Để mỗi lần nhìn thấy mặt cô, tụi nó đứa nào cũng bùm tay che miệng cười khúc khích. Chúng thầm đặt cho cô một biệt danh: "Đĩa đeo chân hạc".

Xấu hổ, xấu hổ tột cùng, cô bỗng giận lây luôn Như Nguyễn. Bạn thân cái quái gì. Giữa lúc cô khổ đau bị thất tình, bị mọi người châm chọc, nó cứ ung dung hạnh phúc cặp bồ với Thanh Nhân. Về còn hí hửng kể cô nghe, được anh thế này, được anh thế nọ...

- Cậu yêu Thanh Nhân ? Chuyện đó có thật không ? - Một hôm Như Nguyễn bỗng hỏi câu ấy

- Thật thì sao ? - Diên tiết lên, Kỳ Duyên vùng hét lớn.

- Cậu đã là người chiến thắng, còn sợ gì nữa chứ ? Tớ không giành của cậu đâu mà có giành cũng chẳng được nào. Cậu là thiên nga, tớ là vịt trời xấu xí.

- Kỳ Duyên đừng nói vậy ? - Vụt ôm cứng lấy cô, Như Nguyễn lắc đầu:

- Tớ xin lỗi, tớ không biết gì cả. Lúc nãy... vừa mới nghe nhỏ Hoa kể lại thôi. Cậu đau khổ lắm phải không ?

Bị chạm đến nỗi đau, Kỳ Duyên tủi thân oà khóc. Như Nguyễn tự trách mình:

- Tớ thật tệ, chẳng biết gì mà cũng tại cậu thôi. Chuyện lớn như vậy mà sao không kể mình nghe ?

- Kể làm gì ? - Kỳ Duyên cay đắng:

- Cậu có nhường Thanh Nhân cho mình không ? Mà nhường, chưa

chắc gì anh ta chịu. Anh chỉ yêu cậu thôi.

- Mình không nhường cũng chẳng thể bởi Thanh Nhân yêu cậu.

Nhưng mình có thể không cặp bồ với anh ấy nữa. - Như Nguyễn nói nghiêm trang.

- Sao lại không cặp bồ nữa chứ ? Kỳ Duyên ngơ ngác:

- Chẳng phải cậu... cũng đã yêu sao ?

- Đúng, tớ đã yêu! Như Nguyễn gật đầu: nhưng tình yêu đó không bằng được tình bạn của tụi mình đâu. Nếu yêu mà mất cậu, tớ thà không yêu.

Như Nguyễn, cậu tốt với tớ vậy sao ? Nghe sóng mũi cay xe, Kỳ Duyên rưng rưng dòng lệ. Như Nguyễn nhẹ mím cười:

- Thì cậu cũng tốt với mình vậy. Thôi từ nay đừng nhắc tới Thanh Nhân, đến tình yêu nữa. Tụi mình còn nhỏ, lo học là chính có phải không ?

Không đáp, Kỳ Duyên gật đầu. Đôi bạn lại trở nên thân thiết. Thời gian trôi qua, chuyện xưa trở thành dĩ vãng. Chút tình lãng mạn học trò đã chẳng còn đọng lại gì trong lòng Như Nguyễn. Mỗi lần nhắc đến, nó chỉ cười.

Còn Kỳ Duyên cô biết mình không quên được. Trong thâm tâm lúc nào cũng cảm thấy mình thiếu Như Nguyễn một món nợ ân tình. Cô nhủ lòng sẽ đáp lại khi có dịp...

Và... cũng từ đó... cô không còn niềm tin vào sắc đẹp, vào sức hấp dẫn của mình với phái nam. Một lần vấp ngã, đã làm cô mất niềm tin với tình yêu. Như con chim một lần bị tên, thấy cành cong đã sợ. Cô co mình lại, sống khép kín, âm thầm trong tình thương của cha mẹ,

của bạn bè.

- Là cậu sao ?

Từ xa, Kỳ Duyên nhận ra cô Như Nguyễn kêu to, lạ lẫm.

- Sao cậu biết tớ ở đây mà tìm chứ ? Mẹ tớ làm sao hả ?

Giật mình chột tỉnh ngẩng đầu lên, không kịp cảm ơn anh bồi tốt bụng, Kỳ Duyên kéo tay bạn ra xa:

- Mẹ cậu không sao cả, tớ chỉ gạt anh bồi thôi.

- Hú vía! - Đưa tay chặn ngực, Như Nguyễn thở phào

Kỳ Duyên lại nói:

- Cậu về đi, hôm nay hăn sẽ lén đến coi mắt cậu đấy.

- Lén coi mắt mình sao ?

Như Nguyễn tròn đôi mắt:

- Sao hăn biết mình là ai chứ ?

- Hăn không biết cậu là ai, nh+ng cái này sẽ chỉ cho hăn đấy - Vừa nói, Kỳ Duyên vừa đưa tay chỉ vào cái cài áo hình kim tự tháp trên ngực Như Nguyễn.

- Cái này ư ? - Như Nguyễn cúi đầu xuống áo mình rồi hỏi:

- Cậu thấy nó đẹp không ? Tớ chẳng thích chút nào, nhưng nể tình mẹ tặng cho, tớ mới cài lên đó.

- Chẳng phải của mẹ cậu đâu\ Vừa nói Kỳ Duyên vừa cởi chiếc cúc ra khỏi ngực bạn:

- Của hăn đấy. Thằng Tài bảo hăn đã mua cái này từ Ai Cập. Không có cái thứ hai đâu.

- Thật vậy ư ? Như Nguyễn lo lắng hỏi:

- Vậy là hăn đã thấy mặt mình rồi. Tính sao đây ?

Không nghe lời Như Nguyễn nói, Kỳ Duyên tập trung hết tinh thần vào chiếc rỗb, đẹp làm sao ? Chiếc kim tự tháp này tinh tế y như thật.

- Kỳ Duyên. Cậu nói đi, tớ phải làm sao hả ?

- Hà ?

Bị lay mạnh, Kỳ Duyên ngẩng đầu lên ngơ ngác - Tớ làm sao biết được ? Vừa nghe thằng Tài nói tớ vội chạy đến đây ngay. Hy vọng trong ánh đèn chớp tắt, hắn không nhìn rõ cậu. Bằng không cậu sẽ tiêu đời... Ai bảo cậu đẹp quá làm gì cho khổ...

- Còn cười được nữa - Như Nguyễn nhăn nhó mặt:

- Mau liệu cách cứu mình đi. Tớ không thể làm vợ hắn, tớ không xa Duy Thành được, tớ thà...

- Biết rồi, biết rồi - Sợ Như Nguyễn lại ca bài ca muôn thưở, Kỳ Duyên vội xua tay:

- Để đó, từ từ tớ tìm cách chọ. Bây giờ kiếm cái gì ăn đã, tớ đói bụng quá rồi.

- Bật chiên có được không ? - Như Nguyễn nôn nóng:

- Hay há cảo, hay bò bía ? Toàn món ăn cậu khoái.

- Há cảo - Kỳ Duyên gật đầu rồi chìa tay trả lại chiếc rỗb cho Như Nguyễn:

- Đẹp thật đấy.

- Cậu thích thì lấy đi - Khoát tay, Như Nguyễn bất cần.

- Kỳ Duyên không khách sáo:

- VẬY thì cảm ơn cậu nhé! Tớ đi trước đây.

Nói xong, cô bỏ chiếc rỗb vào túi quần Jean nhảy lên chiếc xe đạp

của mình:

- Quán há cảo ở đường Võ Văn Tần phải không ?

- Phải. Như Nguyễn gặt đầu lơ đễnh, rồi lững thững bước ra xe.

Chiều bạn thôi. Chứ giờ này... có ăn vàng cô cũng nuốt chẳng trôi .

Chuyện tình thơ mộng của cô và Duy Thành sắp gặp phong bậ Liệu...

Kỳ Duyên... có cứu được không ? Sao lòng cô đầy bất ổn...

Có rất nhiều quán há cảo dọc theo con đường Võ Văn Tần, nhưng Kỳ Duyên và Như Nguyễn chỉ thích dừng chân ở một địa chỉ mà thôi.

Không bày trí sang trọng, kiểu cách, quán há cảo của dì Út thu hút khách bằng món nước chấm tuyệt vời và bằng thái độ thân mật và cởi mở. Đi đến ăn một lần rồi, thật khó mà quên được nụ cười đôn hậu của bà chủ quán.

- Cho con một đĩa há cảo đi dì.

Quán đông khách, nhưng Kỳ Duyên vẫn tìm được một bàn trống cho mình. Để tránh phải nuốt nước bọt, cô ngẩng đầu lên ngắm chiếc quạt trần, thầm nghĩ cách giúp giùm cho Như Nguyễn.

Không phải bây giờ, mà từ hai ngày trước, khi vừa nhận được tin cô đã điên đầu, nát óc tính kế hộ nó rồi.

Chuyện chẳng có gì là ầm ĩ. Đơn giản là mẹ Như Nguyễn muốn gả chồng cho nó. Một chàng trai vừa du học từ nước ngoài về. Nghe nói rất đẹp trai, cao ráo. Còn là con trai duy nhất của tổng giám đốc Hiếu Vinh. Người đứng đầu ngân hàng thương mại cổ phần Nam Á. Tuổi tên từng lấy lòng ai nghe qua cũng kiêng dè, nể phục. Thời buổi này, khối cô mơ được lọt vào mắt anh tạ Đừng nói chi ai, Kỳ Duyên đây, tuy mặt lạnh lùng, hồng nói ra chứ lòng cũng đầy ganh tỵ, nhỏ

Như Nguyễn ấy sao mà tốt phước. Đã đẹp lại giàu, lắm người mê mê. Trong lúc mình một chút tình lận lưng khoe cùng thiên hạ cũng không có nữa.

Như Nguyễn không chê ý trung nhân cha mẹ chọn cho cô một điểm nào. Bởi... đến tận giờ, cũng mới nghe phong phanh qua miệng thằng Tài, chớ thấy mặt bao giờ đâu. Sợ hãi, lẩn trốn, chẳng qua nó muốn chung tình với Duy Thành, với tình yêu đẹp nhất đời của nó. Hai đĩa há cảo được đem ra. Đói quá, Kỳ Duyên không chờ bạn, cho vội các gia vị vào đĩa, cô múc nhai ngấu nghiến. Duy Thành với cô cũng chẳng lạ lòng gì. Nói đúng ra, mối tình này cũng nhờ cô mà có. Nhớ ngày tám tháng ba năm đó, hai đứa cô đơn chẳng được ai tặng hoa cho, buồn quá, rủ nhau ra công viên dạo một vòng.

Duy Thành lúc đó là sinh viên năm cuối trường mỹ thuật. Anh đang mài mê ngắm cảnh hoàng hôn tìm nguồn cảm hứng thì bị ngay hai cô gái án trước mặt mình.

Bực mình, anh đến nhờ cô gái tóc dài đứng yên cho mình mượn vẽ mẫu tranh... Như Nguyễn chẳng bằng lòng, sau nhờ Kỳ Duyên nói mãi, nó mới chịu cho.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày... tình yêu bùng nổ trong trái tim chàng hoa. sĩ. Nhưng... khi biết mình kém hơn người đẹp những hai tuổi, Duy Thành đâm nhụt chí, không thể thốt thành lời. Anh trái tâm sự buồn lên mặt giấy thành thơ, những dòng lãng mạn của anh, một lần nữa làm Kỳ Duyên phải động lòng.

Cô đã vun đắp cho mối tình Như Nguyễn - Duy Thành với tất cả nhiệt thành. Để rồi từ chỗ đứng đưng lạnh cảm, Như Nguyễn đã dám lên

Kỳ Duyên qua mặt cô một mình trốn đi chơi với Duy Thành.

Như Nguyễn có người yêu, Kỳ Duyên vừa mừng cho bạn, vừa nghe buồn hụt hẫng. Từ nay, thế gian này... chỉ còn lại mình cô, duy nhất là kẻ cô đơn...

- Mẹ Ơi, chị kia một mình ăn hết hai đĩa há cảo to.

Giọng đứa bé chột vang, cắt ngang dòng suy tưởng. Giật mình nhìn xuống, Kỳ Duyên mới hay mình ăn hết hai đĩa há cảo từ lúc nào. Còn Như Nguyễn... sao mãi đến giờ vẫn chưa đến ? Kỳ Duyên cảm thấy lo lắng. Cô đứng dậy, đến bên điện thoại thì Út xin gọi nhờ cho bạn:

- Ờ, gọi đi con - Mỉm cười dì đơn đả - Mỗi cuộc hai ngàn thôi.

- Dạ, Kỳ Duyên bấm nhanh số phone tay của bạn. Không phải chờ lâu, Như Nguyễn đã cất giọng:

- Cậu đấy ư ? Xin lỗi tớ không đến được. Tài xế bảo mẹ mình bắt phải về ngay. Vậy nhé! Mai gặp. Dường như mẹ đang đến đó...

Nói xong nó cúp máy ngay, không cho Kỳ Duyên kịp mở miệng nói tiếng nào. Dở khóc, dở cười, cô đành phải cho tay vào túi quần như thể để lấy tiền. Dù biết rõ... mình không có đồng nào cả. Nhỏ Như Nguyễn này thiệt hại người quá đỗi.

Hai đĩa há cảo, một cuộc điện thoại... mười hai ngàn. Đào đâu ra... bộ nó không biết xưa nay Kỳ Duyên này toàn đi chơi với hai túi rỗng không ? Tính sao đây ? Kỳ Duyên bắt đầu nghe nức nộ. Mồ hôi trái dài trên má.

Đành ngồi nhai tằm mãi sao ? Đợi quán vừa vắng khách, Kỳ Duyên vội bước đến bên dì Út ngập ngừng:

- Dì ơi, dì có thể vui lòng... cho cháu thiếu lại không ?... Cháu... quên

đem tiền rồi.

- Hà ? Nụ cười trên môi tắt ngấm đi ngay. Vẻ đôn hậu không còn nữa khi đôi mày đen chụm lại:

- Ăn thiếu ư ? Quán tôi xưa nay đâu có lệ này ?

Giọng bà sang sảng làm mọi người phải quay đầu lại. Xấu hổ, muốn độn thổ biến đi ngay. Kỳ Duyên lí nhí:

- Xin dì nói nhỏ cho cháu hứa ngày mai sẽ trả cho dì...

Đôi mắt liếc dài, bà sảng giọng:

- Cái giọng tôi xưa nay là vậy đó. Còn nói ngày mai trả hả ? Làm sao tôi tin được...

Ý bà không cho thiếu, Kỳ Duyên biết... nhưng... tính sao đây ?... liệu chiếc rôb hình kim tự tháp ấy... có đáng giá mười hai nghìn với bà ta ? Thử xem... Kỳ Duyên cho tay vào túi, chưa kịp lấy ra, đã nghe giọng một người đàn ông nói lớn:

- Mười hai ngàn phải không ? Đây tôi trả! Không cần thôi!

Đặt tờ hai mươi ngàn xuống bàn, người nói rút nhanh tay mình lại rồi quay bước đi ngay. Thật lạ, nhưng Kỳ Duyên vẫn kịp nhận ra. Anh là vị khách đẹp trai mới lúc nãy mình đã gặp ở vũ trường. Thật là một người hào hiệp. Kỳ Duyên nghe lòng dâng lên niềm cảm phục. Cô vội đuổi theo:

- Này anh... anh gì ơi... chờ tôi với...

Dừng chân dưới tàn cây cổ thụ to, chàng trai chậm cho mình điều thuốc, Nheo con mắt, anh ta ranh mãnh:

- Gì đây nữa ?

- Anh... tôi thật cảm ơn anh...

Hồn hển thở, Kỳ Duyên nói gắp:

- Xin anh cho biết tên và địa. chỉ, tôi hứa sẽ hoàn trả số tiền lại cho anh...

- Không cần đâu. - Phà một hơi thuốc, chàng trai khẽ lắc đầu:

- Mười hai ngàn đối với tôi không đáng. À cô là... - Bây giờ... anh mới nhận ra cô:

- Cô gái mở cửa cho khách ở vũ trường ư ?

- Vâng, đúng vậy - Kỳ Duyên gật đầu; khẩn khoản:

- Số tiền đó đối với anh tuy không đáng, nhưng tôi phải trả. Xin anh vui lòng cho biết tên và địa chỉ.

- Cứ hỏi tên và địa chỉ ? Cô mê tôi rồi phải không ?

Như thích thú với câu nói của mình, chàng trai bật cười lớn trong lúc mặt Kỳ Duyên đỏ bừng lên.

- Anh đừng nói vậy.

- Tôi nói đúng - chột nghiêm giọng - Chàng trai nhìn thẳng vào mắt Kỳ Duyên - Không thì mắt cô đâu bôi rồi và mặt đâu có đỏ bừng lên. Thôi được, cho cô biết tên cũng chẳng mất gì. Trần Nhã Chí, đẹp không ?

Một con mắt nhướng lên làm Kỳ Duyên chao đảo cả người, đôi đồng tử mở to, cô nhìn mãi vào mắt anh không chán. Thế gian này... sao lại có người đẹp dường kia ? Ôi ước gì... anh ở cạnh nhà cô, để được ngày ngày nhìn anh mãi.

- Ê này, làm gì mà nhìn ghê vậy ?

Một cái cùi tay thúc mạnh vào hông, Kỳ Duyên bàng hoàng tỉnh mộng. Nghe anh nói mà không hiểu được chút nào:

- Có đi không ?
- Đi đâu cơ ? - Cô ngơ ngác hỏi ?
- Thì đi... làm cái chuyện vầy vầy đó... ngón tay cong lại - Nhã Chí làm một cử chỉ khiếm nhã.

Kỳ Duyên tối xăm đôi mắt, cô xua tay loạn xạ:

- Ôi... anh hiểu lầm rồi... Tôi không phải... không phải như anh tưởng đâu... Tôi là gái làng hoang.

-Gái làng hoang - Nhìn sững Kỳ Duyên một cái, Nhã Chí bật cười to:

- Thì tôi có bảo cô chẳng làng hoang đâu, làm việc đó... cần gì phân biệt làng hoang hay không chứ ? Chủ yếu là mình thích hay không ?
- Chuyện động trời đó, làm sao mà thích được ? - Đôi mắt Kỳ Duyên chớp nhanh ngơ ngác

Nhã Chí lại phì cười:

- Không động trời đâu, nhỏ bằng cái ngón tay thôi. Chỉ tại em chưa trải qua nên tưởng thế. Thử một lần đi... dễ lắm mà.

Ôi! Lùi nhanh về sau tránh không cho bàn tay Nhã Chí trúng vào đôi má của mình, Kỳ Duyên nghe cơ thể nóng rần xấu hổ, những lời suồng sã thế, xưa nay cô chưa được nghe, được biết bao giờ.

- Đồng ý nhé! Lên xe, anh chở đi. Bảo đảm em sẽ thích mà!

Nhã Chí lại nở nụ cười đẹp của mình ra rủ rê cô.

- Không! - Lắc đầu, Kỳ Duyên vụt chạy nhanh vào con hẻm sau lưng. Trống tim đập gấp gáp hoảng sợ. Cô không biết mình vừa gặp người hay ma nữa...

Hôm qua Nhã Chí lại thức khuya . Nhìn đồng hồ đã quá chín giờ , mà Nhã Chi vẫn chưa thức dậy. Ông Vinh lo lắng hỏi CHi Hùng - viên tài

xế, cũng là mật báo viên của ông cài theo dõi mọi hành động của con

- Dạ - Chí Hùng gật đầu rồi quén lẹ, rút sổ tay ra báo cáo - Tám giờ: theo lệnh ông chủ, tôi đưa cậu Chí đến vũ trường, nhận mặt cô dâu nhưng không gặp, mười giờ : cậu đến quán há cảo , toan ăn bỗng gặp một cô gái thiếu tiền ăn giât. Cậu trả rồi bỏ đi. Cô gái đến làm quen:

- Sau đó bị nó đưa lên giường . - Ông Vinh cướp lời tài xế, những chuyện như thế này với Nhã Chí chỉ là cơm bữa.

- Dạ không ! Cậu tha ! - Lắc đầu, Chi Hùng thích thú nhìn mắt ông mở lớn ngạc nhiên Cảm giác bất ngờ này, đêm qua anh cũng một lần trải qua rồi

- Nó tha! Có thật không ? - Như chưa tin, ông hỏi lại, Chi Hùng gật đầu:

- Dạ thật. Cậu tha... Con có hỏi , nhưng cậu chỉ cười cười không nói .
Lạ làm sao? Con nghĩ chắc vì... cô bé đó không được đẹp nên... cậu chê

Chi Hùng còn phân tích dài dòng về thái độ lạnh lùng của Nhã Chí nhưng ông không bận tâm nghe. Bởi... trong hàng trăm hàng chục lý do được nêu kia, ông biết không một lý do nào đúng ca?

Hơn ai hết ông hiểu tâm lý của con cũng hiểu vì sao con được đám bạn bè tôn xưng đặt cho danh hiệu " Sát thủ tình trường ".

Ai cũng cười, cũng hoan hô, ngưỡng mộ tài danh đặt biệt của con, chỉ có ông là lòng đau như cắt. Gật lẹ thầm nhìn con tự đốt đời mình bằng cuộc tri hoan.

Nó quan hệ, với bất kể phụ nữ trên đời, thương vàng hạ cấm... Vậy mà... Ông lại không thể mở miệng, nửa lời rầy la nó . Ông chỉ có thể khóc thầm, hận đời, giận mình bất lực thôi

Nhã Chí là một đứa con ngoan . Ít ra cũng đến năm 10 tuổi . Nó là kỳ vọng, là tất cả tương lai tâm huyết một đời của ông . Và... có thể nó đã là một danh nhân trẻ đầy triển vọng, thay ông cai quản công ty Nếu như năm ấy... cú sô"n khủng khiếp kia đừng xảy ra với nó . Hay nói đúng hơn là... đừng diễn ra rành rành trước đôi mắt nó Hình ảnh, người mẹ thân yêu, thần tượng cao quý nhất đời mình nằm trong vòng tay ân ái của người đàn ông lạ khác đã khiên"n tâm lý nó tổn thương một cách nặng nề Một đứa bé 10 tuổi đã ôm trong lòng nỗi ám ảnh kinh hoàng suốt bốn năm Vì thương cha... nó đã giữ kín trong lòng không thổ lộ, cho đến khi chuyện tự đổ bể ra. Trong cơn ghen ông đã đuổi người cùng giọt máu vô nghĩa ấy ra khỏi nhà . Rồi quyết định ở vậy, làm gà trống nuôi con Ai cũng bảo ông không phải lo . Mỗi đêm một cô gái thì... chẳng hại gì cho sức khỏe, cũng chẳng tai tiếng, tội lỗi gì . Ai bảo các cô đại dột, tự dâng mình cho Nhã Chí làm gì ? Có vay, có trả, xong cuộc vui.. Nhã Chí cũng đã đền bù các cô bằng vật chất rồi . Đổi trao sòng phẳng, đôi bên đều có lợi Lập luận theo kiểu thị trường nghe ra phần nào có lý, nhưng ông vẫn không yên tâm được chút nào . Suy nghĩ mãi... cuối cùng ông quyết định cưới cho nó một người vợ có gia thế đẳng hoàng . Hy vọng , phẩm chất tốt đẹp của cô , sẽ lần lần thay thế quan niệm sai lầm trong đầu nó...

- Ba vẫn chưa đến công ty ư ? - Vừa thức dậy, bước ra, nhìn thấy ông Vinh còn ngồi suy tư ở ghế salon, Nhã Chí ngạc nhiên dừng chân hỏi : - Trưa thế này rồi ?

- Con quên rồi ư ? - Giật mình ngẩng đầu ông Vinh cũng ngạc nhiên không kém : - Hôm nay là ngày nhà hàng gái mời chúng ta dùng bữa.

- Dùng bữa ? - Đôi mày nhíu lại , Nhã Chí bực mình :

- Thật là phiền . Ba đến một mình đi, con không rảnh.

- Ba làm sao đến đó một mình cho được . Hiểu tính con, ông nhả nhận.

- Con vẫn chưa biết mặt giai nhân cơ mà.

- Biết hay không cũng vậy thôi . - Ngồi xuống ghế , Nhã Chí châm một điếu cig

- Ba chưa biết, với con đẹp xấu cũng vậy thôi . Ba cứ đến một mình, chọn ngày nào rồi cước đại.

- Nhưng...

Nhã Chí không để cha nói hết câu :

- Chẳng nhưng nhị gì cả . Con nói thiệt , nếu không vì cha, vì bàn thờ gia tộc , con chẳng bao giờ cưới vợ đâu.

Nói xong, Nhã Chí dúi mạnh điếu thuốc vào cái gạt đứng dây. Cánh cửa sập mạnh sau lưng . Ông Vinh biết... mình nói gì cũng vậy thôi . Tốt hơn là nghe lời nó

Có một địa chỉ Nhã Chí thường tìm đến mỗi lúc bực mình, cần trút giận

Không phải nhà hàng với những ly rượu hồng quên phiền toái ,

không phải vũ trường với tiếng nhạc xập xình điên loạn , không phải đến với thằng bạn thân nhất đời mình , càng không đúng khi nghĩ đó là một giai nhân xinh đẹp.

Đó là một căn nhà lá nằm sau trong hẻm nhỏ . Mà để đến được đây , Nhã Chí phải trải qua một chặng đường dài khó khăn vất vả.

Đầy ổ gà và bãi rác , những đứa trẻ lem luốc luôn đứng giữa đường, bất chấp tiếng còi xe inh ỏi.

Hôm nay cũng thế , sáng giọng với cha xong anh dắt chiếc mô tô phân khối lớn của mình ra đạp cho nó nổ ầm ầm rồi phóng như bay trên phố . Mặc gió thổi tung mái tóc trên đầu rồi bù lên.

Cưới vợ . Sao anh căm thù danh từ này đến thế ? Nó cho anh cảm giác chẳng an toàn , tựa như người sắp lao mình xuống vực , vẫn nhắm mắt làm . Đúng là ngu dại , điên khùng quá !

Nhưng... làm sao anh có thể cãi lại ba, khi lập luận ông đưa ra quá rõ ràng chắc chắn . Với lý do dòng họ Trần còn mỗi mình anh là người nối dõi, ông bắt anh phải cưới vợ trong ghen ngào , oan ức.

Ba mươi tuổi , không sớm chút nào ! Bạn bè anh, tụi nó con cái đã đùm đề . Thậm chí... có đứa con đã xong cấp I.

Mình sẽ đối xử với vợ thế nào đây ? Mấy ngày nay, Nhã Chí như điên đầu với câu hỏi quá giản đơn này . Rõ ràng là anh không thể đối xử với vợ một cách lạnh lùng, nhẫn tâm như các cô gái qua đêm được . Còn ân cần thân mật... Chao ôi là khó . Làm sao anh có thể niềm nở , nói cười với " kẻ thù " lớn nhất đời mình chứ ?

Kết !...

Đạp mạnh thắng xe , tránh đứa bé chạy ngang qua, Nhã Chí mới hay

mình đã đến nơi . Căn nhà tranh xiêu vẹo với tấm cửa khép hờ hiện ra như một lối trêu ghẹo . Cơn giận bùng lên, anh bỏ mặc chiếc xe ngã nhào trên đất, chặn mất lối đi của mọi người . Đạp mạnh cửa, anh xộc thẳng vào như một mũi tên

- Ôi !

Có một cô gái trạc mười lăm , mười sáu tuổi đang ngơ ngác nhìn chiếc ván bồng , nghe tiếng động , giật mình, ngẩng đầu lên :

- Anh đến đây làm gì ? Làm khổ mẹ như vậy còn chưa đủ nữa sao ?

- Là mẹ của mày , không phải mẹ của tao ? - Giật chiếc nón trên tay cô gái , Nhã Chí tháo tung ra, cười thích thú . Nhìn mặt cô gái tái đi giận dữ . Tiếc công mình đã đan nó hơn nửa ngày trời :

- Cũng là mẹ của anh . Dù anh không nhận mẹ vẫn là người đẻ ra anh.

- Im mồm . Một cái tát bay vèo vào mặt nó . NHã Chí trừng đôi mắt :

- Tao không có bà mẹ ấy.

- Anh không có, vậy anh đến đây làm gì chứ ? Tay ôm má , mắt con bé lưng tròn . Anh có biết mỗi lần anh đến rồi về, mẹ khổ lắm không ?

- Tao không biết ? - Nhún vai một cách bất cần , Nhã Chí đảo nhanh đôi mắt : - Vì nếu biết tao sẽ thường xuyên đến.

- Anh đúng là đồ khốn nạn , trâu bò... - - Tức quá, nó hét to.

Nhã Chí đưa một ngón tay lên :

- Không được hỗn . Tao cho ăn bạt tai nữa bây giờ . Mau tìm cho tao cái ghế . Đứng từ hồi nãy giờ mỏi chân rồi.

- Còn đâu mà kiếm chứ ? - Cô bé không sợ , hất mặt lên - Gia tài nhà

có ba cái ghế . Lần nào anh đến cũng đập gãy cả rồi . Đứng cho quen.

- Dám trả lời tao vậy hả ? Cánh tay lại giơ lên, Nhã Chí trợn mắt :

- Mau qua nhà hàng xóm mượn ghế cho tao . Nhớ kêu thêm ly nước mía... Không thì tao đập đó...

Cái tay lại giơ lên làm con bé sợ . Không dám cãi lời , nó giậm chân bước đi ngay . Vừa đi, vừa lẩm bầm trong miệng . Tuy không nghe rõ nhưng Nhã Chí biết nó chửi mình.

Đợi con bé khuất rồi , Nhã chí mới bước hẳn ra sau, mở nắp nồi cơm . Anh không đói bụng đâu, anh chỉ tò mò muốn biết hôm qua, mẹ con Nhã Chi ăn cơm với thứ gì thôi.

Lần nào cũng vậy, đến đây là anh kiểm chuyện đuổi Nhã Chi đi, lén ra sau lục nồi cơm rồi nghe tức điên lên . Sự nghèo khổ của họ đã làm anh khó chịu . Khó chịu... đến độ anh phải tung chân đá văng nồi cơm xuống cống.

Như vậy là ăn, là sống ư ? Đôi mắt Nhã Chí tối sầm đi khi thấy trên bàn , vón vện một tô cơm và một chén nước mắm . Cả trái ớt cũng thế, cũng đồng lõa với sự nghèo hèn của họ bằng cách héo queo , khô cứng.

Khẩu phần ăn của bà ấy đấy... Nhã Chí bỗng nhớ đến những bữa ăn thịnh soạn dư dả của mình và chúng bạn . Nói xin lỗi , chứ phần thừa , vớt đi cho chó ăn còn ngon hơn thức ăn mẹ con Nhã Chi nhiều

- Ghế và nước mía của anh đây . À... Nhã Chi đã về, thấy anh hằm hằm đứng bên cạnh bàn ăn , nó hốt hoảng chạy nhanh ra bếp :

- Cơm tôi chưa mẹ đấy , anh không được đá đổ như lần trước nữa

đâu . Hết gạo rồi, một lát mẹ về... sẽ đói.

- Đói... Đói thì kệ bà ấy , mắc mớ gì tới tao chứ ! Bàn chân đạp mạnh cái bàn đã yếu chân đổ lăn kèn, tô cơm rơi xuống đất vỡ tan : -

Thiệt là ngu ngốc quá ! Cơm vậy cũng ăn được nữa

- Sao không được ! Anh thật là quá đáng ! Tức đê"n phát khóc lên .

Nhã Chi gào lên đánh mạnh vào người Nhã Chí rồi vừa khóc , vừa cúi nhặt tô cơm đổ lên :

- Lần nào đến cũng đá đổ cơm tôi dành cho mẹ . Tôi và mẹ ăn cực , ăn khổ thì mắc gì anh mà tức ?

Sao không mắc... nói rồi Nhã Chí mới thấy mình vô lý . Ủ ử nhỉ ? Nếu Nhã Chi không nói thì chẳng đời nào anh nhận ra đâu . Cái cảm giác tức điên lên không chịu được khi nhìn họ nghèo hèn là sao nhỉ ? Nhã Chí không phân tích được cảm giác mâu thuẫn đang ngập lòng mình . Là thương hại... hay... một cái gì khác nữa ? Nhã Chi không biết được.

Mắt Gai Nhân

Chương 2

Anh chỉ biết là... mỗi lúc đến đây, anh vẫn thích giở lồng bàn xem mẹ con họ ăn uống thế nào . Để trăm lần như một, anh phải tung chân

đá đổ tất cả đi, lòng xốn xang nhìn Nhã Chi hèn hạ nhặt lên từng hạt một

- Đẹp , đẹp hết đi . - Nhã Chí đánh văng tô cơm khỏi tay con bé khi nó vừa lồm cồm đứng dậy : - Hạ mình năn nỉ tao một tiếng , tao sẽ cho mầy xấp tiền này

Những tờ năm chục ngàn cứng mới chìa ra sau câu nói . Không rõ bao nhiêu nhưng chắc là nhiều lắm . Trong đời, Nhã Chi chưa từng thấy số tiền lớn đến thế bao giờ :

- Nói đi - Nhã Chí hươ xấp tiền qua đôi mắt sáng ngời của nó . Nói rồi cầm lấy chỉ cần một tờ thôi là mầy mua được một con gà đó.

Nước bọt ứa ra đầy lưỡi , Nhã Chi nghe bàn tay mình động đập sau lớp áo . Nói đi... nói đại đi... con người háu ăn trong áo lên tiếng giục Nhưng... như vậy là hèn nhục lắm . Một con người khác trong người nó lên tiếng cản . Tại sao phải hạ mình năn nỉ van xin chứ . Bộ cứ tiền là lớn lắm sao ? Muốn cho, không năn nỉ . chưa chắc người ta lấy.

- Sao hả ? - Nhã Chí nóng lòng dùng sấp tiền quẹt ngang má Nhã Chi.

Lập tức , con bé phình to chiếc má :

- Không, tôi thà ăn cơm với muối cũng không cần đồ bố thí của anh.

- Sao chứ ? Cảm thấy bất ngờ, Nhã Chí lùi về sau một bước : - Hay là... còn chê ít.

- Tôi không chê ít - Nhã Chi trừng đôi mắt : - Số tiền đó tôi và mẹ có thể sống cả năm, nhưng không phải vì vậy mà tôi bán rẻ nhân cách của mình.

- Cái gì ? - Như nghe chuyện khôi hài , Nhã Chí bật cười giòn : - Mà mà cũng biết nói hai chữ nhân cách nữa ư ?

- Anh không được coi thường tôi . Dù sao, tôi cũng học xong cấp II . Ít ngày nữa sẽ là nữ sinh lớp 10 trường chuyên đó . Tôi sẽ vào đại học , sẽ đi làm kiếm tiền nuôi mẹ . Không thèm cần những đồng tiền bố thí của anh...

Ngây người nhìn Nhã Chi nói luôn một hồi dài , Nhã Chí chợt nghe tâm tư mình rúng động . Con bé đã lớn thật rồi . Biết ăn nói đàng hoàng , chững chạc . Không như mười năm trước , chỉ biết đứng yên khóc oà cho anh ăn hiếp . Thời gian trôi qua nhanh quá, thấm thoát đã mười bốn năm rồi... Vậy mà... anh cứ ngỡ... mới hôm qua . Sự việc như vẫn còn in rành trong óc...

Nhã Chi bị sốt mấy ngày rồi, phải đưa đi bệnh viện . Chẳng biết con bé bệnh gì mà trông mặt cha căng thẳng lắm . Bỏ hết việc cung ứng, ông ngồi đứng không yên . Về... chưa kịp nói với Nhã Chí câu nào đã vội vàng vào bệnh viện.

- Ba, em bệnh gì vậy ? Cho con vào thăm em với - Một buổi chiều, nhớ em quá, Nhã Chí đòi theo, nhưng ông đã lắc đầu.

- Không được, em mắc bệnh truyền nhiễm, phải cách ly . Con không vào thăm được đâu...

- Vâng! - Cha chạy đi rồi . Ở nhà... dù chỉ mới mười sáu tuổi thôi, Nhã Chí đã biết đốt nhang cầu Phật trời, phò hộ con em mau hết bệnh...

Một tuần sau, mẹ bé em về nhà . Bác tài xế bảo em đã hết bệnh rồi, nhưng... Nhã Chí thấy mặt mẹ cha vẫn còn căng thẳng lắm . Cả

hai như giận hờn, một buổi cơm chẳng ai mở miệng nói với ai lời nào cả.

Linh tính như báo điều chẳng lành, đêm đó nép mình sau kệ tủ .

Nhã Chí đã nghe hết những chuyện chẳng nên nghe.

- Em trả lời đi - Đầu tiên là giọng cha, trầm trầm đầy đau khổ . Vì sao Nhã Chi không cùng nhóm máu với tôi ? Có phải nó là giọt máu của em và tên khốn Khải Minh ?

Khải Minh! Tên của bác tài xế đấy mà! Nhã Chí nghe trống tim mình đập mạnh . Không... cậu không tin . Không thể không tin được . Cậu quý và thương bác Minh nhiều lắm . Bác rất hiền, rất vui, thường kể chuyện và dạy cậu luôn luôn làm điều thiện tốt.

- Anh không được nghĩ oan cho người tốt . - Giọng mẹ rõ nhưng rành rọt.

- Vậy thì... Nhã Chi là con của ai ? Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi, em có bầu Nhã Chi khi tôi sang nước ngoài ký hợp đồng . Trời ôi! Tôi thật là mù quáng và ngu ngốc . Tin vào lời em nói . Sự thật Nhã Chi không sanh thiếu thốn . Nó là đứa con ngoại tình không có tôi ở nhà... Đúng không ?

Nắm lấy vai mẹ, ba lay mạnh:

- Tại sao ? Tại sao em lại phản bội tôi ? Tôi đã làm gì lầm lỗi với em đâu ? Suốt ngày vật lộn với thương trường, tôi chỉ mong tạo cho em, cho con một tương lai sáng lạn.

Không trả lời ba, mẹ chỉ khóc . Và... trong góc kệ tủ, Nhã Chí cũng âm thầm khóc thương ba . Cậu đã nhớ ra rồi... lúc đi... Một lần... cậu đã thấy mẹ... nằm trong vòng tay gã đàn ông lạ.

Không phải bác Minh, nhưng gã ấy là ai ? Nhã Chí không biết được . Lúc ấy trời nhá nhem, chập choạng nên cậu không nhìn rõ . Chỉ nhớ, hẳn có một cái bớt màu đen rất lớn ở trên vai.

Kinh hoàng lắm, cậu những mong ba về thật mau để kể ông nghe . Nhưng... chuyện làm ăn ấy gặp chút trở ngại về thủ tục, ông phải ở lại nốt hai tháng dài rông rãi.

Hai tháng! Thời gian không lâu nhưng đủ làm cho cậu bé bình tâm nghĩ lại . Thương cha gặp trở ngại trong công việc làm ăn . Cậu không nỡ tạo thêm áp lực.

Lặng im, nhưng không phải bỏ qua tất cả . Nhã Chí đã viết cho mẹ một lá thư dài . Trong thư cậu bảo mình đã biết tất cả, gián tiếp đe dọa sẽ tố cáo với ba nếu mẹ còn dám tái phạm.

Nhận thư, một tuần liền mẹ xấu hổ không dám ngó mặt cậu . Rồi một hôm gom hết hùng tâm, dũng khí, mẹ lén vào phòng Nhã Chí . Ôm cậu vào lòng bà khóc như mưa . Hôn thật lâu lên mái tóc của con, bà hứa sẽ không tái phạm và sau xin con đừng nói gì cho ba biết . Bằng không bà sẽ cắn lưỡi chết ngay.

Giấy không gói được lửa, cây kim giấu trong bọc lâu ngày cũng lòi ra . Huống chi, việc làm vụng trộm của mẹ năm xưa lại tạo ra oan nghiệt . Nhã Chi! Hừ! Nhã Chi thật không ngờ con bé lại là con của mẹ và người đàn ông khốn nạn kia . Uống công cậu đã yêu thương, lo lắng cho nó bao ngày, có cái bánh cũng nhường, cục kẹo cũng chia.

- Em nói đi, có phải Nhã Chi là nghiệt chủng của em và tên khốn Khải Minh ? - Không còn kiên nhẫn nữa, ba hét lớn.

- Em sẽ nói - Giọng mẹ ghen ngào trong nước mắt:
- Nhã Chi đúng không phải là con của anh... Càng không phải là con của Khải Minh . Anh đừng vu oan cho người tốt.
- Vu oan cho người tốt . - Giọng cha cười cay đắng - Đến giờ tưởng tôi mù mà hồng qua mặt . Từ lâu, tôi đã nhận ra sự thân mật của hai người.

Điều này thì... ba nói không sai . Gật đầu thầm công nhận lời cha, Nhã Chí nghe cơ thể rã rời hụt hẫng . Lẽ nào... như vậy được... Mẹ đã hứa rồi... sao còn tái phạm ? Và bác Minh... người... vốn được xem là đảng hoàng, đạo đức nhất công ty... lại... Trời ơi! Những điều tốt đẹp thiêng liêng nhất trong đời phút chốc... bị mẹ... phá tan rồi . Nắm chặt tay, Nhã Chí không hay nước mắt tuôn ràn rụa trên má của mình.

Lần đầu tiên trong đời... cậu khóc . Khóc thương cha... và khóc cho nỗi căm thù dành cho mẹ . Mẹ Ơi sao mẹ lại làm như vậy... Mẹ có biết con đang xấu hổ với những hành vi khốn nạn của mẹ không ? Ba đáng ghét, đuổi mẹ và bé Nhã Chi ra khỏi cổng nhà . Nhìn mẹ cúi đầu lầm lũi bước trong mưa . Nghe em khóc thét lên mà con tưởng mình đang chết dần đi . Con thương mẹ lắm... nhưng con không tha thứ cho mẹ . Càng không thể tha thứ cho người đàn ông khốn kiếp kia . Các người là một lũ dê hèn . Đã phá tan hạnh phúc, phá tan gia đình yên ấm của tôi...

Từ sau ngày đó . Cùng với sự vắng vẻ lạnh lùng của căn nhà, Nhã Chí như vụt trở thành một con người khác... Cậu không thường nói chuyện với cha như trước . Chỉ lặng lẽ thờ dài nhìn cha mỗi lúc ông

trầm tư bên ghế salon . Cha nhớ mẹ! Nhã Chí biết và càng nghe hận mẹ nhiều hơn . Bà đã làm tóc trên đầu cha trắng dần lên . Một nhân viên thăm báo với Nhã Chí rằng vô tình đã phát hiện ra chỗ cư ngụ mới của bà chủ cũ . Bề ngoài thản nhiên... nhưng lòng cứ tò mò muốn biết . Chiều hôm đó, lén cha... Nhã Chí đã tìm đến nơi này... Không vào nhà, cậu ném mình sau bức vách lén nhìn mẹ qua khe cửa . Mới mấy tháng mà trông mẹ tiêu tụy hẳn đi . Mẹ đang ngồi đưa võng hát ru em ngủ . Cũng câu ca dao cũ nhưng giọng mẹ khàn đi... buồn thảm...

Nghe mẹ hát... nước mắt Nhã Chí tuôn dài . Cậu muốn thèm quay ngược thời gian trở về ngày tháng cũ . Để được cười giòn tan cùng mẹ . Được ngúng ngẩng giận hờn mỗi khi bà lén hôn nhanh lên mái tóc . Thiệt... chẳng thấy ai kỳ như mẹ, con trai người ta lớn chồng ngồi, cứ ôm hôn chùng chụt như con nít . Không sợ... mấy con nhỏ học chung thấy sẽ chọc cho.

Rồi cậu lại nghe thèm món gà chiên của mẹ, thèm được chạy nấp sau lưng mẹ để được chở che mỗi khi phạm lỗi với cha... thèm được thấy cả nhà đi chơi trên chiếc Ronrol, cậu vờ ngủ để ba mặc tình hôn mẹ.

Mẹ Ơi! Về đi mẹ... năn nỉ ba... xin tha hết lỗi lầm... con sẽ năn nỉ vào phụ mẹ . Ba nguôi giận rồi, chắc sẽ nghĩ lại mà... Trong phút yếu lòng, Nhã Chí suýt tí đã bước vào nói cùng mẹ những lời tha thứ . Cậu đã nói nếu như đúng lúc đó gã đàn ông tên Khải Minh đừng bất ngờ xuất hiện với một giỏ đầy những vật dụng gia đình...

Là như thế đó... Cơn giận vừa tan nguôi lại bùng lên dữ dội . Đá

mạnh vào vách cửa, Nhã Chí đâm đầu chạy ra đường, đôi mắt tối xầm đi, cậu không hay mình đã bị một chiếc xe tông phải.

Vết thương không nặng nhưng đã khiến vết thương lòng trở lên trầm trọng . Một ngón chân út chặt đi với câu thề độc trọn kiếp này sẽ không tha thứ cho người đàn bà đó cũng như cậu sẽ không lần thứ hai trở lại căn nhà lá lụp sụp này.

Nhã Chí chỉ làm được nửa câu thề độc . Không tha thứ cho mẹ, xong cậu không thể không trở lại đây . Để làm gì ? Nhã Chí hoàn toàn không biết được . Cậu chỉ biết rằng, nếu tuần nào mình không đến quấy rầy, quất nạt, bạt tai Nhã Chi, tuần đó mình nghe lòng bứt rứt không yên . Lâu dần, quan hệ đó như trở thành một phần tất yếu trong cuộc sống của anh, như cơm ăn, áo mặc không thiếu được...

- Nhã Chí, con mới đến à ? Chi, con lấy nước mời anh uống chưa vậy hả ? - Dòng hồi tưởng cắt ngang bởi một giọng phụ nữ nghe ngọt ngào trìu mến . Cái giọng thật quen, thật thân thương đến... trăm lần như một . Mỗi lần nghe đến nó là Nhã Chí phải rùng mình, chết lặng...

- Khoẻ không con ? - Một bàn tay nhẹ đặt lên vai ấm áp, Nhã Chí vội quay người né rồi như bất động.

Nếu như lúc này anh phát hiện ra Nhã Chi đã lớn, đã đẹp ra nhiều thì bây giờ anh cũng phát hiện ra người đàn bà trước mặt mình già đi nhiều lắm . Làn da mịn năm nào giờ xạm đen vì nắng gió, đôi mắt không còn long lanh làm nao lòng cha nữa, chỉ còn đó đôi hốc mắt trũng sâu vì mất ngủ, lo toan...

- Con ăn chè nhé! Để mẹ múc cho con một chén chè . Chè đậu đen

nước dừa tự tay mẹ nấu, ngon lắm...

biết con sẽ lạnh lòng, nên bà không ngạc nhiên cũng chẳng ngại ngùng . Như bao nhiêu lần trước, bà đơn đả để nhận về... tủi nhục...

- Không phải mức... - Một cái gì chột dâng trong ngực, để Nhã Chí nghe giọng mình bỗng khàn đi . Xấp tiền ném mạnh về phía sau, anh thấy mình rảo bước chân như trốn chạy . Phía sau, giọng Nhã Chi vang lớn đuổi theo:

- Nè! Anh quay lại lượm tiền của mình đi . Hổng ai thèm.

- Đừng nói vậy con . Anh nó có lòng... mình đừng phụ, nó buồn... - Giọng mẹ nhẹ như làn gió.

Mẹ lại nhặt, Nhã Chi bực bội:

- Nhặt làm gì rồi không xài chứ ? Trong tủ... còn cả đồng kìa...

- Mẹ thương nó!

Không! Bà nói láo... nhắm đôi mắt lại, Nhã Chí hét to . Tôi không tin, không bao giờ tin đâu.

Ầm!...

Một tiếng đổ vỡ chột vang lên thật lớn bên tai . Mở bừng mắt dậy...

Nhã Chí mới hay mình vừa gây tội tày trời . Nằm ngửa trên chiếc mô tô bị ngã chổng queo, anh đưa mắt nhìn nạn nhân của mình đang được đám đông giúp đỡ.

- Cô... cô có sao không ? - Đưa tay kéo cô gái ngồi lên... Nhã Chí bỗng đứng yên chết lặng . Cô gái cũng tròn xoe mắt nhìn anh quên mất chiếc xe bò viên chiên của mình bị thiệt hại nặng nề.

- Không sao, không sao cả.

Sợ đám đông sẽ làm khó dễ anh, Kỳ Duyên, phải, cô gái chính là Kỳ

Duyên, xua tay loạn xạ:

- Tự tôi giải quyết được mà.
- Xin lỗi . - Gật đầu rồi cho tay vào túi lấy tiền để bồi thường, Nhã Chí mới hay trong túi mình không còn đồng nào cả . Bao nhiêu tiền có được lúc nãy, anh đã ném hết trong nhà Nhà Chi rồi.
- Tôi quên không đem tiền . Nhưng không sao, đây là danh thiếp của tôi . Cô có thể đến đó nhận bồi thường . Tôi hứa sẽ trả gấp đôi.
- Được, được mà! - Cười tươi, Kỳ Duyên dễ dãi nhận tờ danh thiếp...
- Ôi! Tay anh chảy máu rồi kìa, để tôi băng cho.
- Không cần! - Bực bội gạt tay Kỳ Duyên, Nhã Chí lầm lỳ dựng chiếc xe lên . Đạp má, Kỳ Duyên lại gọi theo.
- Ê, chạy cẩn thận, coi chừng lại đụng người ta đó.
- Bộ quen hả ? - Một người trong đám đông hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

Kỳ Duyên gạt đầu ngay:

- Ừ quen - Nói xong, cô cúi xuống tờ danh thiếp lầm bầm đọc:
 - Trần Nhã Chí . Ngân hàng thương mại cổ phần Nam Á . Ái chà! Không ghi rõ chức danh thì biết phòng nào để tìm chứ . Hừ!
- Cất tờ danh thiếp vào túi áo, Kỳ Duyên bỗng giật mình như chột tỉnh . Vỗ mạnh tay lên trán, cô ngơ ngẩn hỏi sao mình lại dễ dãi với người ta như vậy ? Hẳn đã dẫm xúc phạm, đề nghị một câu vô cùng khiêm nhã... Sao cô lại quên được chứ ? Ôi! Thật là tức mình quá! Kỳ Duyên ngồi bệt luôn xuống đất.

Ngân Hàng Nam Á!

Sau gần một giờ, hỏi lung tung, cuối cùng Kỳ Duyên cũng tìm ra địa chỉ trên tờ danh thiếp . Thì ra nó nằm ngay trước mắt . Đối diện với

điểm bán bò viên chiên của cha con cô . Ngày ngày nhìn thấy nó, vậy mà... cô phải chạy đúng một vòng thành phố mới tìm ra . Đúng là buồn cười quá!

Để chuộc lại sai lầm hôm qua, sáng nay Kỳ Duyên tìm đến ngân hàng thật sớm . Dù cô biết rõ, mới bảnh mắt ra đã tìm người ta đòi nợ là không lịch sự chút nào . Nhưng ai bảo hăn... thiếu tế nhị với cô trước.

Cạnh bên lý do vô cùng chính đáng kia, cô còn một lý do phụ không kém phần quan trọng . Đó là số tiền sửa chữa chiếc xe đẩy vượt quá mức giới hạn tiền dành dụm của cha con cô . Tối hôm qua, ông thợ bảo... nội tiền kiếng thôi đã sáu trăm ngàn . Chưa nói đến số chén đĩa keo lọ bị bể không còn một cái.

Nhìn trước, nhìn sau, chẳng thấy điểm gửi xe đâu, Kỳ Duyên dựng đại chiếc mini của mình vào cạnh chiếc RonRoll của ai đó mới tinh khôì . Xe không có chống, nên buộc lòng, cô phải dựa hăn nó vào nhẹ nhẹ thôi . Kỳ Duyên biết nếu mình không cẩn thận sẽ làm trầy chiếc xe đạp của người ta.

Mỉm cười với bóng mình trong gương một cái, Kỳ Duyên đẩy mạnh cửa bước vào . Tay nắm chắc tờ danh thiếp.

Ồ! Đẹp quá! Một khung cảnh huy hoàng tráng lệ đập nhanh vào mắt, làm Kỳ Duyên phải ngây người ra sững sốt . Cánh mũi phập phồng, cô sung sướng tận hưởng mùi nước hoa thơm ngát quanh mình . Hồn lơ lửng bay theo giai điệu, bỗng trầm một tiếng đàn hòa tấu.

- Xin lỗi, cô cần chi ạ ?

Giọng cô thư ký êm như gió, giật mình quay lại, một lần nữa Kỳ

Duyên phải ngăn người ra trước sắc đẹp và cách ăn mặc sang trọng của cô thư ký.

- Có phải cô đến theo thư mời phỏng vấn không ? - Nhìn cách ăn mặc của Kỳ Duyên, cô thư ký đoán.

- À... Dạ... - Bỗng trỗi lên ý định muốn tham quan một lần cho biết khung cảnh ngân hàng, Kỳ Duyên gật đầu ngay.

- Vậy thì... mời cô theo tôi - Cô thư ký đi trước dẫn đường . Kỳ Duyên thơ thẩn bước theo sau . Bàn tay cứ rờ mãi lên tường, cô thầm hỏi gạch ở đâu sao đẹp thế ? Láng và lạnh, trong như ngọc vậy.

- Cô ở đây đợi đến lượt mình nhé! Tôi đi đây.

Đưa Kỳ Duyên đến một căn phòng có rất đông cô gái trẻ, cô thư ký mỉm cười quay gót . Không cần đoán, cô cũng biết Kỳ Duyên rất ngay từ cái nhìn đầu tiên của tổng giám đốc rồi . Ai đời đi xin việc mà ăn mặc... kỳ cục vậy.

- Xin cô vui lòng cho xem giấy hẹn - Anh thư ký ngồi ở bàn lên tiếng nhắc . Khi thấy Kỳ Duyên cứ mãi ngẩng đầu ngắm chùm đèn pha lê treo giữa phòng.

- À... hả ? - Giật mình, quỳnh quáng... không hiểu sao Kỳ Duyên lại chìa ra tờ danh thiếp.

- Giấy hẹn của cô đấy ư ? - Giọng anh thư ký ngạc nhiên, lạ lẫm, sợ anh ta đuổi mình ra Kỳ Duyên gật đầu:

- Phải... Anh ta hẹn tôi đến...

- Vậy... cô chờ tôi một lát . - Nói xong anh đứng dậy khẩn trương cầm theo tờ danh thiếp bước vào phòng giám đốc . Đám đông cô gái trẻ đồng hướng mắt ngó Kỳ Duyên chăm chú . Nhún vai, hai tay xòe

ra như bảo mình chẳng biết gì, Kỳ Duyên tiếp tục rảo mắt nhìn quanh . Thầm mong người ta đừng vội đưa mình đến gặp Nhã Chí . Cô muốn một lần vào phòng giám đốc . Chắc là... đẹp ghê ghớm lắm.

- Mời cô vào! - Viên thư ký đã trở ra . Anh gật đầu lễ phép.

- Vào đâu cơ ? - Chớp mắt, Kỳ Duyên ngây ngô hỏi: - Có phải... phòng giám đốc không . Ôi... Mừng quá!... nhìn anh thư ký gật đầu, cô mừng quá, nhảy cẫng lên hét lớn, mặc cho các cô gái nhìn mình như quái vật: - Cuối cùng rồi mộng ước cũng đạt thành.

- Mời cô! - Một lần nữa viên thư ký chìa tay... Không khách sáo, Kỳ Duyên bước vào ngay . Nghe giọng một người đàn ông cười lớn:

- Mộng ước gì mà cô bé mừng quá vậy ? Có thể kể cho ta nghe một chút được không ?

- Dạ! - Sững lại một giây, nhìn kỹ người đối diện . Thấy ông ta sồn sồn trạc tuổi cha mình . Nét mặt hiền hòa, nụ cười độ lượng . Kỳ Duyên không sợ, nói ngay:

- Có gì mà không được, nhưng trước khi nói bác cho cháu hỏi, bác có phải là giám đốc ở đây không ?

Vốn nụ cười hiền nở trên môi, ông chậm rãi gật đầu.

- Ồ, hay quá! Vậy là mộng ước của cháu đạt thành một trăm phần trăm rồi đó.

Đôi mày nhíu lại tò mò, ông náo nức:

- Mộng ước gì, cháu nói đi.

Cháu sẽ nói... nói từ đâu cơ . Hai bàn tay chập vào nhau, đôi mắt Kỳ Duyên liếc về phía bộ salon:

- Nhưng... bác cho phép cháu ngồi vào ghế chứ ?

- Ủ... ta quên mất, mời cháu ngồi - Ông vội gật đầu ngay, tự cười cho sự đãng trí của mình .- Cháu uống gì ? Bia hay... À không ta quên mất cháu là con gái, không nên uống bia . Ta khui cho cháu một lon coca nhé!

- Không! - Kỳ Duyên lắc đầu ngay - Nếu bác cảm thấy không bị làm phiền, thì xin bác cho cháu một ly rượu trên quầy kia vậy.

- Hà ? - Đôi môi ông mở lớn bất ngờ . Chai rượu Kỳ Duyên vừa chỉ chính là chai rượu quý, được sản xuất hơn tám chục năm rồi . Ông chỉ dành đãi bạn thân, và những kẻ biết thưởng thức thôi - Cháu... biết uống rượu ư ?

- Dạ không . - Kỳ Duyên cười bén lên - Cháu chưa từng uống bao giờ.

- Vậy sao... - Ông... càng ngạc nhiên hơn. Kỳ Duyên chớm chớp mắt:

- Vì cháu được voi đòi tiên đấy mà . Xin lỗi bác . Cháu sẽ ra ngay không dám làm phiền bác nữa.

- Ồ không! - Ông vội đưa tay cản khi thấy cô dợm đứng lên - À, không cảm thấy phiền . Ta chỉ ngạc nhiên thôi . Sao cháu lại đòi uống rượu khi không biết uống.

- Vì... thưa bác... - Kỳ Duyên nghiêm giọng . Lần đầu tiên được đặt chân vào nơi cao sang quyền quý, cháu bất ngờ và thú vị thật nhiều . Nên... muốn thưởng thức qua một lần cho biết . Đọc sách, xem phim... nghe người ta tả rượu whisky, champagne hoài, cháu không biết mùi vị ra sao, nên mới tự tiện xin bác một ly uống thử.

- Lần đầu tiên cháu đến đây ư ? - Ông nhìn cô chăm chú . Kỳ Duyên gật đầu.

- Dạ.

- Thế cảm giác của cháu thế nào ? - Như quên mất cương vị của mình và các cô gái chờ đến lượt phỏng vấn ngoài kia, ông để mình bị Kỳ Duyên dắt đi bởi những câu nói ngây ngô, chân thật.

- Tuyệt vời... Hạnh phúc và vô cùng thú vị . Để cháu cứ ngỡ mình lọt vào chốn thiên đường - Hai tay áp má, mặt Kỳ Duyên mơ mộng - Cháu không thấy mình đang đi trên đôi chân nữa, mà cháu đang bay . Bay giữa không gian thơm ngát và vang lừng tiếng nhạc . Cháu thấy mình như tan biến vào hư ảo... Bao âu lo toan tính đời thường tan biến . Cháu thấy mình là người hạnh phúc nhất đời.

- Chỉ vừa mới đặt chân vào đây thôi . Cháu đã có từng cảm giác rồi ư ? Ta thật là không tin nổi...

- Bác không tin cũng phải thôi - Kỳ Duyên chột trở giọng buồn: - Suốt đời bác sinh ra đã sung sướng thế này rồi . Bác đâu hiểu thế nào là cảm giác bất ngờ, thú vị . Muốn gì được đó nên bác đâu còn mơ ước, hy vọng như những người nghèo bọn cháu.

Thật vậy ư ? Ông bỗng ngơ ngẩn hỏi mình . Cái chân lý giản đơn kia sao bấy lâu nay mình không sớm nhận ra được nhỉ ? Để cứ phải ray rứt băn khoăn tự hỏi sao cuộc đời mình vô vị quá . Cực cái, bạc tiền, quyền uy có cả... mà cứ nghe thiếu một cái gì . Phải chăng... vì mình đã sống một đời vô vị quá, đơn điệu và buồn tẻ.

- Cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta . Lúc nãy cháu bảo mộng ước đã thành . Vậy mộng ước đó là gì ?

- Là được vào đây, được gặp bác - Kỳ Duyên nói gọn.

- Hà ? - Cái miệng ông há hốc, tròn vo.

Kỳ Duyên cười khúc khích:

- Cháu nói thật . Lúc này nói đại với cô thư ký đến để phỏng vấn, nên khi nghe anh thư ký đòi giấy hẹn . Cháu sợ bị đuổi quá... nên đã vái trời cho mình được vào đây, gặp bác...

- Để làm gì ? Cháu muốn xin gì ?

- Không! - Kỳ Duyên lắc đầu - Cháu chỉ tò mò muốn xem vẻ sang trọng của phòng giám đốc và nhìn xem sự cách biệt giữa một tỷ phú và một người bán vò viên chiêm thôi.

- Chỉ vậy thôi ư ? - Ông cảm thấy buồn cười quá - Rồi cháu... đã thấy gì ?

- Chẳng thấy gì - Kỳ Duyên nhẹ nhún vai - Cũng giống nhau thôi . Cũng hai con người, có mắt mũi tay chân . Khác chẳng là bộ áo quần khoác bên ngoài.

- Lý luận của cháu thật ngộ nghĩnh, khác người ta... - Ngọn đèn đỏ trên bàn chột sáng, cắt ngang câu nói của ông.

Kỳ Duyên chột đứng lên:

- Cảm ơn bác đã hạ cố nói chuyện với cháu . Thôi, cháu không làm phiền bác nữa . Xin bác trả lại cháu tờ danh thiếp . Cháu còn phải tìm người.

- Hả ?... Cháu đợi ta một lát - Nhấn tay vào nút điện đàm, ông nói - Phiền cậu hủy hết các cuộc hẹn giùm tôi . Buổi phỏng vấn sáng nay tạm ngưng... tôi bận...

- Bác bận ư ? - Kỳ Duyên áy náy - Vậy mà cháu...

- Ta bận... là bận tiếp cháu ấy, ngốc ạ! - Với tay lấy chai rượu xuống, ông cười giòn - Uống cùng ta một ly cho biết nhé, thứ rượu này,

ngon lắm.

- Vâng! - Không khách sáo, Kỳ Duyên nâng ly uống cạn rồi đắng quá, cô phun ra đất, ho sặc sụa - Ôi... cay quá! Vậy mà bác bảo ngon, bác dụ cháu.

Nhìn Kỳ Duyên ôm cổ chạy nhanh vào toa lét, ông phá lên cười sặc sụa . Thú vị làm sao . Lâu lắm rồi... Ông mới có được một ngày vui như thế . Và... Ô! Hình như... Ông đã hết nhức đầu rồi... Thì ra... thuốc để chữa chứng căng thẳng thần kinh là những câu nói tầm phào, bâng quơ với cô gái trẻ này...

Cô ta là ai thế nhỉ ? Tờ danh thiếp xoay nhẹ trên tay, bây giờ ông mới nhớ đến nguyên nhân khiến mình bảo viên thư ký mời ngay Kỳ Duyên vào phỏng vấn mà ông phải chờ theo thứ tự.

Bởi không xa lạ, ông chính là Tổng giám đốc Trần Hữu Vinh, là... cha của... của chủ nhân tờ danh thiếp . Lúc viên thư ký vào chìa ra tờ danh thiếp . Ông cứ ngỡ Kỳ Duyên là cô vợ đã hứa hôn của Trần Nhã Chí . Vì... loại danh thiếp mạ vàng 18 K này... rất được giới hạn phát ra . Chỉ những người thân nhân, thật quan trọng mới nhận được thôi. Hơn nữa, Nhã Chí là người rất thận trọng và khiêm tốn . Nó không thích phân phát bữa bãi danh thiếp của mình . Nhất là với phái nữ . Dường như... ngoài cô vợ hứa hôn của mình ra... Kỳ Duyên là người đầu tiên nhận được loại danh thiếp mạ vàng này.

- Một lần xin tởn tới già, cháu không bao giờ uống rượu nữa đâu - Kỳ Duyên đã trở ra bàn tay vỗ vỗ vào đầu, than thở.

- Ai uống lần đầu cũng thế - Giật mình ngẩng dậy, ông cười - Ngồi đi cháu . Uống chút nước trà sẽ thấy đỡ hơn.

- Dạ - Kỳ Duyên bưng tách trà ông vừa rót uống ngay . Không ngờ, ly trà nóng quá . Để một lần nữa cô búng văng tất cả ra ngoài đất.
- Cháu thật là... - Tật lưỡi... Ái ngại nhìn cô nhưng ông không thấy bức chút nào . Ngược lại, thái độ của cô càng khiến ông thấy gần gũi, cởi mở hơn.

Rút từ trong túi ra chiếc khăn, ông bảo:

- Lau đi - Rồi mỉm cười, ông nói thêm - Vì nếu ta đoán không lầm, cháu cũng chẳng có khăn đâu.

- Đúng rồi! - Kỳ Duyên gật đầu ngay - Sao bác biết ?

Không trả lời, ông lờm yêu cô một cái rồi chìa ra tờ danh thiếp.

- Cháu là bạn của Nhã Chí à ? Có phải nó bảo cháu đem tờ danh thiếp này đến đây xin việc làm không ?

- Dạ không... - Lại nâng tách trà lên uống, Kỳ Duyên nói thản nhiên - Cháu đến gặp anh ta để đòi nợ thôi.

- Cái gì ? - Tờ danh thiếp rút vội xuống bàn . Đôi mắt ông tròn vo kinh hãi - Nhã Chí thiếu nợ cháu ư ? Không thể được.

- Sao không thể ? - Kỳ Duyên ngây ngô cãi - Anh ta là người chớ phải thần thánh đâu mà trong người lúc nào cũng sẵn tiền.

- Thế... thế... nó thiếu cháu bao nhiêu ? Sao lại thiếu ? - Mồ hôi ướt thái dương, trái tim ông đập mạnh, phập phồng - Chắc số tiền lớn lắm Nhã Chí mới phải mượn thôi.

- Dạ... - Không để ý đến thái độ của ông . Kỳ Duyên thao thao nói rõ nguyên nhân khiến Nhã Chí phải thiếu nợ mình - Tất cả tám trăm ngàn . Cháu có chứng từ hoá đơn . Tuyệt đối không ăn gian một đồng một cắc nào.

- Có thể thôi ư ? - Nhìn sững Kỳ Duyên, ông bật lên cười sắc súa -
Ồi... vậy mà... cháu làm ta lo lắng suýt chết.

Ngả đầu ra sau, ông trầm giọng:

- Chẳng giấu cháu làm gì . Nhã Chí là con trai ta đó.

- Con trai của bác ? - Quá bất ngờ, Kỳ Duyên nhảy dựng lên, hét lớn

- Hèn gì, bác lo cũng phải - Rồi cô hạ giọng - Có phải, bác sợ cháu
đến báo mình có thai với Nhã Chí rồi không ?

- Hả ? - Tóc trên đầu như dựng cả lên, ông quay nhìn Kỳ Duyên trân
trối... Vấn đề này... xưa nay ông chưa hề nghĩ tới... Và... dường
như... Nhã Chí cũng chưa gặp rắc rối gì... về vấn đề này - Sao cháu
lại nói như vậy chứ ?

- Vì tư cách của Nhã Chí đã khiến cháu nghĩ đến điều này - Kỳ Duyên
đáp gọn, rồi bằng một giọng ấm ức, cô kể ông nghe những lần gặp
gỡ của mình cùng Nhã Chí . Cả lời đề nghị khiếm nhã của anh, cô
cũng nói huyt toẹt luôn.

Nó là con bé may mắn được Nhã Chí tha cho như lời viên tài xế nói
đấy sao ? Ông bắt đầu nhìn kỹ Kỳ Duyên hơn chút nữa . Nhan sắc rất
bình thường, nếu không bảo là có chút khó coi . Nhưng... bù lại...
con bé có một sức thu hút lạ lùng . Như ngọn lửa ấm áp, như ngọn
gió trong lành . Con bé tạo cho người đối diện một cảm giác thân
thiết và gần gũi . Có một sức mạnh tiềm tàng, ẩn sâu trong đôi mắt
long lanh, sáng rực kia . Cô có thể thuyết phục được trái tim bằng
giá của ông với những câu băng quơ, vô nghĩa . Niềm tin về cuộc
đời, hạnh phúc, tương lai trong cô không tự tin, mặc cảm, Kỳ Duyên
đã khiến mình toả? sáng bằng sự sôi nổi, trẻ trung . Luôn lạc quan

tin vào những điều tốt lành, tươi đẹp nhất mà cuộc đời đã tặng cô .
Cô đúng là... mẫu người hoàn toàn đối lập cùng Nhã Chí.

- Bác à, Nhã Chí ở phòng nào . Bác có thể chỉ cháu đến gặp không ?

- Mãi nghĩ ngẩn ngơ ông nghe Kỳ Duyên hỏi, đến khi bị cô kéo tay, ông mới giật mình chợt tỉnh.

- À... Ờ... Nhã Chí không đi làm . Nó ở nhà... cháu có thể đến địa chỉ này tìm nó - Thêm một tờ danh thiếp mạ vàng được trao đi . Không quan tâm đến sự khác biệt của tờ danh thiếp, Kỳ Duyên cho vào túi, nói luôn một hơi dài:

- Cám ơn bác . Bác thật là tốt bụng và nhân hậu . Cháu mời bác, nếu rảnh thì đến nhà cháu chơi . Không thì ghé xe bò viên chiên của cháu . Xe cháu đậu bên kia đường, đối diện với ngân hàng của bác . Cháu sẽ đãi bác ăn một bữa mệt xỉu luôn.

- Được, ta sẽ ghé! - Gật đầu, ông mỉm cười với sự hồn nhiên của Kỳ Duyên . Chà! Tổng giám đốc ngân hàng Nam Á, ăn bò viên chiên lề đường . Một tin đáng được các phóng viên quan tâm đấy...

- Tạm biệt.

Cánh cửa khép nhanh trước mắt . Nghe chuông đồng hồ thánh thót ngân . Ông giật mình chợt nhớ ngân hàng đã đóng cửa lâu rồi.

Mười một giờ ba mươi, một cô gái trẻ không rõ họ tên, rất đẹp đến gặp...

Reng, Reng, Reng...

Bị tiếng chuông làm gián đoạn, Phi Hùng dừng viết, đứng dậy cầu nhàu:

- Lại ai nữa đây ? Trưa rồi, chẳng để người ta nghỉ...

Cánh cửa mở ra, câu nói một lần nữa bị bỏ ngang . Đôi mắt tròn tròn lên, Phi Hùng lắp bắp:

- Là cô ư ? Xin lỗi... cô muốn tìm ai ?

Hỏi cho có lẽ vậy thôi, chớ cô gái không cần đáp, Phi Hùng cũng biết . Cô ta đến gặp cậu chủ Nhã Chí đào hoa của nhà mình.

Thế đấy! Nghe cô gái đép đúng dự đoán của mình, Phi Hùng nhẹ thở ra tiếc rẻ . Chẳng ai thoát khỏi ma lực của Nhã Chí đâu, cuối cùng rồi... cô gái mà anh khâm phục, cho rằng khác thiên hạ đâu dám từ chối lời mời của Nhã Chí, cũng tự đem thân đến . Chẳng khác gì lũ thiêu thân, không hay mình sắp làm mồi cho lửa . Thật là tội nghiệp.

- Anh à, anh vẫn chưa trả lời tôi . Nhã Chí có nhà không vậy ?

- Không! - Phi Hùng nói dối . Nửa không muốn làm phiền Nhã Chí cùng người đẹp đến trước, nửa muốn cứu cô gái trẻ này.

- Không ư ? - Đôi môi cô gái khế chau - Xe anh ta vẫn còn ở trong nhà kia mà ? À... Hay là anh không tin tôi - Như chợt nhớ, cô chìa ra trước mặt Phi Hùng hai tờ danh thiếp.

Ồ! Có cả hai danh thiếp đặt biệt của ông chủ ư ? Phi Hùng sững sờ ngó kỹ Kỳ Duyên . Phải cô gái mới đến chính là Kỳ Duyên, cô đã chạy một mạch từ ngân hàng Nam Á đến đây . Quên cả việc phải nhét vào bụng mình một chút gì để lót lòng.

- Tôi không phải tự đến đâu . Ông chủ của anh bảo tôi đến . - Sợ lời nói mình không trọng lượng, Kỳ Duyên đưa ông Vinh ra làm chứng.

- Vậy thì mời cô vào - Mở rộng cánh cửa Phi Hùng bắt đầu nghe nan giải . Không muốn làm méch lòng một trong hai ông chủ của mình, anh đùn hết trách nhiệm này cho Kỳ Duyên.

- Cô lên lầu quẹo trái là đến phòng Nhã Chí . Nhưng tôi nói cho cô biết, cậu ta đang có khách không thích bị ai quấy rầy đâu.
- Không sao đâu - Kỳ Duyên cười thoải mái - Tôi chẳng quấy rầy gì . Chỉ nói vài câu là đi thôi anh đừng ngại.
- Tôi không biết! - Đóng cánh cửa lại, Phi Hùng không bước theo Kỳ Duyên, thầm mong cuộc chạm trán bất ngờ này sẽ làm các cô sáng mắt ra...

Mở cửa, ung dung bước vào nhà, Kỳ Duyên không vội lên thẳng lầu ngay . Một mình... cô thỏa thích tham quan tất cả góc ngách của căn biệt thự . Trầm trồ khen ngợi, cô thầm hỏi bao giờ cha con mình mới được hưởng thụ những vật chất tiện nghi này dù chỉ một ngày thôi...

Phòng của Nhã Chí đây - Kỳ Duyên nhận ra ngay qua đôi giày của hắn đặt trước cửa phòng . Cạnh bên còn một đôi giày nữ nữa . À... nhớ rồi, lúc nãy... anh tài xế bảo Nhã Chí đang có khách.

Bạn gái của hắn ư ? Kỳ Duyên bỗng thấy tò mò . Cô ta có đẹp không ? Hai người đang làm gì trong ấy thế ? Có hôn nhau như trong phim không nhỉ ?

Mặc dù... rất nhiều lần... nhỏ Như Nguyệt kể về nụ hôn của mình với Duy Thành cho cô nghe, nhưng Kỳ Duyên vẫn không sao hình dung nổi . Tại sao yêu nhau là phải hôn nhau . Để hai bờ môi chạm vào nhau như vậy có gớm không ? Lỡ người ta có bệnh gì ? Ôi... thật là kinh dị . Nhắm đôi mắt lại, Kỳ Duyên rùng mình ghê rợn với cảm giác bị ai đó vừa ăn mắt xong lại hôn mình... Cô không biết ăn mắt tôm đâu...

Mắt Gai Nhân

Chương 3

- Phải nói bao nhiêu lần nữa cô mới hiểu đây ? Tôi sắp cưới vợ rồi, sao cô cứ đeo dai như đĩa vậy ?

Vừa kê mắt vào, chưa kịp định thần nhìn kỹ, tai Kỳ Duyên đã bị đập ngay vào một tràng dài chát chúa . Chà! Không ngờ khi nổi giận lên, giọng Nhã Chí ghê vậy . Làm cô phải giật bắn cả người lên.

- Thì anh cứ cưới vợ, em không quấy rầy hay đòi hỏi anh một điều gì . Chỉ cần như trước đây, thỉnh thoảng anh đến thăm em . Ban cho em chút tình thương là em toại nguyện rồi...

Vậy mà cũng được sao ? Kỳ Duyên ngơ ngẩn hỏi . Cô gái đẹp kia sao ngu ngốc quá! Bị phụ tình chẳng những không giận dữ còn hạ mình van xin nữa . Tên Nhã Chí này, có gì hấp dẫn mà cô phải mù quáng thế ?

- Xưa nay, Nhã Chí không có thói quen sai lại đồ đã dùng rồi - Giọng Nhã Chí lạnh băng cắt ngang dòng suy tưởng của Kỳ Duyên - Cô thừa biết, xưa nay với đàn bà ngoài việc mua vui, tôi chẳng đặt tình cảm với bất kỳ ai . Cũng chẳng vướng bận gì . Quy luật của cuộc chơi . Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, sao cô còn làm bận phiền tôi bằng

những giọt nước mắt vô nghĩa chứ ?

Hắn dám nói thế ư ? Kỳ Duyên nghe bất bình thay cô gái . Dám so sánh người yêu cùng vật dụng đã xài rồi . Hừ! Nếu hắn dám nói cô những lời như thế . Cô đã cho hắn ăn tát lâu rồi.

- Em biết, nhưng... - Như chọc tức Kỳ Duyên, cô gái tiếp tục van xin cầu lụy bằng một giọng nghẹn ngào đầy nước mắt - Em không thể cầm được trái tim mình . Em yêu anh, em không thể sống thiếu anh.

- Yêu tôi - Nhã Chí bỗng phá ra cười - Đó là việc của cô . Ai bảo cô ngốc nghếch tự chuốc khổ làm gì ?

- Nhã Chí, hãy ban cho em một chút tình, dù chỉ là tình thương hại.

- Đến mức này sao ? - Nhã Chí lại cười giòn - Hoài Trâm, cô đún glà không biết thẹn chút nào . Hạ mình, quỳ lụy van xin... cô có biết càng làm tôi thêm kinh thêm lợm giọng không ? Cút đi... Đồ đàn bà các người là một lũ hạ lưu, vô liêm sỉ... không nhân cách chút nào... A!... Bốp!

Nghe đến đây... Kỳ Duyên nổi nóng lên... Không kìm chế nổi mình, cô cúi nhặt chiếc giày cao gót dưới chân lên đẩy bậc cửa bước vào ném mạnh.

Không phòng bị, Nhã Chí lãnh nguyên cái đế nhọn vào đầu . Đau quá, anh ôm mặt lão đảo ngời xuống ghế, trong đôi mắt mở tròn kinh hãi của Hoài Trâm.

- Cho bỏ tật xúc phạm người vắng mặt . Thời gian này... chẳng phải đàn bà nào cũng trơ trẽn, vô liêm sỉ... cam tâm đứng yên cho anh thóa mạ đâu...

- Là cô... - Phút choáng váng qua mau, nhận ra kẻ vừa ném mình là

Kỳ Duyên, Nhã Chí hét to - Ai cho phép cô vào ? Còn dám chọi tôi ư ?

- Sao không dám ? - Kỳ Duyên bật cười - Dù là cái gì, giàu tới đâu...

anh cũng chỉ là người thôi . Việc quái gì... tôi phải sợ anh kia chứ ?

- Cô! - Mất phong độ trước Hoài Trâm, Nhã Chí giận điên lên . Anh đập mạnh tay xuống bàn dẫn mặt... nhưng lại không tìm được từ trả đũa.

- Chẳng việc gì chị phải van xin, cầu cạnh hần... - Cái đập tay hù dọa chẳng tác dụng gì, Kỳ Duyên thản nhiên bước đến cạnh Hoài Trâm cất giọng dạy đời - Thế gian này, còn vạn đàn ông cho chị tha hồ chọn . Lưu luyến làm gì hạng Sở Khanh điều giả như hần chứ ?

- Nhưng... - Hoài Trâm toan cãi lại.

Kỳ Duyên vội cắt ngang:

- Em nói thật đấy . Hần chẳng đáng cho chị yêu đâu . Chị cứ về nhà, bình tâm suy nghĩ lại, tương lai chị còn dài, chị lại trẻ đẹp đường kia, lo gì không kiếm được người hơn hần chứ ? Yên tâm đi, nếu chị không kiếm được người, em sẽ giúp cho.

Xấu hổ vì những lời van xin cầu lụy của mình lúc nãy đã bị Kỳ Duyên nghe trộm, Hoài Trâm thẹn thùng quay lưng, bước vội . Giọt nước mắt không ngăn được, ngân dài . Dù biết những lời Kỳ Duyên phân tích là đúng . Nhưng... Hoài Trâm biết mình sẽ không quên được Nhã Chí đâu . Cũng như biết mình sẽ còn quay trở lại.

- Thật tuyệt vời, không ngờ chỉ với mấy câu đả nhân tâm, cô ta đã đuổi tình địch của mình một cách dễ dàng . Đáng khen, đáng khâm phục lắm...

Sau phút bất ngờ vì tức giận, Nhã Chí lập tức lấy lại phong độ của

mình . Như quên mất cục u to tướng trên đầu cùng những lời xúc phạm của Kỳ Duyên, anh bình thản như không . Cười tươi, anh vỗ tay khen.

- Tình địch của tôi ? - Quay lại, Kỳ Duyên nhướn đôi mày rồi phá ra cười - Anh tự đánh giá mình cao quá đấy.

- Cao hay thấp, xin nhường cho cô quyền nhận xét . Anh... thì... vậy thôi... - Rất bình thường, nhún vai một cái tỏ vẻ bất cần, Nhã Chí châm một điếu xì gà rồi ngã đầu ra sau ghế salon, mơ màng nhả khói thành những vòng tròn bay lơ lửng...

Ôi! Sao hăn lại đẹp trai đến thế ? Kỳ Duyên nhẹ cắn môi mình thầm công nhận . Qua làn khói, gương mặt Nhã Chí nhìn nghiêng trông quyến rũ lạ thường . Để cô phải nhìn vào chiếc mũi cao thẳng của hăn.

- Cao hay thấp, đó là chuyện của anh - Cố gắng nhìn sang hướng khác, Kỳ Duyên nghiêm giọng - Tôi đến đây chẳng phải để nhận xét anh . Xin anh vui lòng thanh toán số tiền thiệt hại hôm đụng xe . Tất cả là tám trăm ngàn có đầy đủ hóa đơn thanh toán.

- Ồ, anh nhớ chứ - Ngẩng đầu lên, Nhã Chí cười niềm nở - Tám trăm ngàn ư ? Được rồi, anh sẽ đền cho em gấp đôi . Còn bây giờ ngồi chơi, để anh đi lấy nước . Em uống gì ? Anh pha cho em ly cocktail nhé! Ngon lắm đấy...

Trời không gió, mà Kỳ Duyên nghe tóc trên đầu mình dựng cả lên, khắp người nổi gai ốc với tiếng em quá ngọt ngào kia . Trống tim đập dồn, hai má nóng bừng lên... Lần đầu tiên trong đời... Kỳ Duyên được một người khác phái sẵn đón thế!

- Uống đi cưng! - Ly cocktail lạnh ngắt chạm vào tay, Kỳ Duyên ngẩn ngơ đưa mắt nhìn lên . Hắn lại mỉm cười, mắt long lanh tình tứ - Làm gì mà nhìn anh ghê vậy ?

Ồ không! Như chợt tỉnh, Kỳ Duyên hốt hoảng kê ly nước vào miệng uống nhanh . Một vị cay nồng sộc nhanh vào cổ làm cô phải bật lên, ho sặc sụa...

- Từ từ thôi... Anh quên nói với em . Cocktail hết rồi, anh pha cho em ly chanh rum uống tạm . Em có sao không ?

Với thái độ rất quan tâm, Nhã Chí lo lắng ngồi xuống cạnh Kỳ Duyên, bàn tay nhẹ vuốt lên sống lưng cô nghe rờn rợn.

- Mặt mũi tèm lem như mèo vậy . Để anh lau cho . Một chiếc khăn tay thơm lừng mùi nước hoa được rút ra, chấm xuống mặt Kỳ Duyên lau nhẹ nhẹ . Rồi như vô tình, bàn tay Nhã Chí chạm vào làn da mịn khê mân mê...

Tri giác mất dần... Kỳ Duyên bỗng nghe cơ thể bỗng bênh ngậy ngất... Bàn tay Nhã Chí như nguồn điện, truyền vào cô những rung động mơ hồ... Những cảm giác lạ lùng như làn sóng, từng đợt cuốn trôi cô xa mãi, xa mãi không ngừng, êm đềm... lơ lửng...

Bàn tay lại như chiếc lược, cài vào mái tóc cô lần xuống cổ làm tê dại toàn thân . Kỳ Duyên rúm người lại như con thỏ rồi bỗng bật ra ngơ ngác:

- Anh làm gì vậy ?

- Ờ không! - Bàn tay vội rút ra ngay . Nhã Chí thì thào - Em đẹp quá, hút cả hồn anh.

Thật ư ? Vừa tin theo lời Nhã Chí, Kỳ Duyên lại tỉnh ngay . Ngồi xích

ra một chút, cô cảnh giác:

- Anh đừng hòng tán tỉnh tôi . Mau trả tiền để tôi về . Trể lắm rồi.
- Đợi anh một chút - Đứng dậy, Nhã Chí cười cười, mắt hút sau cánh cửa.

Hú hồn! Nhã Chí đi rồi, Kỳ Duyên mới như người bừng tỉnh mộng . Hai tay vuốt mặt, cô trách mình lơ đãng quá . Suýt tí đã bị hấn làm cho mê mẩn . Không được... từ nay với hấn cô phải luôn cảnh giác . Phải tự nhắc nhở mình . Hấn là tên Sở Khanh, mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của hấn đều giả dối, đều là thủ đoạn.

- Đây... anh đền cho em tờ chi phiếu hai triệu . - Nhã Chí đã trở ra, rất nhã nhặn anh đặt tờ chi phiếu lên bàn - Và đây nữa, đây là chút quà mọn . Anh muốn chuộc lỗi của mình lần đó . Em nhận cho anh vui nhé!

Giọng Nhã Chí thật đều, êm êm như làn gió gọi vào lòng cô bao xúc cảm . Nên... dù đã dặn mình phải dè chừng, Kỳ Duyên vẫn không khỏi nghe lòng nao nao, xao xuyến:

- Tôi không biết cái chi phiếu, xin vui lòng đưa tiền mặt cho - Hai tay bỗng trở nên thừa thãi, Kỳ Duyên đành phải nhặt hộp quà lên - Tôi chỉ xem thử, chứ không lấy đâu - Cô thanh minh một cách vụng về.
- Cứ tự nhiên - Nhã Chí chìa tay, cười thoải mái.
- Ôi! Là hẳn hoi xoàn ư ? - Kỳ Duyên bỗng nhảy nhóm lên, la lớn - Là thật hay giả vậy ?
- Thật trăm phần trăm đó - Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, Nhã Chí nghe thu vị vô cùng . Trong số các cô gái bị anh đưa vào bẫy, chỉ có cô là phản ứng khác hẳn thôi . Như trái ổi lặn trong cơm anh vô tình

cẩn phải, cay xé lưỡi nhưng tuyệt - Em biết không, chiếc nhẫn này trị tương đương bốn cây vàng đó.

- Bốn cây vàng! - Nhìn mặt Kỳ Duyên ngẩn ra, Nhã Chí biết lần đầu tiên cô được nắm trong tay số tài sản to như vậy . Cả đời đẩy xe bò viên chiêm đi bán cô cũng không dành dụm mua nổi một phần mười chiếc nhẫn này.

- Sao hả ? Có thích không ? Để anh đeo cho em nhé . Đeo rồi vào trong ấy với anh một chút . Xong việc... anh sẽ tặng em một chiếc đồng hồ trị giá hai cây vàng.

- Cái gì cơ ? - Kỳ Duyên như người tỉnh mộng - Cái gì "xong"?

- Thì... cái việc ngày trước anh đề nghị đó... - Bàn tay quệt nhẹ lên má Kỳ Duyên, Nhã Chí cười ngả ngớn.

- Hả ? - Chợt hiểu ra, Kỳ Duyên đứng bật dậy ngay . Trừng mắt, cô hét to giận dữ - Đừng nói bậy . Tôi không phải hạng gái làm tiền.

- Vì không phải nên anh mới ra giá cao như vậy - Dùng tay hất tung mái tóc bồng lên . Nhã Chí cười quyến rũ - Sao hả ?

- Đồ khốn nạn, vô liêm sỉ... - Ném vèo chiếc nhẫn hột xoàn vào mặt Nhã Chí, Kỳ Duyên hét lên - Hạ lưu, đê tiện.

- Cứ chửi đi, thoải mái - Hai tay xòe rộng sau cái nhún vai, Nhã Chí cười thích thú - Anh thích nghe em chửi lắm . Càng thích hơn khi thấy một ngày nào đó . Em tự nguyện ngã vào vòn gáy ấm của anh.

- Không thềm chửi nữa - Thấy Nhã Chí cứ trơ trơ, Kỳ Duyên tức điên lên . Không còn lời lẽ nào độc địa hơn mắng hằn, cô hét lớn - Lẽ ra chỉ lấy tám trăm ngàn . Nhưng anh đã xúc phạm tôi . Tôi lấy hết. Nói xong, cô chụp nhanh tờ chi phiếu trên bàn vụt chạy ra đường .

Phía sau, giọng cười Nhã Chí giòn tan cứ đuổi theo . Sớm muộn gì... Kỳ Duyên cũng phải trở lại gặp anh thôi . Tờ chi phiếu ấy... hãy còn thiếu một chữ ký mới rút được tiền ..

Lần đầu tiên trong đời Kỳ Duyên vào siêu thị . Không chỉ thế... cô còn vung tay mua sắm láng chằng sợ tốn tiền . Tay xách, tay mang, tâm trạng hân hoan, cô vừa đi vừa ca hát vang lừng.

Nhã Chí là con cáo, nhưng hăn không ngờ cô còn cáo hơn hăn nữa . Tờ chi phiếu ấy... cô chẳng thèm tìm đến hăn vẫn rút được tiền . Còn nhiều hơn là đàn ông khác.

Hồi chiều... đem tờ chi phiếu đến ngân hàng để rút tiền . Nghe cô thu ngân bảo còn thiếu một chữ ký, Kỳ Duyên lập tức đến ngân hàng gặp ông Vinh.

Đang ngồi buồn, nên gặp cô ông mừng lắm . Nghe cô kể lại câu chuyện . Ông cứ phá lên cười thích thú . Rồi chẳng cần cô phải yêu cầu . Ông lập tức đổi ngay tờ chi phiếu cho cô . Còn mời cô đến nhà hàng dùng bữa.

Cô từ chối... nhưng không được... Ông quá nhiệt tình . Vừa ăn, cô vừa được nghe ông tâm sự về chuyện đời mình . Để tự lúc nào không biết, Kỳ Duyên thấy mình thật gần gũi với ông . Cô nghe thương ông vô hạn.

Từ tình thương, từ sự đồng cảm với ông, cô thấy mình thật phần nào hiểu được tâm trạng bất cần đời của Nhã Chí . Thì ra... hăn... tội nghiệp hơn cô tưởng rất nhiều . Bỗng nhiên cô thấy mình có trách nhiệm giúp ông đưa Nhã Chí về với đời thường, hòa nhập cùng với xã hội cộng đồng.

Nghe cô nói, ông mừng lắm . Đôi mắt rưng rưng, ông nắm chặt tay cô nói rõ ràng giải quyết của mình . Bảo cô hãy giúp mình thuyết phục anh lấy vợ . Một người vợ hiền lành, nết na do ông chọn.

- Vâng - Gật đầu hứa giúp ông mà Kỳ Duyên thấy buồn buồn . Vì sao ? Cô cũng không biết nữa.

Buồn một chút thôi, rồi cô thấy vui ngay . Cầm hai triệu đồng chạy một mạch vào siêu thị, cô mua cho thỏa thích . Số tiền này là... số tiền Nhã Chí bồi thường danh dự cho cô . Không phải tham lam, lường gạt.

Đầu tiên... Kỳ Duyên mua tặng nhỏ Như Nguyễn một chiếc áo đầm thật đẹp... chẳng thiếu gì, nhưng với bản tính xí xọn... Kỳ Duyên biết rằng nó sẽ thích món quà của mình mua...

Tiếp đến là cha . Mùa đông đến rồi, chứng thấp khớp vẫn làm ba bị nhức chân . Mua cho ông chiếc gối massage là hợp nhất.

Chưa đến lượt mình đâu, Kỳ Duyên còn phải lựa cho bà Năm và bé Nhã Chi cạnh bên nhà nữa . Họ là hàng xóm, nhưng từ lâu... đã là thân nhau như ruột thịt rồi.

Được, rồi đây... Nghĩ đến nét mặt hân hoan của mọi người khi nhận được quà mình trao tặng, Kỳ Duyên vui quá, rảo bước nhanh, miệng hát vang như chim sáo.

- Kỳ Duyên, sao con về trễ vậy ?

Vừa đến đầu hẻm, Kỳ Duyên đã bị cha chặn lại với nét mặt khẩn trương:

- Có biết dì Năm trở bệnh phải vào bệnh viện không?

- Hà! - Bịch quà rớt xuống đất, Kỳ Duyên lo lắng - Con không biết,

Nhã Chi đâu ?

- Nó vẫn chưa về! - Nhìn đồng hồ, ông Minh lo lắng . Kỳ Duyên chạy đi ngay.

- Để con đi tìm nó . Ba vào bệnh viện đi.

- Con biết nó đâu mà tìm chứ ? - Ông Minh nói vọng theo . Kỳ Duyên không trả lời, cắm đầu chạy băng băng, Nhã Chi đã dặn rồi . Phải giấu mọi người nơi nó đến.

Tại Nhã Chi còn nhỏ nên sĩ diện vậy thôi . Chớ thật ra... nơi nó đến cũng chẳng có gì xấu xa ghê gớm . Nhặt lon bia thôi . Có phải cướp giật mại dâm mà sợ người ta chê cười, rẻ rúng . Vừa nghĩ, Kỳ Duyên vừa nhảy lên thuyền, chống sào chạy băng băng.

Chung cảnh nghèo, nên Kỳ Duyên thương mẹ con Nhã Chi ghê lắm . Dù sao thì hoàn cảnh cha con cô cũng đỡ hơn nhiều.

Tìm Nhã Chi đâu bây giờ nhỉ ? Đảo mắt quanh sông vắng . Kỳ Duyên bắt đầu nghe hơi gió ùa vào da lạnh lạnh . Sông đêm vắng vẻ... chiếc thuyền cô bé xíu như chiếc lá dập dềnh trôi.

Con bé bảo sẽ chống xuống đến các nhà hàng nổi nhật lon bia, nhưng không nói rõ nhà hàng nào, ở đâu cả ?

Có một cái lon, dập dềnh trôi nước mặt Kỳ Duyên như dẫn đường .

Ánh đèn nhấp nháy đàng xa... tiếng khách nhậu hò hét la ầm ĩ .

Bảng nhà hàng nổi kia rồi...

Cúi nhặt một chiếc lon, Kỳ Duyên mới biết công việc này chẳng dễ một chút nào . Chiếc lon nổi bập bênh ngay trước mặt, nhưng không phải với tay ra là nhặt được ngay . Làm khéo, mất thăng bằng lật thuyền dễ như chơi vậy.

Chát, chát...

Đang cố tâm vớt cho được chiếc lon lên . Kỳ Duyên bỗng nghe bên tai vang lên một âm thanh lạ, tựa như tiếng vỗ tay . Nghiêng mắt nhìn sang, Kỳ Duyên bỗng chết điếng cả người . Dưới ánh trăng mờ ảo, nhấp nháy các hàng đèn điện tử hắt vào . Cô nhìn rõ... trên bến sông, dưới sàn nhà, một gã đàn ông đang dùng hết sức mình thẳng tay tát vào mặt Nhã Chi, con bé đã bất tỉnh rồi, mà người ấy như hăng máu không hay biết...

- Dừng lại... Trời ơi... dừng lại... giết người bố bà con...

Nhảy ào xuống sông lội vào, bỏ mặc chiếc thuyền mượn có thể trôi đi mất, Kỳ Duyên hét thất thanh cầu cứu . Giọng cô mỏng, tan nhanh trong gió, bị tiếng nhạc disco âm ỉ trên lẫn át hẳn đi...

- Dừng lại, dừng lại ngay!

- Nhảy bổ vào giữa hai người, Kỳ Duyên bỗng nghe máu trong người như đọng lại, đôi mắt tròn tròn kinh hãi.

- Nhã Chí! Anh điên hả ? - Đẩy mạnh người anh, Kỳ Duyên hét lớn - Sao lại đánh một đứa con nít chứ ? Nó xỉu rồi, anh biết không ?

- Hả ? - Như người tỉnh mộng, Nhã Chí lơ đãng đưa mắt ngó Kỳ Duyên, anh đã say rồi, cô nghe từ người Nhã Chí nồng nặc mùi bia.

- Hả, hả cái gì ? Cứu người mau...

Không buồn để ý đến anh, Kỳ Duyên bế xốc Nhã Chi chạy vội lên bờ . Con bé đã mê man, mềm oặt trên vai cô chẳng biết gì.

Đàng sau, Nhã Chí lúp xúp chạy thoe, bước thấp, bước cao, nghiêng ngửa.

- Dạ, tôi nói thật . Chính tôi chứng kiến từ đầu . Anh ta muốn cưỡng

dâm Nhã Chi, nhưng con bé cứ vầy vùng không chịu . Nên... anh ta đã đánh con bé ra nông nổi...

Nằm trong phòng tạm giam, Nhã Chí nghe rõ mồn một, không sót một từ lời Kỳ Duyên vu khống tố cáo mình . Chẳng thấy giận, anh chỉ thấy buồn cười thôi . Anh mà cưỡng dâm Nhã Chi ư ? Kỳ Duyên ơi, cô có biết nó là đứa con cùng mẹ khác cha của tôi không ?

- Con bé chưa đầy mười bốn tuổi . Thiệt tàn nhẫn quá . Ở tù là cái chắc.

Lời lẽ bàng quàng vọng lại, lọt qua kẽ vách Nhã Chí thở ra một hơi dài . Khế cựa mình, anh bỗng thấy lo lo . Nhã Chi thế nào rồi ? Sao anh lại... đánh nó tàn nhẫn thế ? Có đáng không... ?

... Chiều nay đến quán rượu một mình, Nhã Chí bỗng thấy buồn . Một nỗi buồn vô cớ.

Gọi mấy lon bia và một đĩa mồi, anh nhâm nhi một cách vô ý thức . Mắt cứ nhìn những lon bia dập dềnh trôi trên mặt nước . Chiều êm ả, lượn sóng lẫn lẫn phản chiếu ánh đèn . Anh cảm thấy cuộc đời mình vô vị và đơn độc quá!

Phải, anh thật là lẻ loi, cô độc, dù chỉ cố tình tìm đến nơi này . Nơi ồn ào, đông người, đông đảo nhất, anh vẫn không xua khỏi hồn mình cảm giác đơn côi, trống vắng.

Mọi người trước mắt, bạn bè, gái đẹp vây quanh, cười nói nhưng chẳng một ai có thể hiểu được anh . Lung linh, huyền ảo xa mờ quá . Mọi âm thanh như đã bị một chiếc túi vô hình nào hút mất . Để bên tai anh là một không gian bao la vắng lặng . Mịt mờ không một tiếng động nào.

Ra hiệu với anh bồi rằng mình sẽ còn trở lại, Nhã Chí bước ra con đường vắng . Cơn gió mùa đông thổi lạnh làm anh chột rùng mình . Tia mắt lướt nhẹ trên mặt sông đến nhấp nháy những vì sao đêm cô độc.

Mình cô độc, những vì sao kia cô độc và... liệu có còn ai cô độc nữa chẳng . Trên thế gian này ? Tay chống cằm, Nhã Chí tư lự hỏi . Và... như để trả lời anh, từ đằng xa một ánh đèn le lói, lơ lững trôi trên mặt sông mênh mông nước.

Nghe đồng cảm, Nhã Chí nheo mắt nhìn rõ hơn người đang chống thuyền trước mặt mình . Tối quá, anh không nhận rõ . Chỉ biết đó là một cô gái nhỏ . Đang cố gắng nhặt những lon bia bỏ vào thuyền. Có trò để đùa rồi ? Cảm thấy vui vui, Nhã Chí bước xuống bậc thang . Nước ròng, nên bờ sông được trải rộng ra . Dưới chân anh lớp đá sỏi va vào nhau tạo thành những âm thanh lạo xạo.

- Này... đi nhặt lon bia làm gì thế ? - Úp tay làm loa, Nhã Chí gọi to . Giọng ngân dài theo gió.

- Để bán ạ! - Từ đằng xa giọng con bé nghe yếu ớt.

- Vậy thì vào đây, có nhiều lon bia lắm.

- Thật ư ? - Giọng con bé quá mừng rỡ . Tiếng nước chảy nghe róc rách, chứng tỏ nó đang hối hả chống thuyền.

- Ê, cô bé nhặt lon bia hả ? - Một đám thanh niên nhậu trên sà bắt ngờ nhìn thấy . Chúng buông lời trêu ghẹo - Làm chi cho cực vậy ? Có hai trăm đồng một cái . Biết bao giờ mới giàu nổi . Lên đây, tiếp bọn anh... Rồi bọn anh bao cho . Nhiều tiền lắm.

- Đúng rồi, đẹp vậy... đi nhặt lon bia uống lắm, đi với bọn anh một

lát là tiền đầy túi...

Không trả lời, con bé cúi gằm đầu, tiếp tục chống thuyền . Đến chỗ nước cạn, thuyền không vào được, nó cầm theo cọng dây thừng nhảy ào xuống nước, lội vào... Bấp chập làm nước lạnh như băng...
- Đây! - Đưa tay kéo con bé lên bờ, Nhã Chí ngọt ngào - Coi chừng té...

Ôi! Bùm...

Lời vừa dứt, đứa bé đã thấy mình bị rơi bùm xuống nước . Lóp ngóp chống tay ngồi dậy, nó sững sờ đưa mắt ngó kẻ đã đùa dai, buông tay làm rơi mình xuống nước.

- Nhã Chí ? Là anh ư ?

Quá bất ngờ Nhã Chi la lớn . Rồi lật đật, nó nhảy ào xuống nước, lội đi.

- Mà đứng đó - Như chợt tỉnh, Nhã Chí hét to, giọng khàn khàn.

- Đứng làm gì ? - Nửa người trên khô, nửa người dưới nước, Nhã Chi cao giọng - Cho anh và bọn khốn kia chộc tôi à ? Đồ đàn ông mất nết.

Một cái vuốt mặt rồi hai cái vuốt mặt, Nhã Chí vẫn chưa lấy lại tinh thần . Lời Nhã Chi mắng không sai . Bởi lúc này... anh cũng như đám đàn ông mất nết, toan đùa dai, dùng tiền mua vui cùng cô bé tội nghiệp... đáng thương này.

- Mà đi nhặt vỏ lon bia làm gì ? - Nhìn đám lon chất cao ngều trên thuyền nó, Nhã Chí cau mày hỏi.

- Để bán không được sao ? - Nhã Chi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Bao nhiêu tiền một cái mà làm cho cực chứ ? Hay là... một ý nghĩ chợt thoáng nhanh qua óc . Nhã Chí giật mình hét lớn:

- Mày lên cho tao biểu.

- Không! - Chiếc má phình to Nhã Chi bướng bỉnh.

- Lên đây mau - Nhã Chí gầm to - Mới từng tuổi đầu đã muốn hư rồi . Muốn làm gái moi tiền đàn ông cũng phải chờ lớn thêm chút nữa .

Biết không!

- Anh... - Tay ôm má, Nhã Chi nghe giận cả người... nước mắt tuôn ròng trên má, nó hét lên - Anh không được xúc phạm tôi... Dù cả đêm ngâm mình trong nước để vớt lon, chỉ kiếm được năm mươi ngàn, tôi cũng không thém đồng tiền bán thiêu của bọn đàn ông chó các người...

Nhìn đôi mắt nó long lên giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Nhã Chí biết nó đang nói thật . Hạ giọng đi một chút, anh nói - Thế mày cần tiền để làm gì ? Bà ấy không nuôi mày nữa sao ?

- Mẹ vẫn nuôi tôi . Nhưng mẹ bệnh rồi... - Nhưng một chút, Nhã Chi chợt hỏi - Anh đến thăm mẹ đi . Mẹ nhớ anh lắm đó...

- Đừng hòng! - Hét to để ngăn một cái gì đó đang trỗi dậy trong lòng, Nhã Chí cho tay vào túi rút ra một xấp tiền thả vào người nó, anh sáng giọng.

- Cầm lấy! Đừng đi nhặt lon bia nữa ?

- Tôi thà đi nhặt lon, cũng không nhận đồng tiền bố thí của anh . -Bỏ mặc sấp tiền rơi xuống đất, Nhã Chi quay lưng.

Nhã Chí nắm tay nó giật mạnh lại hét to:

- Tao bảo mày nhận.

- Tôi không nhận - Nhã Chi giật mạnh tay mình lại - Anh đem tiền đó vào nhận hết đi, mặc kệ mẹ con tôi sống chết thế nào.

- Cứng đầu! - Một cái tát bay vào mặt nó . Nhã Chí hét lên - Tao bắt mày phải nhận . Không thì tao đánh chết.

- Ngon... anh đánh thử đi . Coi chết tôi có nhận không - Nhã Chi vẫn khẳng khái giữ ý của mình . Cơn giận được hơi men hỗ trợ thêm bùng lên . Như kẻ điên... Nhã Chí vung tay đánh tới tấp vào người Nhã Chi... và... có thể anh sẽ đánh chết nó nếu Kỳ Duyên không kịp thời can thiệp...

- Trần Nhã Chí, mời anh ra lấy khẩu cung - Lời anh cảnh sát hình sự chột vang, cắt ngang dòng suy tưởng . Ngẩng đầu lên, Nhã Chí khập khiễng bước theo anh vào phòng thẩm vấn . Trên chiếc ghế dài kê sát góc tường . Kỳ Duyên và Nhã Chi đang ngồi trừng trừng mắt ngó anh.

- Anh nói đi, chuyện thế nào ? - Bấm tách cây viết, người cảnh sát ngó Nhã Chí không thiện cảm.

Quay nhìn Nhã Chi một cái, thấy con bé đôi má sưng vều, mắt lưng tròng nhìn mình đầy thù hận, Nhã Chí nhẹ so vai:

- Không cần phải hỏi . Cô ta đã khai đủ cả rồi.

- Vậy... phiền anh ký tên vào... - Người cảnh sát đẩy tờ biên bản ra trước . Không đọc, Nhã Chí cầm cây viết ký rẹt vào . Được ở tù, biết đâu cuộc đời anh sẽ... thú vị hơn ..

Thật là lộn xộn, khi vậy khi khác . Cau mày viên cảnh sát nhìn Kỳ Duyên một cách nghi ngờ:

- Cô bị ba của hấn mua chuộc hay hăm dọa, bắt đổi khẩu cung hả ?

- Dạ không, không có - Xua tay một cách loạn xạ, Kỳ Duyên nói nhanh, vấp cả vào nhau - Chẳng ai mua chuộc hay hăm dọa gì đâu, tại tôi... tôi thấy lương tâm mình ray rức quá... nên... đến đây nói lại . Nhã Chí thật tình không có cưỡng dâm bé Nhã Chi.

- Thế tại sao hấn đánh cô bé chứ ? - Viên cảnh sát vẫn nghi ngờ.

Đã chuẩn bị từ đầu, nên Kỳ Duyên nói trơn tru:

- Tại chị em tôi cùng Nhã Chí chơi oẳn tù tì . Ai thua bị tát tay . Cuối cùng... chị em tôi thua hấn, quá tức, nên vu khống hấn chơi, không ngờ lớn chuyện.

Lý do thật khó chấp nhận song cũng khó bắt bẻ làm sao . Viên cảnh sát đứng dậy càu nhàu:

- Hồ sơ đã lập xong, may mà tôi chưa chuyển qua tòa án . Không thì rắc rối to . Cô có biết mình làm phiền mọi người không ?

- Dạ biết, dạ biết - Gật đầu nhận lỗi ngay, Kỳ Duyên cười lấy lòng - Anh đừng nóng, em có đem theo túi bò viên bồi dưỡng mấy anh.

- Định hồi lộ à ? - Anh cảnh sát trừng đôi mắt . Kỳ Duyên xua tay sợ hãi.

- Dạ không . Chỉ có chục xôi vò viên và bịch tương thôi . Anh không nhận thì em đem về vậy . Tự tay em làm, ngon lắm đó.

- Thật ư ? - Đôi mày nhướng nhướng, anh cảnh sát cố nén cười.

Kỳ Duyên nghiêm mặt:

- Thật mà!

- Vậy thì để đó, lát tôi ăn thử - Anh cảnh sát bước vội về phòng tạm giam . Sợ mình phải phát lên cười mất - Trần Nhã Chí, anh được tự do.

Leo lên ghế nhóm mắt qua viên cảnh sát, Kỳ Duyên hy vọng được nghe tiếng reo mừng của người vừa được mình ra ơn cứu giúp . Nụ cười hạnh phúc hẳn sẽ làm mặt anh sáng bừng lên, đẹp như hoa . Tim cô phập phồng chờ đợi.

Nhưng không, chẳng có tiếng reo mừng, cũng chẳng có nụ cười nào . Chỉ có một Nhã Chí tóc tai rũ rượi, áo quần nhàu nát . Mặt mũi đầy râu, uể oải bước ra.

Chà! Mới có ba ngày... sao hẳn xuống dữ vậy nè ? Giật mình suýt té luôn xuống ghế, Kỳ Duyên đưa tay ôm ngực ngỡ ngàng . Phải ở tù ba năm chắc hẳn thành người rừng quá!

- Đây là vật dụng cá nhân, anh kiểm tra lại đi . Nếu đủ xin ký nhận rồi đi đi - Giọng anh lạnh át nghiêm nghiêm.

Nhã Chí như cái máy, ký ẹt rồi xách túi bước đi . Kỳ Duyên vội đuổi theo:

- Nhã Chí... chờ tôi với...

Nhưng Nhã Chí không buồn quay lại . Anh bước đi một cách vô hồn . Đôi vai hơi còng xuống.

- Anh... anh không cảm ơn tôi sao ?

Chặn trước mặt anh, Kỳ Duyên lo lắng:

- Hay là... anh vẫn giận tôi ? Xin lỗi tôi không biết anh và Nhã Chi là anh em với nhau đâu.

Giật thót mình, Nhã Chí lừ đôi mắt khàn khàn giọng:

- Đừng nói bậy . Tôi và Nhã Chi chẳng quan hệ gì.

- Anh đừng hòng giấu được tôi - Bước song đôi cùng Nhã Chí, Kỳ Duyên ríu rít - Chỉ thấy cái tên thôi cũng thấy anh và nó có quan hệ

mặt thiết rồi . Tên Nhã Chi chỉ thua tên Nhã Chí của anh một dấu sắc thôi.

- Tôi không muốn nghe cô nói nữa . Cút đi - Chợt quay ngoắt người, Nhã Chí quẹo sang đường khác, Kỳ Duyên vẫn bám theo.

- Nhã Chi thương anh lắm, con bé cứ bảo tôi đến đồn bãi nại cho anh . Mà tôi cũng vậy, vừa từ bệnh viện trở về đã đến gặp anh để...

- Cô nói hơi nhiều đấy - Vẫy một chiếc taxi vừa trở tới, Nhã Chí bước vội lên, xập mạnh cửa, chiếc xe lao vút đi ngay.

Kỳ Duyên không kịp làm gì, ngẩn người ra ngơ ngác.

- Kỳ Duyên... mày đi đâu vậy ? Hôm nay không phải bán sao ? - Một cái đập mạnh vào vai đau điếng làm Kỳ Duyên quay đầu lại . Phải hơn một phút định thần cô mới nhận ra nhỏ Như Nguyễn đang nhe hàm răng ra cười thân thiện với mình.

- Ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, lén lén, lút lút . Chắc mém là hẹn với bồ rồi . - Cạnh bên nó, gã Duy Thành cũng cười nói thêm vào . Cả hai đứa rất vui, tràn đầy hạnh phúc.

- Thật không ? Gã nào có phước vậy ? Kể tao nghe ? - Như Nguyễn nín vai Kỳ Duyên cười lí lắc - Lâu quá không gặp nhau . Mày quên tao rồi sao mà nãy giờ cứ đứng yên không nói vậy ?

Ừ nhỉ! Nghe Như Nguyễn nhắc, Kỳ Duyên mới nhớ ra. Một tháng hơn rồi, từ hôm bị nó cho leo cây ăn há cảo không trả tiền, đến nay hai đứa chưa gặp nhau lần nào cả.

- Mày giận tao chuyện hôm đó phải không ? Xin lỗi nghe - Ngỡ Kỳ Duyên làm mặt lạnh giận mình, Như Nguyễn vội thanh minh - Hôm đó, vừa ra về anh tài xế chở thẳng về nhà . Anh bảo, mẹ tao đã trực

tiếp gọi điện ra lệnh như vậy đó . Mà biết không, cả tháng trời ba mẹ tao kèm chặt tao như tù nhân vậy . Cả điện thoại cũng bị kiểm tra... Mà mà cũng tệ, không thèm điện cho tao một cuộc nào, bạn thân gì cố chấp, giận dai vậy chứ ?

- Thề có trời, tao không giận mà một chút nào, thậm chí chuyện hôm đó cũng không nhớ nữa, dù mà đã làm tao điêu đứng - Bình tâm lại, Kỳ Duyên kể cho Như Nguyễn nghe chuyện hôm nào đã xảy ra ở quán há cảo trên đường Võ Văn Tần . Tức ứa gan thấy nó với Duy Thành cứ rũ người ra cười thích thú . Mỗi người một câu, tung qua, hứng lại như thể cô là trái banh không bằng vậy.

- Có chuyện ấy thật à! Ôi Kỳ Duyên, lẽ ra mà phải cảm ơn tao mới đúng . Anh chàng ga lăng lịch sự kia, giờ đã là của mà rồi có đúng không ?

- Còn phải hỏi! Không thì cả tháng trời nay... Kỳ Duyên đâu bận rộn quên mất vai trò bà mai với chúng ta như vậy ?

- Ừ nhỉ ? Nhưng anh ơi, đừng trách nó làm gì . Ai yêu mà chẳng thế! Mê mẩn tâm hồn quên cả bạn bè, cha mẹ...

- Chẳng ai tệ như hai người tưởng đâu . Đừng suy bụng ta ra bụng người nữa - Nghe một hồi, Kỳ Duyên nổi quạu hét to - Có chết tao cũng không thèm hấn . Đồ cà chớn, kiêu căng phách lối, tưởng đẹp trai, có tiền rồi ngon lắm chắc ?

- Hà ?

- Ủa ?

Không cười nữa, Như Nguyễn nắm tay Kỳ Duyên lo lắng:

- Mà sao vậy ? Hấn phụ mà à ?

- Phụ tao ? Hừ! - Càng thêm tức, Kỳ Duyên chẳng cần ý tứ, quên mất Duy Thành là bạn trai của Như Nguyệt, cô kể ầm lên chuyện mình đụng đầu Nhã Chí.

- Quá đáng, thật là quá đáng - Nghe xong Như Nguyệt bực mình quá, hét lên - Gặp tớ, tớ không thềm bãi nại đâu, cứ để hằn ở trong tù cho biết . Hừ! Đẹp trai bao nhiêu, giàu bao nhiêu mà phách quá.

- Cũng may là anh ta không đẹp cũng chẳng giàu - Nói đùa một câu cho không khí bớt căng thẳng, nhưng thấy hai nàng không hưởng ứng, Duy Thành chuyển hướng - Ồ! Quán bột chiên kia rồi, có ai muốn ăn không ? Tôi bao!

- Mình vừa ăn vừa nói chứ ? - Nhìn Kỳ Duyên, Như Nguyệt hỏi. Không trả lời, Kỳ Duyên bước thẳng vào quán kéo ghế ngồi . Cơn giận làm cô quên cả đói . Quên cả túi bò viên hứa tặng anh cảnh sát dễ thương . Hừ! Tên Nhã Chí đáng ghét này... hằn khiến có phải quay cuồng, điên đảo hết.

Mắt Gai Nhân

Chương 4

- Ăn đi Kỳ Duyên, mà sao vậy ?

Như Nguyệt phải gọi đến lần thứ ba, Kỳ Duyên mới hoàn hồn chột

tinh . Mùi bột chiên thơm lừng phải gọi nhớ, cô cứ cúi xuống ghim ngay một miếng to cho vào miệng nhanh nhóc nhách trong nụ cười của bạn.

- Vậy mới là mày chứ! Tao yên tâm rồi . - Nói rồi cúi xuống, nó nhẹ đẩy đĩa bột chiên đến trước mặt Duy Thành - Ăn đi anh.

- Em ăn trước đi - Duy Thành lại đẩy qua, nhường trở lại - Anh bỏ bớt cho em nhé.

- Ít ít thôi . Cay là em bắt đền anh đó . - Dài giọng nũng nịu, mắt Như Nguyễn long lanh hạnh phúc.

- Được thôi . Em muốn bao nhiêu hả ? Anh chiều hết mà... - Đảo mắt nhìn quanh, thấy mọi người mãi ăn không chú ý đến mình, Duy Thanh tranh thủ đặt nhanh nụ hôn lên má người yêu . Hạnh phúc nhưng xấu hổ, Như Nguyễn nhìn Kỳ Duyên chống chế:

- Anh kỳ quá! Kỳ Duyên nó cười cho.

Nhìn Kỳ Duyên, Duy Thành nheo một con mắt lại:

- Không sao . Kỳ Duyên thông cảm lắm mà . Cả tháng trời không gặp... nhớ quá, hôn một cái có sao đâu . - Nói xong anh đặt nhanh một nụ hôn nữa lên mặt Như Nguyễn, mặc cô ngúng nguẩy vẩy vung trong hạnh phúc.

Cười theo bạn như chẳng có gì, lòng Kỳ Duyên cứ nao nao, xao xuyến . Như chạnh lòng tủi phận, như ganh tị trước hạnh phúc tuyệt vời bạn đang có được . Duy Thành yêu Như Nguyễn lắm... Ôi! Biết bao giờ cô mới được một chàng trai yêu đắm say như thế ? Nhả Chí... sao bỗng dưng cô lại nghĩ đến hân chứ ? Tại nhớ cảm giác bàn tay hân vuốt nhẹ xuống má mình êm êm... dịu dịu...

Ồ không! Không thể để hăn chi phối mình như vậy được . Chợt giật mình, Kỳ Duyên khàn giọng hỏi:

- Anh Thành và Như Nguyễn đi đâu thế ? Có bị... nhỏ Kỳ Duyên này cảm mũi kỳ đà không ? Chà! Hỏi thừa thôi, sáng giờ chắc hai người đã du hí khắp nơi rồi.

- Không dám đâu . Vừa ra khỏi nhà là gặp ngay mà y đó.

- Thật ư! - Kỳ Duyên tỏ ra lịch sự - Vậy thì tao biến nhé!

- Không! Mà y cứ ngồi đây . Tính hộ cách giúp tui tao . Chuyện đã lên đến cao trào . Mẹ bắt tao phải đi chơi với hăn . Không thì... bà tự vận chết ngay.

- Gay đến thế ư ? - Kỳ Duyên lại cho một miếng bột chiên vào miệng

- Mà mà y đã gặp hăn chưa ? Hăn thế nào ? Có đáng yêu không ?

- Cả tháng nay tao rầu rĩ trên giường, không ăn không uống . Đòi tự vận nên mẹ chẳng dám ép tao - Như Nguyễn buồn bã - Cho đến hôm qua bà bỗng đổi chiến thuật đòi chết ngược... Tao sợ quá, nên nhận lời với một điều kiện.

- Mà y đòi mẹ chod đi chơi với tao phải không ? - Kỳ Duyên đoá ngay.

Như Nguyễn gật đầu:

- Đến nhà không gặp mà y nên tao...

- Tao tranh thủ tìm Duy Thành dạo một vòng - Kỳ Duyên ngạo bân.

Duy Thành nhăn mặt:

- Thôi, tính cách hộ anh đi . Nước ngập đến chân rồi còn giỡn nữa.

- Một chai cocacola đi - Kỳ Duyên tỉnh queo, búng tay gọi bà chủ quán . Như Nguyễn tươi nét mặt:

- Mà y có cách rồi phải không ?

Kỳ Duyên nhơn nhơn mặt:

- Dĩ nhiên rồi . Tao vừa nghĩ ra cách vẹn toàn . Từ nay mày có thể thoả? imái đi chơi với Duy Thành, vừa không phải phập phồng lo hăn đòi cưới gấp.

- Kể gì vậy ? - Cả Duy Thành lẫn Như Nguyễn đều nôn nóng . Kỳ Duyên bưng ly, khề khà:

- Gấp gì . Để uống xong ly nước...

Tính Kỳ Duyên xưa nay là vậy . Như Nguyễn đành phải chịu thua . Mở to mắt cô nóng lòng nhìn nó chậm rãi uống từng hớp một . Ly nước cạn dần...

Lần đầu tiên mặc vào người chiếc áo đầm, Kỳ Duyên nghe vương vút làm sao ấy . Dù nhỏ Như Nguyễn hiểu ý cho cô một chiếc đầm dài . Dài phủ gót, cô vẫn thấy đôi chân mình lạnh toát trống trơ.

Nghe lời bạn, Kỳ Duyên đến điểm hẹn bằng taxi . Cửa đóng bít bùng, vậy mà... cô cứ thấy khách hai bên đường soi mói nhìn mình rồi tùm tùm cười, bảo cô hôm nay trông kỳ cục quá!

Mà kỳ cục thật, Kỳ Duyên không phủ nhận hay giận ai đâu . Lúc sáng nhìn gương, suýt tí cô đã la làng . Trời đất! Ai đâu lạ hoắc, chẳng phải cô thường ngày nữa . Như Nguyễn thật hay đùa mà đánh lên má cô hai cục hồng như vậy chứ ?

Giấy nầy lên không chịu, nhưng cuối cùng thương nó quá, cô đành vác nguyên bộ mặt nặng như đồng này bước ra đường . Còn thêm đôi giày cao gót và chiếc bóp đầm tòng teng nữa . Chẳng ra thể thống gì, nhưng ba lại cười, khen cô đẹp quá . Yếu điệu thực nữ không thua gì Như Nguyễn.

Chuyện này, cũng tự mình bày ra cả . Còn than vãn nỗi gì . Nhìn hai bộ móng tay sơn đỏ chót của mình . Kỳ Duyên lắc đầu thở ra một hơi dài . Ai bảo cô tự nguyện thế nhân giúp nó làm gì . Để bây giờ phải nặng nề khó nhọc như vậy! Hừ! Đúng là thần khẩu hại xác phàm . Ai bảo cô thông minh quá!

Theo kế hoạch ra . Từ nay cô sẽ thay Như Nguyệt đến gặp người yêu giùm nó . Nhiệm vụ của cô làm cho hấn phát ngấy lên, tự động xin rút lại lời cầu hôn . Để mẹ không còn có gì bắt bẻ, rầy la được. Lúc mới vạch ra, Kỳ Duyên nghe hào hứng tự tin ghê lắm . Làm người ta thương mới khó, chứ làm người ta ghét dễ ồm . Chỉ cần cô tỏ ra khiếm nhã, bất lịch sự vài câu là hấn chạy đông thôi . Dù sao hấn cũng là con nhà danh giá, lại đẹp mã... thiếu gì cô sẵn đón. Thế nhưng... bây giờ... thật sự dẫn thân vào cuộc phiêu lưu, Kỳ Duyên mới nghe lòng hồi hộp . Lỡ như cô không làm hấn ghét, mà ngược lại, hấn yêu luôn cô thì sao nhỉ ? Cô sẽ trở thành vợ của hấn, thành bà Tổng giám đốc tương lai ư ? Ôi...

Chiếc xe bỗng tăng nhanh, làm Kỳ Duyên chúi mạnh về phía trước . Giấc mơ hồng tan nhanh . Vụng về bước xuống xe, Kỳ Duyên phải kìm lắm mới không bị lật chân . Nhỏ Như Nguyệt này ác quá, chọn đôi giày cao dữ.

Khập khiễng như đứa bé mới tập đi, Kỳ Duyên dầm lọc cọc lên hàng sỏi bước vào công viên vắng . Ghế đá thứ năm, dưới gốc cột đèn nhìn thẳng xuống dòng sông.

Địa điểm này, Kỳ Duyên phải nghĩ rất lâu lắm mới chọn ra được đó . Cô đã bày Như Nguyệt dối mẹ rằng . Để cuộc gặp mặt đầu tiên gây

ấn tượng . Cả hai phải hẹn hò, tự tìm ra nhau như vậy . Dĩ nhiên là mẹ Như Nguyễn đồng ý ngay thôi . Bà đâu ngờ, sắp xếp như vậy, chủ yếu cho Như Nguyễn thoát khỏi vòng tay kìm tỏa của mình. Ghế thứ nhất, ghế thứ hai... chà! Công viên hôm nay sao đông quá . Đầy những cặp tình nhân . Họ như quên mất thế gian này còn tồn tại một Kỳ Duyên đang tròn mắt ngó . Cứ mãi ôm nhau, say đắm những nụ hôn.

Tim bỗng đập nhanh, Kỳ Duyên thầm lo cho chiếc ghế của mình . Tiện... có cặp nhân tình nào chiếm nó không ? Và... liệu... gã kia... có hôn đại mình không ? Chà!...

Chiếc ghế thứ năm kia rồi! Sao bóng đèn không đứng yên mà nhấp nháy mãi thế chẳng cho cô nhìn rõ được gì . Dường như... có một chàng trai đang tư lự ngồi hút thuốc.

Dừng lại thở lấy hơi, Kỳ Duyên đưa tay vuốt ngực . Biết nói gì bây giờ ? Rủi không phải thì sao ? Có lẽ nên cho hắn nhìn thấy chiếc rổ kim tự tháp này trước rồi tùy cơ ứng biến.

Vuốt nhẹ mái tóc, Kỳ Duyên làm ra vẻ tự tin bước tới . Tiếng đồng hồ đã làm gã thanh niên giật mình quay lại . Cùng lúc ngọn đèn bùng lên soi rõ... bốn con mắt trợn tròn kinh hãi.

Là Nhã Chí ư ? Chiếc giày cao gót bỗng lật ngang làm Kỳ Duyên té quỵ, đau điếng nhưng cô không biết, cứ ngồi yên như thế, cô không hiểu mình phải khóc hay cười ? Sao ông trời đặt cô vào hoàn cảnh trở trêu nghiệt ngã thế này ? Để cô biết giúp ai bây giờ chứ ?

Giúp Nhã Chí lấy vợ . Trở về cuộc sống đời thường . Cô không chỉ hứa với ông Vinh như thế, mà còn nhận lời ủy thác của bà Thủy với

tất cả niềm tin, hy vọng của bà...

Làm sao đây ? Cắn môi mình, Kỳ Duyên nghe nan giải . Xưa nay... cô vốn là người trọng chữ tín . Lời hứa ra không rút lại bao giờ . Và... cô sẽ làm tất cả, hết sức mình thuyết phục Nhã Chí bỏ đi quan niệm sai lầm . Để anh bằng lòng cưới vợ... Nếu như... người vợ ấy đừng là Như Nguyệt, là người bạn thân nhất của cuộc đời cô.

Không đơn giản là lời hứa giúp nó đâu . Kỳ Duyên biết, dù Như Nguyệt không nhờ, dù nó chưa nó người yêu, cô cũng không bằng lòng cho nó lấy một người chồng như Nhã Chí . Phải, không thể nào cô đem đoá hoa lài đẹp để xinh tươi như Như Nguyệt cắm vào Nhã Chí kia . Nó sẽ khổ một đời vì thói trăng hoa, bay bướm của hắn thôi. Phần Nhã Chí, anh cũng sống sờ chết lạng . Dù xưa nay trong đời không việc gì làm anh phải ngạc nhiên kinh sợ cả . Vậy mà... lần này... anh lại thấy tóc trên đầu dựng cả lên . Toàn thân nổi đầy gai ốc . Sao lại là Kỳ Duyên chứ ? Lẽ nào... hai chữ duyên số... cứ tồn tại trên đời theo một số người đã nói ..

Sau khi đánh Nhã Chí ngất xỉu để phải vào tù, Nhã Chí thấy mình như đã lớn ra nhiều . Chững chạc hơn một chút để anh chợt nhận ra rằng . Bấy lâu nay mình đã làm một điều vô nghĩa.

Trả thù đàn bà! Để làm gì ? Dù anh có hại, có tổn thương, có làm vụn trái tim đau khổ . Anh vẫn không sao bù được nỗi đau mất mát của trái tim mình . Cũng như không sao làm căn biệt thự trở nên ấm áp . Đây ắp tiếng cười như những ngày xưa.

Anh không ngăn được tóc trên đầu cha ngày thêm bạc trắng, không ngăn được trái tim cha ngày ngày thương nhớ mẹ . Chợt bàng hoàng

như người vừa tỉnh mộng, anh thấy mình những ngày qua đã quá ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến nỗi đau của riêng mình mà không nghĩ đến ba. Sao anh lại có thể nhờ nhờ, phung phí những đồng tiền mà ba phải lao tâm, nhọc sức mới tìm ra . Ba đã yêu thương, đã hy sinh cho anh như vậy, sao anh không thể làm anh vui lòng chứ ?

Một đêm dài suy nghĩ, Nhã Chí quyết định dừng chân không lâu lững nữa . Dù đàn bà vẫn là sinh vật đáng ghét nhất đời, anh vẫn phải cưới họ thôi . Cưới vì đẹp lòng cha, vì quy luật sinh tồn... vì anh là một phần tử của cuộc sống không thể tách rời, cá biệt.

Vợ của anh, người đàn bà anh sẽ sống chung cả đời ngày ngày vào ra giáp mặt sẽ là cô gái ấy ư ? Sống lưng Nhã Chí bỗng gai gai ớn lạnh . Anh không hiểu cái cảm giác kỳ lạ đang đến với mình là cảm giác gì . Rất lạ lùng, rất đặc biệt . Nó chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

Sao thế nhỉ ? Nhã Chí ngạc nhiên hỏi thầm mình . Có mâu thuẫn gì không ? Anh đã bảo mình sẽ cưới bất kỳ cô gái nào nếu cha ưng ý! Không dẫn đo, do dự chút nào, sao lại băng khuâng nhiều trước Kỳ Duyên ? Cô ta không giống các cô gái mình đã gặp ư? Có gì đặc biệt ?

Ừ nhỉ ? Bây giờ Nhã Chí mới phát hiện ra Kỳ Duyên là cô gái đầu tiên làm mình phải bận tâm . Anh không tài nào lý giải . Chắc là... cuối cùng anh đành nghĩ... vì cô đã gây cho mình nhiều phiền phức nên mình mới phải quan tâm để thù ghét...

Nhưng... cái thù ghét này... lại không giống nỗi hận thù, căm ghét anh dành chung cho đàn bà từ lâu ám thị mình một chút nào . Anh

chỉ biết là... mỗi lúc gặp Kỳ Duyên tim mình lại run lên, phập phồng một nỗi sợ hãi vô hình...

- Sao cứ nhìn tôi mãi thế ? Có biết tôi bị trặc chân rồi không ? - Giọng Kỳ Duyên chột la to, làm Nhã Chí giật mình thoát khỏi cơn mơ màng, suy tưởng . Đưa mắt nhìn xuống, anh mới hay Kỳ Duyên lặn quay trên cỏ . Đôi giày cao gót trật khỏi chân, bay đến nằm cạnh đôi giày dưới chân mình.

Ngọn đèn lại cháy lên, soi cho anh nhìn rõ gương mặt Kỳ Duyên lấm lem đầy son phấn . Dù được vẽ lên từ một bàn tay khéo léo, nhưng... với gương mặt ngỗ ngáo của cô... son phấn trông chẳng hợp chút nào . Hệt như búp bê bằng sáp, rất buồn cười, ngộ nghĩnh...

- Cười cái gì ? - Cố chống tay đứng lên nhưng không được, cô bực bội - Có kéo lên không thì nói, để tôi còn nhờ người khác.

Nụ cười vẫn nở trên môi, Nhã Chí nắm tay Kỳ Duyên kéo dậy, chột sững sờ chết lặng . Nụ cười như thành đá bất động trên môi.

Đẹp quá! Đôi mắt anh dán mãi vào chiếc eo nhỏ của Kỳ Duyên . Thật không ngờ trong chiếc áo đầm cô trở nên dịu dàng, xinh đẹp thế này . Với những đường cong được tôn xưng bởi chiếc áo ôm sát thân người, cô quyến rũ chẳng kém gì người mẫu . Vậy mà .. bấy lâu nay, quen nhìn cô với quần Jean và áo thun rộng thùng thình . Anh cứ ngỡ thân thể cô thẳng đơ, cứng ngắc như que củi.

- Anh nhìn gì ? - Cúi xuống bắt gặp ánh mắt Nhã Chí dán mãi vào đôi ngực trắng nõn cao sau làn cổ rộng . Kỳ Duyên then thùng đánh mạnh xuống tay anh - Buông ra, làm gì nắm tay người ta hoài vậy ? Vô duyên...

- À... Ờ... - Giật mình, Nhã Chí vội buông tay . Anh không hiểu vì sao bỗng nhiên tim mình đập mạnh.

- À... Ờ... cái gì... - Lờm Nhã Chí một cái dài, Kỳ Duyên lò cò ngồi xuống ghế . Chiếc bóp đồng đưa, cô không hay mình đang làm một động tác thừa - Anh có nhận ra tôi là ai không ?

- Sao không ? Cô là người chuyên gây rắc rối cho người khác - Không nhìn Kỳ Duyên, Nhã Chí cố trấn tĩnh mình bằng cách châm một điếu xì gà.

- Không phải... anh nhìn đây nè! - Vừa nói, Kỳ Duyên vừa chỉ vào ngực mình, nơi có chiếc rổb kim tự tháp lấp lánh trông rất đẹp - Nó có phải là của anh không ?

- Phải . Nhưng mà... - Nói đến đây Nhã Chí chợt nhớ ra, anh la lớn - Cô không phải là cô vợ đã hứa hôn với tôi đâu . Cô ta... danh giá hơn cô nhiều.

- Danh giá thì sao ? - Kỳ Duyên nghe tự ái - Cũng là người thôi . Hai mắt, hai chân, một cái đầu... Có gì khác chứ ? Hừ! Tối ngày nhìn người bằng lý lịch gia đình . Đúng là đồ hậu đậu...

Bị mắng nhưng Nhã Chí không cảm thấy phật lòng . Nhìn vào miệng Kỳ Duyên, anh thích thú phát hiện ra một điều mới mẻ . Rằng khi nói... trông cô đẹp hơn đôi chút.

- Anh làm gì vậy ? - Kỳ Duyên lại hỏi.

Nhã Chí giật mình:

- À... không, cô nói nữa đi . Sao cô phải đến đây ? Vợ hứa hôn của tôi đâu ? - Lại thêm một phát hiện kỳ thú, Nhã Chí nhìn mãi vào đôi vành tai trắng của Kỳ Duyên . Hôm nay thêm đôi bông hột xoàn lấp

lánh, trông đẹp hẳn lên.

- Anh không được nhìn tôi kiểu ấy đâu! - Ôm đôi tai, Kỳ Duyên giận dữ - Tôi cấm đó...

- Cô không cấm được đâu! - Nhã Chí cụp mắt xuống đôi vai trần trắng thon của Kỳ Duyên - Ai bảo cô bày ra làm gì rồi mắc cỡ . Nhưng tôi nói thật nghe . Cô ăn mặc như vậy... đẹp và quyến rũ lắm đó...

- Nếu anh còn dám nói với tôi điều đó, tôi sẽ kiện anh...

Lo sợ lại bị đề nghị làm điều khiếm nhã, Kỳ Duyên răn đe . Nhã Chí phì cười:

- Tôi quên mất rồi . Ai bảo cô lại nhắc ? Sao hả ? Chiều anh một lần đi - Vừa nói, anh vừa vuốt nhẹ xuống vai cô một cái . Chỉ muốn đùa, chọc cô thôi, không ngờ... đôi vai cô như nam châm điện, hút chặt lấy tay anh . Một cảm giác lạ lùng tê buốt truyền khắp châu thân . Nhã Chí không kìm được vụt ôm cứng lấy Kỳ Duyên siết chặt...

- Ôi! Anh làm gì vậy . Buông ra... buông ra... - Vùng vẫy mãi không thoát được, Kỳ Duyên đành cúi xuống cắn lên vai Nhã Chí một cái mạnh.

- Ui da! - Cảm giác đau đớn đã làm Nhã Chí bừng tỉnh mộng . Buông tay, nhìn Kỳ Duyên tập tễnh chạy đi... anh ngơ ngác thở ra một hơi dài . Không biết mình đang ở đâu và làm gì nữa ?

- Nhỏ Kỳ Duyên bỗng dừng dõ chứng, bỏ ngang kế hoạch . Năn nỉ cách nào cũng không đến gặp Chí Nhã giùm em - Nép đầu vào vai Duy Thành, Như Nguyệt rưng rưng nói - Nên buộc lòng em phải gặp hẳn thôi . Anh đừng nghĩ bậy rồi buồn như vậy . Em khổ lắm anh biết

không ?

- Anh không nghĩ vậy... chỉ giận mình thôi - Vuốt tay Như Nguyễn, Duy Thành cay đắng - Giận mình bất tài, vô dụng... nghèo khổ cho mẹ em kinh . Giận mình năm đó trào cao yêu em làm gì... để em phải khổ...

Lại tự ái nữa rồi! Vòng tay ôm lấy cổ Duy Thành, Như Nguyễn nhẹ hôn lên má anh âu yếm . Nhược điểm của anh đây . Rất dễ nản lòng và mất niềm tin . Nếu không khéo xử sự thì sẽ mất anh... mất anh vĩnh viễn...

- Đừng nói vậy Duy Thành . - Cà nhẹ má mình lên mặt anh, cô âu yếm - Dù thế nào thì em cũng yêu anh . Trong vòng tay anh... em không thấy khổ, chỉ thấy lòng tràn đầy hạnh phúc . Ráng đi anh, đừng nản chí . Rồi mình sẽ vượt qua...

- Em có vượt nổi lòng mình không ? - Duy Thành nắm chặt tay Như Nguyễn - Khi lát nữa đây, trước mặt em, Nhã Chí là một gã trai thanh nhã, lịch duyệt rất hào hoa . Hắn giàu có lắm, sẽ đem đến cho em một cuộc sống an nhàn sung sướng...

- Anh đang ghen có phải không ? - Như Nguyễn nhoẻn miệng cười rất hạnh phúc.

Duy Thành buồn bã:

- Anh không ghen . Chỉ cảm thấy lo thôi . Anh sợ mất em.

- Không phải sợ đâu, chàng ngốc - Năm mũi anh cô lắc nhẹ - Tin em đi . Thế gian này... chẳng còn ai hơn anh được . Không tin, em sẽ thề...

- Đừng thề nữa! - Đưa mắt ngó đồng hồ, Duy Thành uể oải đứng lên

- Đến giờ rồi, để anh đưa em đi gặp hẳn.

- Khoan đã... - Như Nguyễn ôm cổ anh ghì xuống - Suốt buổi chiều nay... em chưa được anh hôn đó.

Thở ra, do dự vài giây, Duy Thành cúi xuống môi Như Nguyễn đặt khẽ nụ hôn . Anh biết, cô không hài lòng lắm với nụ hôn kém nhiệt tình này . Nhưng... anh làm sao hôn cô say đắm được khi lòng cuộn nổi lo...

- Đến rồi, em vào đi... - Dừng xe trước công viên, Duy Thành như lầy

- Chúc em vui vẻ...

Vui vẻ! Như Nguyễn cảm thấy phật lòng trước cách nói của Duy Thành . Anh thật chẳng hiểu, chẳng cảm thông cho cô chút nào . Anh dường như không biết . Bao nhiêu trò, lắm cách chẳng qua cô cũng vì không muốn xa anh . Vô tình, anh cứ đẩy cô ra khỏi cánh tay mình.

- Đi đi - Thấy cô cứ đứng nhìn mình bằng đôi mắt ướt, Duy Thành giục - Ghế số năm, cây cột đèn thứ tư, quay mặt ra sông . Nhanh lên kéo người ta lại giận cho.

Vẫn cách nói đó . Như Nguyễn giận dỗi tủi thân . Không thèm hôn tạm biệt anh như thường lệ, cô quay lưng bước vội . Nước mắt lưng tròng . Sao Duy Thành mới hiểu đây ?

Hôm nay, Nhã Chí đến điểm hẹn trễ đến mười lăm phút . Anh chẳng bận gì, chỉ cố tình chọc tức Kỳ Duyên . Bắt cô phải chờ thôi.

Sao lại chọc tức ? Nhã Chí không biết được . Anh chỉ biết là một tuần nay, lòng mình cứ nao nao đến ngày hẹn định kỳ . Anh không quên được cảm giác lúc mình ôm Kỳ Duyên chặt vào lòng . Cứ muốn lặp lại

nó thêm một lần nữa . Dù vết cắn của cô trên vai vẫn còn nhói đau, bầm đỏ.

Cô ả đã đến kia rồi, Nhã Chí nghe tim mình đập dồn lên . Thì ra... ả cũng thường thôi, như bao cô gái khác, nôn nóng đến gặp mình . Tự dưng nghe thất vọng . Nhã Chí chùng chân lại.

- Chào anh!

Vẫn chiếc áo đầm hôm nọ, nhưng không phải Kỳ Duyên . Trước mặt Nhã Chí là một cô gái đẹp . Đẹp không chê vào đâu được với mái tóc dài óng ả, với gương mặt hiền thanh tú của Đức mẹ đồng trinh . Cô gái tạo cho người đối diện một cảm giác buồn buồn, tôn kính.

- Cô là... - Phải sau một giây sửng sốt trước vẻ đẹp của cô, Nhã Chí mới hoàn hồn - Như Nguyễn phải không ?

- Dạ phải - Như Nguyễn gật đầu - Còn anh là Nhã Chí, hân hạnh được quen anh.

- Đừng khách sáo - Xua tay, Nhã Chí ngồi xuống ghế, nghe mình hỏi một câu mất lịch sự vô cùng - Kỳ Duyên đâu ? Sao không thấy cô ấy đến ?

- Em cũng không biết nữa . Nhưng... - Như Nguyễn đã không để tâm bắt lỗi . Đôi mắt buồn nhìn về phía trước, cô nghe nhớ Duy Thành . Anh hẳn đang nóng lòng, lo lắng đợi cô ở quán cafe . Gấp quá, cô không kịp báo tin cho anh biết.

Sát đến giờ hẹn, Kỳ Duyên mới gọi điện đến, giở quẻ bảo mình không đi được, năn nỉ cỡ nào cũng không, nói sao cũng chẳng chịu kể cho cô biết . Chuyện gì đã xảy ra sau lần hẹn đầu tiên đó . Cũng không thèm cho cô biết Nhã Chí là người thế nào, có đáng tin không

?

Sợ mọi chuyện bể ra, đến tai mẹ càng rắc rối hơn, Như Nguyễn đành phải liều đến chỗ hẹn một mình . Thầm nhủ sẽ tỏ ra dũng đánh khó yêu cho Nhã Chí chán chường tuyệt vọng.

Nhưng dũng đánh ra sao ? Như Nguyễn khôn làm được . Cô không biết ứng xử ra sao cả . Chỉ biết ngồi yên nhìn Nhã Chí tư lự thả từng vòng tròn khói thuốc . Như Nguyễn thầm nhận xét về anh với Duy Thành là một bức tranh tương phản rõ ràng . Cứ như ban đêm và ban ngày vậy.

Duy Thành của cô, cũng đẹp, một vẻ đẹp dịu dàng mềm mại không sắc cạnh, tựa như tâm hồn nghệ sĩ của anh nhạy cảm, đa tình . Không quên chịu đựng chỉ một câu nói vô tình, đã có thể làm tổn thương sâu sắc đến lòng tự ái của anh.

Còn Nhã Chí thì không, qua vầng trán rộng và chiếc cằm vuông đầy sắc cạnh của anh . Như Nguyễn biết anh là người quen từng trải, quen chịu đựng gió sương, không gì có thể làm anh nao núng chuyển lòng.

- Lần trước, sao cô không đến ? - Búng cho mẩu tàn thuốc bay thành một vòng cung rớt xuống sông, Nhã Chí quay lại hỏi.

- Dạ... - Giật mình vì bị hỏi bất ngờ, Như Nguyễn lúng túng làm rơi chiếc bóp xuống chân . Cô cúi nhặt vội vàng, mái tóc đẹp trải dài xuống lưng cô óng mượt phản chiếu ánh trăng đêm, đẹp như tranh vẽ.

- Để tôi nhặt hộ cho - Cúi xuống một lần nữa Nhã Chí phải hững hờ trước đôi tay búp măng trắng như thạch cao của Như Nguyễn . Thế

gian này, anh chưa thấy ai có bàn tay đẹp như cô ấy.

- Cám ơn anh! - Như Nguyễn đã ngồi lên, dẫn đo giây phút và quyết định nói thật tất cả cùng Nhã Chí . Dù biết rõ mình đang làm một việc vô cùng rồ dại . Nhỏ Kỳ Duyên hay được, nhất định nó sẽ mắng cô ngu, sẽ giận cô làm sai tất cả...

Nhưng... không như vậy, cô biết nói làm sao ? Gặp mà cô chẳng tìm được lý do gì để nói . Mà dù tìm được, cô cũng không nói suông đâu . Xưa nay... cô chưa từng nói dối bao giờ . Hơn nữa... trông Nhã Chí còn đang hoang, đĩnh đạc . Cô tin là... anh sẽ chẳng bán đứng mình.

- Có chuyện đó thật ư ? - Nghe cô kể vậy mắt Nhã Chí nhướng lên . Không ngờ ả Kỳ Duyên coi vậy mà ghê quá! Kể vậy cũng nghĩ ra . May cho anh biết ả từ đâu, không thì dở khóc dở cười . Mất vợ còn bị cười sau lưng nữa . Hừ!

- Xin anh đừng giận, bất đắc dĩ em mới làm thế thôi - Thấy Nhã Chí cau mày Như Nguyễn run rung giọng - Cũng đừng tự ái, em biết so với anh em chẳng là gì . Với địa vị hiện tại của anh còn khối cô hơn em mê mẩn.

Đúng, không sai, nhưng... quay nhìn Như Nguyễn một cái Nhã Chí nghe nóng mũi . Bị con gái từ chối như vậy thật là quê . Phong độ anh xưa nay đâu có như vậy ? Lẽ nào... từ lúc gặp Kỳ Duyên... thần đào hoa của anh có vấn đề ?

- Sao em không mê mẩn ? Với em, anh kém hấp dẫn chẳng ? - Vừa nói Nhã Chí vừa nhếch môi cười.

Như Nguyễn cúi thấp đầu bối rối"

- Không... anh không kém hấp dẫn với em... có điều... em có người

yêu rồi, em không thể...

- Hấp dẫn hơn anh ư ? - Nhã Chí càng tự ái.

Như Nguyễn thật lòng:

- Không, anh ta không bằng anh . Không bằng anh một điểm nào từ địa vị tiền tài đến sắc vóc bên ngoài.

- Thế sao em chọn anh ta mà chê anh chứ ? - Nhã Chí thật sự không hiểu.

Như Nguyễn buồn buồn:

- Vì em yêu anh ấy.

- Yêu! - Nhã Chí bỗng phì ra cười lớn - Thế gian này, điều gì anh cũng có thể tin chỉ duy nhất một điều không tin được . Đó là tình yêu . Đúng vậy... anh không bao giờ tin thế gian này tồn tại một tình yêu . Đó chẳng qua là danh từ hoa mỹ, các thi nhân tưởng tượng ra.

- Không đâu - Như Nguyễn tròn mắt cãi - Anh lầm rồi, tình yêu có tồn tại trên thế gian này đấy . Tình yêu đẹp lắm... rất tuyệt vời...

- Ảo tưởng thôi - Nhã Chí lắc đầu . Nỗi hận năm nào với mẹ lại trào dâng . Anh nhìn Như Nguyễn đầy thù hận - Em không đành bỏ hẳn vì tội nghiệp, vì sĩ diện thôi.

- Không đâu - Như Nguyễn cãi - Em không sĩ diện cũng chẳng tội nghiệp Duy Thành . Em yêu anh ấy.

- Yêu! - Nhã Chí giận dữ - Thế cô chắc là mình sẽ thủy chung với hẳn suốt đời không ? Hay là cô sẽ làm khổ hẳn bằng sự phản bội của mình.

- Tôi sẽ không phản bội Duy Thành đâu.

Sự khẳng định của Như Nguyễn càng làm Nhã Chí tức điên lên.

- Được, thế cô dám đánh cuộc với tôi không ?

- Đánh cuộc thế nào ? - Như Nguyễn ngơ ngác.

Cô không hiểu sao Nhã Chí lại bị hai từ tình yêu làm kích động thế này.

- Rằng một ngày không xa lắm, cô sẽ bỏ Duy Thành để yêu tôi.

- Tôi sẽ không yêu anh - Như Nguyễn lắc đầu - Dù mọi người bắt buộc tôi phải làm vợ của anh, trái tim tôi cũng dành cho Duy Thành . Anh ấy là tình yêu đầu đời duy nhất của tôi.

- Tròng vòng một năm, nếu tôi không chinh phục được cô, tôi sẽ tình nguyện rút hôn ước với mẹ cô - Nhã Chí nói với vẻ tự tin.

- Được - Như Nguyễn gật đầu ngay.

- Còn ngược lại ? - Nhã Chí khôi hài.

Như Nguyễn nói ngay:

- Tôi sẽ là vợ của anh.

- Đơn giản thế sao ? - Nhã Chí chột phì cười - Đừng mơ mộng, tôi không bao giờ cưới một cô gái chẳng chung tình về làm vợ.

Sao mà mâu thuẫn vậy ? Như Nguyễn cau mày nghe khó hiểu - Vừa bảo không tin tình yêu tồn tại, lại nói ngay không bao giờ cưới người chẳng chung tình . Anh muốn chứng minh điều gì ? Thật là không hiểu nổi...

Nghĩ thầm như vậy, Như Nguyễn không dại gì nói ra đâu, cóc ách hoãn binh, dại gì cô không nhận . Cá cuộc thì cá cuộc sợ gì . Cô tin vào tình yêu của mình và Duy Thành lắm . Một năm... chứ mười năm cô cũng không ngán nữa . Bởi tình yêu... thật sự tồn tại trên thế gian này...

- Nghe Nhã Chi bảo con bị bệnh, dì qua thăm con đây . Con thế nào rồi ? Có uống thuốc gì chưa ? Chà! - Đặt bịch nhẵn lên bàn, bà Thủy cho tay vào chần sờ trán Kỳ Duyên rồi kêu lên hốt hoảng - Anh Minh ơi, con bé nóng quá trời, đưa nó đến bác sĩ mau lên.

- Hà ? - Đang hì hục xay thịt ở sau, nghe giọng bà Thủy kêu hốt hoảng, ông Minh hốt hải chạy lên . Bàn tay cho vào chần rồi giật ra ngay:

- Trời ơi, sao nóng dữ vậy nè! Chị Ở đây coi nó... tôi đi gọi xích lô.

- Ba đừng gọi... con không bệnh gì đâu! - Chợt ló đầu ra khỏi chần, Kỳ Duyên la lớn ..

Ông Minh quay đầu lại:

- Hà ? Con không bệnh . Có thật không ?

- Nó nói cho anh đừng lo thôi - Bà Thủy nhăn mặt - Gọi xích lô đi... Sốt để lâu không tốt đâu.

- Ủ! - Ông lại gật đầu, vội vàng đi.

Kỳ Duyên bật tung chần ngồi dậy:

- Con đã bảo không bệnh gì rồi.

- Không bệnh... sao con nóng vậy ? - Bà Thủy lại đặt tay xuống trán Kỳ Duyên chìa ra một bịch nước nóng.

- Tại dì sờ nhầm túi nước nóng thôi.

- Ờ . - Bây giờ mới phát hiện ra trán cô lạnh ngắt, bà thở phào ra, mắng yêu cô - Con khỉ, làm tao hết cả hồn . Ôm bịch nước nóng làm gì ?

- Con đau bụng - Kỳ Duyên nói nửa thật, còn nửa sự thật cô dành để ứng phó với Như Nguyệt . Cô sợ nó không chịu một mình đến chỗ

hẹn cùng Nhã Chí . Mà cô thì... không muốn gặp hăn chút nào.

Từ hôm ở công viên bị hăn làm càn ôm đại, Kỳ Duyên bỗng sợ gặp hăn vô cùng... không phải sợ hăn lại ôm đâu... Cô chỉ sợ mình kìm lòng không được, yêu hăn mà thôi.

Vì chưa một lần yêu, cũng không hề xem qua một bộ tiểu thuyết tình để biết thế nào là cảm giác yêu . Kỳ Duyên cũng cảm được, trái tim mình đang bị dao động.

Không, cô không muốn điều ấy xảy ra . Càng không muốn nghe giọng cười ngạo mạn của hăn vang lên đặc ý . Không, chết thì chết .. Cô quyết không để hăn coi thường được.

Sự hấp dẫn của Nhã Chí quả là khủng khiếp . Một tuần rồi, hăn cứ ám ảnh cô . Vòng tay hăn... Ôi! Kỳ Duyên chợt rùng mình khó hiểu . Rõ ràng lúc hăn ôm, cô chẳng có cảm giác gì . Vậy mà... về nhà rồi, lòng cứ bồi hồi lưu luyến...

Để điều ấy không thể xảy ra, Kỳ Duyên quyết định từ nay sẽ tránh xa Nhã Chí . Bỏ mặc lời ký thác của mọi người, cô biết mình phần nào ích kỷ nhưng không ích kỷ thì sao ? Cô đành trở thành con mồi ngon trong tay Nhã Chí ư ? Không... không thể được...

- Kỳ Duyên còn nghĩ gì mà ngơ ngẩn vậy ? Dì hỏi mà mãi không nghe ? - Bị lay mạnh vào tay, Kỳ Duyên mới hoàn hồn chợt tỉnh . Má đỏ lên, cô cúi đầu che giấu.

- Dạ không có.

Không hiểu tâm sự lòng cô, bà Thủy xích lại gần:

- Con có gặp Nhã Chí không ?

- Dạ có! - Giật mình, Kỳ Duyên không kịp nghĩ ra từ ứng phó, cô

đành nói thật - Con vừa mới gặp anh ta tuần trước.

- Thế à! - Bà tươi tỉnh hẳn lên - Gặp ở đâu ? Hai đứa đã nói những gì ?

Bà không tò mò, thóc mách đâu , Kỳ Duyên biết bà chỉ muốn quan tâm đến đứa con mình đứt ruột đẻ ra thôi . Dù nó luôn hỗn hào, đối xử với bà vô cùng thậm tệ, bà vẫn yêu thương nó hết lòng . Kỳ Duyên vẫn chưa quên lần đó, vừa hay tin Nhã Chí bị ở tù vì lời vu khống của mình, bà đã đến gặp cô khóc lóc, van xin . Mong cô hãy rút lại lời, tha cho Nhã Chí.

Bà là mẹ của Nhã Chí ư ? Nghe bà tỏ thực, Kỳ Duyên vô cùng sửng sốt . Chuyện thật khó tin . Người đàn bà nghèo khổ này ngày ngày gánh chè trên vai đi bán, một thời là vợ của tổng giám đốc ngân hàng cổ phần Nam Á, Hữu Vinh.

Vì sao ra nông nổi ? Dù đã được ông Vinh kể cho nghe, Kỳ Duyên vẫn không sao tin được . Bà Thủy không phải là hạng đàn bà hư hèn đó . Bà không ngoại tình đâu . Bằng chứng, bấy lâu nay bà vẫn lẩn trốn, trốn từ lời câu hôn chân thật của ba . Đứa hạnh, danh tiết của bà cả vùng này ai không biết ?

Hay bà hối hận ? Kỳ Duyên lại nghĩ . Hay bà chỉ nhẹ lòng phạm lỗi một lần thôi rồi suốt đời lương tâm ray rứt.

- Hà ? Hai đứa đã nói những gì ? Con có khuyên nó giúp dì không ? - Bà lại hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ của Kỳ Duyên . Nghe mệt mỏi, không muốn dây dưa rắc rối về mình, Kỳ Duyên nói đại:

- Con đã khuyên và Nhã Chí đã nhận thức được rồi . Anh ta đã đồng ý lấy vợ . Một người vợ chính ông Vinh đã chọn.

- Thật ư ? - Mắt bà Thủy sáng lên - Chẳng biết cô bé ấy là ai ? Phấn chất thế nào.

- Dì có thể yên tâm . Cô gái ấy chính là Như Nguyễn, bạn của cháu.

- Con bé thường đến nhà cháu chơi đó phải không ? Ôi! - Bà kêu lên mừng rỡ - Dì an tâm thật sự rồi . Con bé vừa đẹp người, đẹp nết.

- Nếu đã an tâm, xin dì cho con được yên thân, con nhức đầu quá! - Bỗng nhiên thấy bức mình, Kỳ Duyên sẵn giọng chui vào chần trùn kín mít . Cô không thích nói đến chuyện Nhã Chí lấy vợ đâu.

- Cháu nhức đầu, thôi cứ nằm nghỉ nhé! Dì về đây . Cám ơn cháu nhiều...

Không thềm đáp lời bà, Kỳ Duyên nhai nhai góc chần trong miệng .

Không thấy Như Nguyễn đến, lẽ nào... nó đã tự mình đi gặp Nhà Chí rồi ? Ôi!... có khi nào... nó bị Nhã Chí chinh phục luôn không, vậy thì tội nghiệp Duy Thành lắm...

Mắt Giai Nhân

Chương 5

- Kỳ Duyên, dậy ăn miếng cháo đi con... - Cái chần chột bị kéo ra, giọng cha bên tai nghe âm ỉm - Con đang có tâm sự đúng không ? Kể ba nghe...

- Ba à! Yêu một người mà không được yêu trở lại, khổ lắm phải không ? - Nhìn ông một lúc, Kỳ Duyên chột hỏi.

Không trả lời, ông nhẹ gật đầu, mắt xa xăm . Quả là không sai, Kỳ Duyên con gái của ông đã bước vào tuổi mộng, biết yêu rồi . Nhưng nó yêu ai ? Sao lại hỏi ông như thế ? Chẳng lẽ... cuộc đời nó rồi cũng bất hạnh như ông, luôn yêu người trong tuyệt vọng.

Mẹ Kỳ Duyên... không phải tình yêu đích thực của ông đâu . Nói thì tội, thì tui cho vong linh người vắng số . Khi cưới mẹ Kỳ Duyên, trái tim ông đang hướng về một người con gái khác.

Cô ta là hoa khôi đẹp nhất trường, lại là con nhà danh giá nên được nhiều chàng trai săn đón . Ông không thể trách hay hận cô ta được . Bởi tình yêu ông dành cho cô là thứ tình cảm một chiều, đơn phương thầm kín . Cô không hề biết đến ông, biết rằng thế gian này có một chàng trai đang vì mình âm thầm đau khổ.

Suốt tám năm dài, ông ôm ấp yêu thương một hình ảo ảnh . Không hay, vô tình làm khổ mẹ Kỳ Duyên . Cho đến khi chợt nhận ra thì đã muộn . Mẹ Kỳ Duyên không còn nữa bà ra đi sau một cơn bệnh ngặt nghèo . Năm đó... Kỳ Duyên tròn sáu tuổi...

Thời gian trôi, mãi mê trên đường lặn lội mưu sinh . Ông tưởng cuộc đời mình đến đây là hết . Niềm vui sống duy nhất của ông giờ đây chỉ có Kỳ Duyên . Ông nguyện sẽ nuôi nấng, dạy dỗ nó堂堂 hoàng để chuộc lỗi cùng mẹ nó.

Không ngờ... cuộc đời dung nổi... số phận một lần nữa sắp đặt ông vào hoàn cảnh trở trêu . Để từ cảm thông, đồng cảm, ông đem lòng yêu đơn phương người con gái ấy . Tính ra cũng mười mấy năm rồi...

Cúi nhìn Kỳ Duyên, ông nghe tim mình đau nhói . Thương con quá, chẳng được trời ban nhan sắc như người, lại phải sinh thành trong một gia đình nghèo khó . Chữ nhân duyên... con chắc phải lỡ làng như cha vậy... suốt đời chỉ biết yêu thầm thương trộm.

- Ba ơi rồi mình có quên được không ba ? - Kỳ Duyên lại hỏi . Ông chớp mắt mỉm cười:

- Quên được chứ! Chỉ buồn một chút thôi.

- Con không tin - Kỳ Duyên lắc đầu - Ba nói vậy chỉ để an ủi con thôi, có đúng không ?

- Không đâu, ba nói thật, những mối tình đơn phương ấy như gió thoảng bay, khiến người ta rất dễ quên - Ông nói thật lòng.

- Thế sao... ba không dễ quên đi . Mười mấy năm dài cứ yêu mãi một người như vậy ?

- À... Ờ... - Ông chợt trầm ngâm - Chuyện của ba không giống con được . Giữa ba và người ấy đã có những... ràng buộc vô hình . Không thể tách nổi...

- Ràng buộc gì ? Sao bấy lâu nay ba không kể ? - Háo hức, Kỳ Duyên ngồi nhồm dậy nhưng ông đã lắc đầu:

- Ba không kể được đâu . Ôi! - Rồi như chợt nhớ ông đứng bật lên - Chảo cá của tôi, mèo ăn hết rồi...

Ông cố tình trốn chạy, Kỳ Duyên nhìn theo bóng cha chạy vội đi mà thầm nghĩ . Nhưng... trốn được đâu, sớm muộn gì ba cũng phải kể thôi . Còn bây giờ... đôi mắt cô lại trông chờ ra cửa, Như Nguyệt và Nhã Chí gặp nhau khá lâu rồi . Sao vẫn chưa về vậy ?

Xoay nhẹ một vòng trên ghế, Nhã Chí sáng khoái đưa mắt nhìn các

nhân viên tất bật giao dịch với khách hàng.

Công việc ngân hàng mới nhìn tưởng dễ nhưng thật ra không đơn giản chút nào . Để nắm được nó, Nhã Chí biết mình còn phải gắng công học hỏi nhiều . Điều độ, thu chi, cân đối... đúng là điên đầu nhọc óc.

Bấm đại một phím trên bàn vi tính, tình cờ các trị giá cổ phiếu trên thị trường hiện lên màn hình đập nhanh vào mắt . Hơi nhồm người dậy, Nhã Chí nghe kích động . Ngày xưa khi còn học đại học, anh giỏi nhất môn thị trường chứng khoán này . Bao giờ dự đoán của anh cũng chính xác hơn các bạn . Như bị hút vào màn hình, Nhã Chí bắt đầu để tâm hơn . Giá cổ phiếu trên thị trường đang dao động . Chà! Không cần đoán, anh cũng biết mọi người đang lo ngại ảnh hưởng sự cố Y2K của máy tính đây.

Cổ phiếu của ngân hàng thì sao ? Nhã Chí nôn nóng nhấn phím dò tìm . An tâm rồi... vững như bàn thạch . Thế mới biết uy tín của cha lớn lắm.

Lại ngã đầu ra sau ghế, lần đầu tiên trong cuộc đời Nhã Chí không cảm thấy buồn, không thấy cuộc sống vô nghĩa nữa . Một cuộc sống từ đâu như dần dần đang hồi sinh trong thân cây mục rữa của anh ? Nhã Chí không biết được . Anh chỉ biết hiện thời trong lòng anh tràn đầy hưng phấn . Anh muốn làm việc, muốn phụ giúp, đỡ đần cha. Như Nguyễn hay Kỳ Duyên ? Nhã Chí không phân biệt được ? Không! Chính là Như Nguyễn, trái tim anh phủ nhận Kỳ Duyên . Cô ả toàn làm anh phải bực mình, tức giận . Chỉ Như Nguyễn thôi . Chính lời đánh cuộc của cô đã làm anh bùng sức sống.

Chưa gặp Duy Thành bao giờ, nhưng Nhã Chí rất tin vào sự hấp dẫn của mình . Gạt bỏ tiền tài, địa vị đi... anh vẫn thừa sức thấn g. Xưa nay, từ hoa hậu đến minh tinh màn bạc, có ai thoát khỏi sức chinh phục của anh đâu, nhất định... Như Nguyễn sẽ bị anh đánh ngã. Còn nữa, nếu như anh bị thua thì sao ? Không! Nhã Chí hoàn toàn không tính đến tình huống xấu này . Bởi theo anh, thế gian này không hề có tình yêu . Mà đã không có tình yêu thì làm sao có được sự thủy chung, nhân hậu chứ ? Giữa con trai và con gái, hấp dẫn nhau vì xác thịt, vì dục vọng thôi.

- Nhã Chí, con làm gì đó ? Ba vào được không ?

Tiếng gõ cửa rồi giọng ông Vinh chột vang trên chiếc micrô, làm Nhã Chí bừng thoát cơn suy tưởng . CHống tay ngồi dậy, anh đáp trả:

- Con không làm gì cả, ba cứ tự nhiên.

- Ừ! - Như chỉ chờ có thế, cánh cửa bật mở ra ngay . Ông Vinh tươi tỉnh bước vào . Sau lưng ông còn hai người nữa.

- Chí đứng dậy đi con, để ba giới thiệu cho - Khoát vai hai đồng sự của mình đến trước mặt con, ông Vinh hào hứng - Bác PHú và bác Lộc . Hai người không chỉ là phó tổng giám đốc của ngân hàng mà còn là bạn chí thân của ba nữa đó.

- Dạ... - Ngẩng đầu lên, Nhã Chí bỗng thấy đôi mắt mình dán chặt vào ông Phú . Một ấn tượng lạ lùng vừa chiếm lấy anh . Còn người đó... sao vừa quen, vừa lạ... Đâu đó trong đời, dường như đã từng quan hệ với anh... nhưng bao giờ ? Nhã Chí hoang mang quá... kiếp trước chăng ?

- Sao vậy con ? Mau chào hai bác đi - Thấy Nhã Chí cứ ngẩn người

ra, ông Vinh nhắc khẽ.

- Dạ... con chào hai bác - Giật mình, anh cúi đầu như cái máy.

Ông Vinh hồ hởi:

- Còn đây là...

- Không cần nói, chỉ cần nhìn mặt anh là tôi đoán ra rồi - Người đàn ông tên Lộc cười hiền hoà - Nhã Chí, cậu quý tử đây có phải không ?

- Rồi, đến bên anh vỗ vai thân mật - Cha cháu thường tự hào về cháu lắm . Ông thường kể cháu với chúng ta nghe.

- Dạ... - Nhã Chí vẫn còn bị người đàn ông chi phối . Ánh mắt anh không sao rời khỏi ông ta được và... Ông cũng thế... cũng trừng đôi mắt ngó đăm đăm nhìn anh không chớp.

- Tôi định cho Nhã Chí làm giám đốc phòng đầu tư và phát triển, hai anh thấy thế nào ? - HÀi lòng nhìn vào màn hình vi tính, ông Vinh nói như khoe - Giác quan thứ sáu của nó mạnh lắm đó.

- Được, được chứ . - Ông Lộc gật đầu ngay, trong lúc ông Phú lại cau mày.

- Tôi thấy bố trí như vậy không được ổn . Cậu Sơn xưa nay vẫn làm tốt nhiệm vụ của mình . Sao có thể... chuyển cậu ta sang phòng khác ? Thiết nghĩ, tạm thời nên cho Nhã Chí quản lý phòng nhân sự, nơi ấy thiếu người.

Quản lý phòng nhân sự ư ? Ông thật chẳng muốn chút nào, nhưng Nhã Chí đã cất lời:

- Ba cứ" theo lời bác Phú đi . COn mới vào, không nên làm xáo trộn nội quy cũ của ngân hàng . Gây xáo xáo, méch lòng mọi người và ảnh hưởng không tốt cho uy tín về sau.

- Nhã CHÍ thật biết nghĩ - Ông Lộc gật đầu - Lại biết cân nhắc tính toán chu đáo nữa . Tương lai nhất định sẽ sáng sủa lắm đấy...

- Cũng được - Gật đầu miễn cưỡng, ông nói như tự an ủi lấy mình - Cư" tạm thời làm ở đó đi đã... Cuộc họp hội đồng quản trị lần sau sẽ bố trí cho phù hợp . Một nhân tài như Nhã Chi không thể bỏ phí ở phòng nhân sự.

- Ba thật... không khiêm tốn chút nào . Ai đời cứ khen con mình trước mọi người như vậy! - Nhã Chí cười khiêm tốn - Hãy để con tự chứng minh mình . Mọi người khắc biết mà đánh giá!

Có phải Nhã Chí vừa nói đấy không ? Sững người ra, ông như không tin vào thính giác của mình . Chỉ một tuần thôi mà Nhã CHÍ trông khác hẳn . Chững chạc, trưởng thành lên thấy rõ . Phép màu nào đã làm nó đổi thay ?

Kỳ DUYên chẳng ? Sống mũi chột cay, ông nghe như muốn khóc . Biết ơn cô bé ấy quá! Nó dùng cách nào thuyết phục Nhã CHÍ ? Để hẳn chịu đi làm, chịu lấy vợ sinh con... trở thành một con người bình thường hoà nhập với cộng đồng.

- Thăng bé đã nói thế, anh còn lo lắng gì - Ông bạn cất lời khâm phục - Hãy để nó đứng bằng đôi chân của chính mình.

- Ừ... ừ... - Chớp vội mắt, ngăn cơn xúc động, ông Vinh nói nhanh - Chúng ta đi thôi . Cuộc họp với các cổ đông đã đến giờ rồi.

- Bác đi nhé! - Vỗ tay Nhã Chí, ông Lộc cười thân mật - Khá lắm...

- Dạ - Gật đầu đáp lễ, nhìn theo bóng cha đi giữa hai người trợ lý, lòng Nhã Chí bỗng bất an, giác quan thứ sáu như đang ngầm bảo với anh, có một điều không lành sắp đến với cha . Nhưng điều gì ? Sao

anh lại cảm thấy điều bất ổn kia xuất phát từ đôi mắt của người đàn ông tên Phú ?

Sao mình lại theo Như Nguyễn ? Có thật là muốn bảo vệ nó không? Vuốt lại nếp nhăn trên áo, Kỳ Duyên tự hỏi mình rồi đỏ bừng mặt trả lời.

O, cô thật không tốt bụng như Duy Thành và Như Nguyễn đã tưởng đâu . Tình nguyện cùng bạn đến điểm hẹn, đối phó với Nhã Chí, cô chẳng qua chỉ vì mình.

Vâng, vì mình thật đấy . Kỳ Duyên biết rõ điều đó, nghe tim mình đập lên dồn dập, trán cô nhấp nháy mồ hôi sợ hãi . Như Nguyễn đang đùa với lửa . Chỉ muốn gặp Nhã Chí một lần, nó chưa biết ma lực quyến rũ của hắc mịch đến cỡ nào đâu.

Cứng rắn như cô, lại biết rõ các thói hư tật xấu của hắc mịch mà còn bị hắc mịch hoặc nữa là . Huống chi lần này... đã có lời đánh cược . Nhã Chí hắc mịch cố gắng tỏa hết hào quang của mình ra . Như Nguyễn sẽ ngã quỵ mất thôi.

Duy Thành khổ đau, Như Nguyễn khổ đau, và cả cô... cũng sẽ đau khổ lắm . Chỉ có Nhã Chí là hắc mịch đặc trưng thôi . không được, cho dù có vì ai, cô cũng phải phá tan kế hoạch này . Cô không cho Nhã Chí làm tổn hại đến Như Nguyễn của cô đâu, dù chỉ là một cọng tóc.

- Kỳ Duyên ơi, cậu xong chưa, ta đi thôi! Chà, chà... làm gì mà điệu dữ vậy . Lần đầu tiên tớ thấy cậu chịu mặc đầm - Nóng lòng, đẩy cửa bước đại vào, Như Nguyễn chợt dừng chân sững sốt - Mà nói thật nghe... cậu mặc đầm trông thật đẹp lắm.

- Hà ? - Giật mình nhìn xuống, Kỳ Duyên mới thấy sao hôm nay mình

điều quá . Chiếc đầm này... cô mua trong siêu thị hôm trước, định bụng sẽ tặng cho Như Nguyễn . Giờ lại lòi ra mặc, thật không biết mặc cỡ chút nào.

- Lại là hàng hiệu nữa, mới toanh . Cậu mua bao giờ sao không khoe với tớ - Nâng một góc áo lên, Như Nguyễn tấm tắc khen, rồi như chợt nhớ, nói nghiêm mặt lại - Đây, cậu... phải lòng Nhã Chí rồi, có đúng không ? Nói mau... không thì tình bạn sút mẻ vì cậu đấy!

- Ồ, không, không... Cậu đừng nói vậy - Ngỡ bạn đọc được tâm trạng của mình, Kỳ Duyên giật thót người lên . Cô xua tay lia lịa.

Như Nguyễn cười xòa:

- Đùa cậu một chút thôi, chứ biết cậu chẳng bao giờ giành Nhã Chí với tớ đâu, mà nếu có... tớ cũng sẵn sàng tặng anh ta cho cậu . Phần tớ đã có Duy Thành.

- Thật không ? - Biết mình đã hớ lời, Kỳ Duyên vội trở - Tớ chỉ sợ cậu thoát không khỏi ma lực quyến rũ của Nhã Chí thôi . Hẳn nhiều trò lắm.

- Thế à! - Khoát tay khi Kỳ Duyên ra cửa, Như Nguyễn chợt quay sang nghi hoặc - Cũng như tớ, cậu chỉ gặp hẳn một lần thôi ? Sao lại tỏ ra hiểu hẳn nhiều vậy ? Lần ấy... có phải hẳn đã dở trò gì với cậu ? Kể tớ nghe đi, sao cậu cứ đỏ mặt lên như vậy ?

- Tại... tại... - Đôi má đỏ bừng xấu hổ, Kỳ Duyên vụng về và chống chế - Ai bảo cậu nghĩ vậy làm gì ? Thật là... thấy ghét...

Chắc mình nghĩ vậy thật . Nhìn Kỳ Duyên chạy vội, chui nhanh vào chiếc Nissan, Như Nguyễn trách mình . Nhỏ Kỳ Duyên còn ngây thơ, trong sáng lắm... bị mình hỏi một cậu như vậy, mặc cỡ là phải rồi .

Chẳng như mình... hư quá! Mới hai mươi tuổi... đã biết yêu, biết hôn rồi...

Nhắc đến nụ hôn, Như Nguyễn lại thấy buồn, nhớ Duy Thành quá . Cô chưa nói gì cho anh cả, chỉ nói mình bận không đến gặp anh hôm nay được . Hắn anh đang lo lắng bồn chồn, đứng ngồi không yên, suy đoán lung tung.

- Ê, Như Nguyễn, cậu làm gì mà thừ người ra vậy ? - Xe chạy được một lúc, thấy Như Nguyễn cứ ngồi yên chẳng nói gì, Kỳ Duyên thúc nhẹ cùi tay - Giận tở hả ?

- Không có - Như Nguyễn nhẹ thở ra - Tở nhớ Duy Thành, tở sợ anh ấy không hiểu rồi buồn, rồi giận...

- Mà cậu cũng to gan thật - Để tránh bị anh tài xế nghe thấy, Kỳ Duyên hạ giọng - Dám đùa với lửa . Rủi cậu yêu hắn thật thì sao ?

- Không đâu - Như Nguyễn mơ màng - Tở tin vào tình yêu của tở . Nhã Chí chẳng bao giờ chinh phục được tở đâu.

- Nghe cậu nói cứng vậy, tở cũng tạm yên lòng - Kỳ Duyên gật đầu nhẹ nhõm.

Đã đến nhà hàng "Nhất Dạ Vương". Chiếc Nissan chạy thẳng lên bãi xe rồi dừng lại nhẹ nhàng . Một anh bồi bước lên lịch sự mở cửa xe.

- A! - Anh bồi hôm nào bị mình gạt đây mà! Kỳ Duyên nhận ra anh lập tức . Cô nhoẻn miệng cười mừng rỡ, nhưng anh chỉ cúi thấp đầu đáp lễ một cách thản nhiên, làm cô hụt hẫng . Hừ! Dám lóc cóc đôi giày lên hàng gạch, Kỳ Duyên bước đi nhún nhảy . Nhã Chí còn nhớ không nhỉ ? Chính nơi này, lần đầu tiên cô đã gặp anh.

- Ô... Ô... có cả vị khách không mời mà đến này nữa ư ? - Vừa nhận

ra sự có mặt của Kỳ Duyên, Nhã Chí bật lên khỏi ghế mừng rỡ.

- Dạ! - Như Nguyễn gật đầu - Kỳ Duyên là bạn của em . Lần trước đã một lần gặp anh rồi, hẳn anh chưa quên.

- Quên! - Nhã Chí mặt cười giòn - Làm sao mà tôi quên cô ta cho được - Nào... chợt nhớ đến vai diễn của mình . Anh ga lăng kéo ghế - Mời hai người đẹp . Cứ yên tâm, thoải mái dùng bữa nhé! Không sợ bị quấy rầy đâu . Tầng này đã được bao rồi.

Nói xong, anh giơ cao tay vỗ to hai cái . Lập tức, tấm màn nhung được vén cao, các tay vĩ cầm tài danh bắt đầu trỗi lên khúc nhạc tình êm dịu . Rồi một bé gái đẹp như thiên thần cầm đóa hồng chậm rãi bước ra . Theo kế hoạch, cô sẽ thay Nhã Chí tặng hoa cho người đẹp . Nhưng... biết tặng ai đây ? Có những hai giai nhân lặn . Ngập ngừng... đôi mắt mở to ngơ ngác.

Mỉm cười, Nhã Chí vuốt tóc đứa bé, lấy lại bó hoa, đưa lên môi hôn nhẹ, anh như đang kéo dài giây phút suy nghĩ . Nên tặng nó cho ai bây giờ nhỉ ?

- Tặng em! Chúc em luôn trẻ đẹp như những cánh hoa này . - Rất nhanh, bằng một động tác bất ngờ, Nhã Chí chìa bó hoa về phía Như Nguyễn.

- Cám ơn anh - Nhìn Kỳ Duyên một cái, Như Nguyễn ái ngại nhận hoa.

- Thông cảm nhé! - Nheo một con mắt lại, Nhã Chí nhìn Kỳ Duyên cười ngạo mạn - Tôi không có ý định chinh phục cô.

Không muốn để tâm . Không thêm quan trọng hóa vấn đề, nhưng Kỳ Duyên vẫn không ngăn được cảm giác đau nhói trong lồng ngực .

Càng không thể ngăn mình dừng ganh tị cùng Như Nguyệt . Dù cô biết rõ ràng, Nhã Chí chỉ đang đóng kịch thôi.

- Mình nhập tiệc đi.

Nhã Chí lại vỗ tay ra hiệu với anh bồi . Theo thực đơn dọn sẵn . Khai vị chỉ có hai chén súp thôi . Như Nguyệt đành phải nói nhỏ với anh bồi:

- Phiền anh, cho tôi mượn thêm cái chén.

- Tôi không ăn - Nghe tự ái, Kỳ Duyên hét lớn.

Nhã Chí lại gật đầu:

- Cô ấy không ăn, em đừng bận tâm . Anh bồi à, không cần lấy chén.

Rồi anh lại rất ân cần, chan nước chấm cho Như Nguyệt:

- Em dùng đi . Súp vi bống cá ở đây nổi tiếng, ngon lắm đấy.

Lúc chiều nghe Như Nguyệt bảo đến nhà hàng, Kỳ Duyên cứ tưởng sẽ được một bữa no nê đầy sơn hào, hải vị . Sẵn bản tính ham ăn, cô chẳng chịu ăn cơm nhà, cứ tưởng để bụng trống để ăn được cho nhiều . Ai ngờ gặp cảnh này... nhìn người ta ăn . Nghe mùi thơm thức ăn ngào ngạt bay lên... chiếc bụng trống của cô cứ reo ầm lên kêu đói...

- Có tiếng gì thế nhỉ ? - Nghe biết rõ nhưng Nhã Chí vẫn cố tình hỏi lớn.

Kỳ Duyên đứng bật dậy:

- Tiếng bụng tôi kêu đói được không ? - Rồi cô đi sang bên bàn cạnh kêu to - Bồi đâu, cho mượn thực đơn...

- Xin lỗi cô... tầng này đã được ông bao... - anh bồi lịch sự - Nếu cô muốn ăn xin mời xuống tầng dưới.

- Không cần - Nhã Chí khoát tay - Cứ cho cô ta ngồi đấy.
- Vâng, thưa cô, thực đơn đây - Anh bồi vâng lời.
- Món này, món này, món này và món này... - Không cần đọc, Kỳ Duyên chỉ loạn xạ và các món ăn . Mặt lênh kênh nhìn Nhã Chí . Để hăn tưởng không có hăn thì cô đói chắc ?
- Nhã Chí... hay là... ta mời Kỳ Duyên ngồi chung bàn đi - Như Nguyễn nhẹ nhàng - Ai lại để nó ngồi ăn một mình như vậy ? Trông kỳ lắm...
- Không kỳ đâu - Nhã Chí thản nhiên gấp thức ăn bỏ vào chén Như Nguyễn - Cô ta quen như vậy rồi... - Ngưng một chút, Nhã Chí đưa mắt ngó Kỳ Duyên tủm tỉm cười - Cho bỏ tật tài lạnh, xen vào chuyện người ta.
- Kỳ Duyên không tự xen đâu, tự em nó mới cùng đi với mình - Như Nguyễn thanh minh.
- Nhã Chí cười xòa:
 - Em không dối được anh đâu . Anh hiểu tính Kỳ Duyên lắm . Cô ta chẳng những đòi theo, còn quyết phá cho tan duyên nợ của anh . Không tin thì em cứ chờ xem . Thế nào cô ấy cũng nói xấu anh với em rằng: Anh rất đều, rất sở Khanh, bay bướm lăng nhăng không tin được...
- Đúng là Kỳ Duyên có nói... nhưng sao Nhã Chí tận tường như vậy ? Như Nguyễn cảm thấy nghi ngờ... hai người họ hiểu nhau quá tận tường . Không giống như những người chỉ một vài lần tiếp xúc.
- Không đâu, Kỳ Duyên chẳng có lý do gì để nói xấu anh.
- Có chứ - Nhã Chí gật đầu - Cô ta có lý do để nói xấu anh.

- Lý do gì ? - Như Nguyễn ngơ ngác.

Nhà Chí buông từng tiếng một:

- Cô ta đã yêu anh.

- Hả ? Kỳ Duyên yêu anh! - Quá bất ngờ Như Nguyễn hét to, làm bên bàn bên kia mãi ăn mà Kỳ Duyên cũng phải giật mình quay lại - Không đâu, nó chỉ mới gặp anh một lần thôi.

- Một lần... - Nhã Chí mỉm cười - Ừ thì một lần đi... Cô ta đã bị tiếng sét ái tình đánh phải.

Bị nói trúng tim, Kỳ Duyên lặng người chết điếng . Mọi tế bào trong cơ thể như đã đông đặc cả . Cầm chiếc đũa gà, cô ngồi yên bất động, nghe máu dồn lên mặt nóng rần . Tên Nhã Chí này đúng là khổn nạn thật mà... Tâm sự người ta, nói huých toẹt ra như vậy.

- Nhưng em cứ yên tâm . Anh không mảy may chú ý đến cô ta - Nhã Chí vẫn đều đều giọng - Mời cô ta sang bàn khác, anh cũng vì tỏ thành ý với em rằng hiện tại trong mắt anh chỉ có em, mỗi em thôi...

Véo!...

Chiếc đũa gà bay suốt mang tai Nhã Chí, đập thẳng vào mặt một anh bồi đang canh cửa . Chưa kịp hiểu chuyện gì, anh đã nghe giọng Kỳ Duyên la lớn:

- Đồ Sở Khanh, đểu giả . Ai mà yêu người chứ ? Đừng mơ tưởng... cho dù phải chết già... Kỳ Duyên này cũng không lấy người đâu... Nóio xong cô dùng dùng bước tới, úp nguyên đĩa salad trộn vào mặt Nhã Chí, rồi như quên mất cô bạn của mình còn ngất người ra ngơ ngác, cô bỏ đi một nước.

Đưa tay vuốt mặt, nhìn những lá salat rơi lả tả xuống áo mình, Nhã Chí nghe ngạc nhiên nhiều với thái độ giận dữ của Kỳ Duyên . Sao cô ta lại phản ứng dữ dội trước lời châm chọc của mình thế nhỉ ? Anh có xúc phạm gì quá đáng đâu ? Chỉ bảo cô đã yêu mình... Mấy lần trước, bị anh rủ làm chuyện gối chăn... cô cũng chỉ trừng mắt lên thôi . Đầu đỏ mặt tía tai, hằm hằm nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống thế này ?

- Anh có sao không ? - Đập nhanh bịch khăn giấy, Như Nguyễn trao cho Nhã Chí, e dè hỏi - Kỳ Duyên... thật là quá đáng.

Từ quá đáng, đúng là quá đáng! Lau nhanh chiếc khăn thơm vào mặt, Nhã Chí cứ ngẩn ngơ . Anh không quên được vẻ mặt giận dữ của Kỳ Duyên . Trong tia nhìn của cô lúc này, có cái gì rất lạ... vừa hằm hằm giận dữ, vừa sâu thẳm một niềm đau...

Công việc ở phòng nhân sự đúng là nhàn hạ, dễ dàng, Nhã Chí chỉ cần làm một loáng là xong tất cả . Dành hết việc của nhân viên, anh đuổi họ đi chơi cho mình được rảnh tay làm việc khác.

Công việc này không mờ ám, nhưng cũng không thể quá công khai lộ liễu . Ngân hàng có những quy tắc riêng giữa buổi kinh tế thị trường đầy cạnh tranh, thủ đoạn . Bí mật thương trường đâu dễ tiết lộ.

Xưa nay, Nam Á ngân hàng thành công hơn các ngân hàng ở chỗ biết giữ bí mật dùm cho khách . Từ khách gửi tiền cho đến khách vay . Tất cả được lưu vào hồ sơ bằng mã số mật mã riêng . Ngoài ban quản trị, không ai có quyền truy cập . Mà... dù có muốn truy cập... cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Chẳng dễ dàng với mọi người thôi . Nhanh tay gõ vào bàn phím, Nhã

Chí cười với vẻ tự tin . Còn với Nhã Chí này... chuyện lén đột nhập đọc trộm tin thật không khó chút nào . Chỉ cần hệ thống đó có cài chung mạng... khó thế nào Nhã Chí cũng tìm ra...

Không lâu, Nhã Chí tìm thấy lập tin về khách gửi tiền . Đọc thử vài người, anh chẳng thấy hứng thú gì . Họ toàn là những ngôi sao ca nhạc tên tuổi, cả những người bất ngờ giàu lên do làm ăn bất chính, những ông chồng, bà vợ giấu lẫn nhau thu nhập của mình nên mới ngại việc công khai tài chánh.

Bỏ qua, Nhã Chí lần giải mã danh sách khách vay tiền... chà... toàn những ông chủ lớn những tập đoàn công ty tên tuổi lẫy lừng . Nếu không đọc thấy, Nhã Chí chẳng bao giờ ngờ rằng họ cũng thiếu vốn phải vay tiền ở ngân hàng . Chà! Đúng là bí mật thương trường . Tin này mà lọt ra ngoài... bảo đảm giá cổ phiếu của họ sẽ tụt thê thảm, nhanh còn hơn trở bàn tay nữa.

Bây giờ thì Nhã Chí mới hiểu vì sao ba mình và các đồng sự quan tâm đến uy tín bạn hàng như vậy . Nằm được bí mật này... đến tổng tiền bọn họ thật chẳng chút khó khăn...

Công ty địa ốc "Thiên Hương". Cái tên này sao quen quá! Nhã Chí nhấp con chuột dừng lại rồi mở rộng thông tin . Một gương mặt người hiện ra, cạnh bên là... phần lý lịch trích ngang.

Là hần, Nhã Chí đã nhận ra rồi . Trong dịp sang Macao và Casino cùng các bạn, anh đã từng gặp hần . Dĩ nhiên, việc một người không quen giữa vạn người là một điều rất khó . Nhã Chí cũng chẳng thèm bạn tâm đến hần làm gì . Nếu như... hần đừng luôn là kẻ chơi ngông, thích trội hơn thiên hạ, gây nhiều chú ý.

- Chà... chà - Nhìn hẵn tiêu tiền như nước, thua nặng nề vào sòng bạc mà cứ tỉnh như không . Hai tay ôm hai cô nàng Thái Lan xinh đẹp . Nhã Chí buột miệng khen - Thua như vậy mà còn cười được... chắc gia tài hẵn ghê gớm lắm đây.

- Ghê gớm khi ? - Một thằng bạn của anh vắng tục - Chẳng được tích sự gì . Chẳng qua sài tiền thiên hạ . Không phải bỏ công làm nên không thấy tiếc thôi.

- Sài tiền thiên hạ là sao ? - Nhã Chí không hiểu được.

Một người bạn khác biết chuyện xen vào:

- Là lừa bịp, là ngang nhiên chiếm đoạt tài sản mọi người một cách công khai . Thủ đoạn dùng tài sản để cầm cố, để thế chấp . Thành lập công ty con, lừa mọi ngân hàng ấy . Ai còn lạ gì nữa chứ ? Đã có mấy tên sa lưới pháp luật rồi.

- Dùng tài sản đã cầm cố đi thế chấp với giá cao . Chẳng lẽ... ngân hàng ngờ nghếch vậy sao ? - Nhã Chí nghe thắc mắc.

Ng` bạn lắc đầu:

- Ngân hàng không ngờ nghếch đâu, họ biết hết nhưng vẫn cố tình chấp nhận.

- Vì sao ?

- Vì một số nhân viên cao cấp của ngân hàng, lợi dụng chức vụ kết cấu với hẵn thu lợi nhuận cho mình . Tiền thiên hạ vào túi mình ai không ham chứ.

À!... Bây giờ thì Nhà Chí hiểu rồi . Lợi dụng việc ngân hàng bảo mật cho khách hàng, bọn chúng mặc sức vay tiền khắp mọi nơi . Rồi phè phỡ ăn chơi, bất chấp hậu quả...

Hắn đã vay của ngân hàng Nam Á một trăm bốn mươi tám tỷ . Đọc con số mà Nhã Chí nghe sống lưng mình lạnh toát... đó là chưa kể phần tiền vay của các công ty con, chi nhánh hữu danh vô thực của tập đoàn Thiên Hưng...

Ai đã ký cho hắn vay thế nhỉ ? Lật lại hồ sơ... Nhã Chí thở phào ra nhẹ nhõm, là ông Phú chứ không phải cha . Nhưng ông ấy ký vì lầm tin hay vì lạm dụng chức quyền thu lợi nhuận riêng như lời người bạn của anh đã nói ?

Và liệu trong đám khách hàng này... còn bao nhiêu tên hữu danh vô thực như tên Thiên Hưng ấy ? Muốn biết việc này là có, anh phải nhờ đám bạn thu nhập hết danh sách khách hàng . Sàng lọc lại rồi mới báo cho ba biết . Không khéo ngân hàng đã bị đám sâu mọt ấy đục rỗng hết rồi, chỉ còn chờ ngày sụp đổ . Phải chăng... linh cảm không lành của anh trúng vào điểm này đây . Rõ ràng có ông Phú nhúng tay vào . Con người đó, đúng là có vẻ gian trá bất thường...

- Nhã Chí... ba cháu bảo ta sang mời cháu sáng nay cùng dự họp cổ đông . Cháu đang làm gì trên máy vi tính thế ? - Đẩy cửa bước vào . Thấy Nhã Chí mãi mê trên màn hình vi tính, ông Phú hỏi chững lại, dò xét.

- Không có gì... - Nhanh tay bấm stop . Nhã Chí vờ mệt mỏi ngẩng đầu lên - Ở không buồn chán quá, cháu lần mò lên mạng Internet tìm bạn thôi.

- Thế cháu có gặp ai không ? - Đôi mày nhíu, ông không tin lắm vào lời giải thích của Nhã Chí.

Anh nhận biết, nhưng vờ đi, vui vẻ:

- Có một người xinh đẹp . À... mà lúc này chú vừa nói gì... cháu không nghe rõ...
 - Ba cháu bảo ta mời cháu sáng mai cùng sang dự họp với các cổ đông, nghe đâu ông định cất nhắc cháu sang phòng đầu tư phát triển.
 - Cháu chẳng thích đâu! - Nhún vai tỏ vẻ bất cần - Nơi ấy ồn ào, nhức đầu lắm . Cháu chỉ thích ở lại phòng nhân sự này thôi . Ngày mai trong cuộc họp nhờ chú nói giùm.
 - Thật không ? - Nhìn Nhã Chí một cái, ông gật đầu, vẻ hài lòng - Chú cũng thấy như vậy đấy , phòng nhân sự tốt hơn nhiều . Được, ta sẽ nói hộ cho.
 - Vâng, cảm ơn chú... Bây giờ chú có rảnh không ? Cháu muốn mời chú đến nhà hàng một bữa say túy lúy để đền ơn trước".
Khoác vai Nhã Chí, ông cười thân mật:
 - Được thôi - Nhìn đồng hồ, thoáng đắn đo rồi ông cũng gật đầu . Cởi bỏ veston, ông hào hứng - Để ta xem tửu lượng cháu đến đâu.
 - Bảo đảm không để chú coi thường . À quên, chú chờ cháu khóa cửa.
- Móc chùm chìa khóa... Nhã Chí định quay trở lại vì lúc này vội quá, anh chỉ mới bấm tạm ngưng cho máy vi tính . Bây giờ... nếu có ai đó vô tình mở nút play... biết hết bí mật các công ty... cũng như biết được chuyện anh làm.
- Xong chưa ? Sao mà lâu vậy ? - Ông Phú lại lên tiếng giục.
 - Dạ xong rồi - Sợ Ông nghi, Nhã Chí khóa vội cửa bước ra... định bụng sáng mai sẽ đến ngân hàng thật sớm...

- Cậu về ư ? - Thấy Kỳ Duyên chống tay ngồi dậy, Như Nguyễn lo

lắng hỏi - Sao lúc này bảo là hôm nay nghỉ bán ?

- Đúng là nghỉ bán, nhưng tớ không thể ở lại với cậu dù lòng muốn

lắm - Che miệng ngáp dài, Kỳ Duyên uể oải.

Như Nguyễn lân đến cạnh bạn:

- Sao thế ?

- Tớ sợ mẹ cậu lại mắng cho - Hướng mắt ra cửa, Kỳ Duyên hạ giọng.

Như Nguyễn ôm lấy eo bạn cười giòn:

- không fải lo . Ủ! Khi tớ bảo cậu là người đã thuyết phục mình đến điểm hẹn cùng Nhã Chí . Mẹ tớ đã nhìn cậu bằng đôi mắt khác, bà không la mắng, đuổi khéo cậu nữa đâu . Ở lại... kể tớ nghe tiếp đi...

Nhã Chí đã đưng cậu, kéo xe bò viên chiêm thế nào ?

- Ủ! - Ngồi trở xuống giường, Kỳ Duyên tiếp tục câu chuyện còn dang dở của mình . Phát ngây hay sao ấy, cô không hiểu được . Suốt một buổi chiều cô toàn kể chuyện mình và Nhã Chí cho Như Nguyễn nghe như vậy.

Hôm đó... đêm đầu chạy thẳng từ Nhất Dạ Vương về nhà, Kỳ Duyên nghe xấu hổ vô cùng . Cô những tưởng, trọn đời này mình sẽ không mặt mũi nào gặp lại bạn đâu . Dì mà biết cái tên Nhã Chí đểu cáng, Sở Khanh kia... kể gì với Như Nguyễn chứ ? Lại còn dậm mắt, thêm muối cho ly kỳ hấp dẫn...

Nhưng không, lạ trời Nhã Chí đã không tiết lộ điều gì . Kỳ Duyên biết được điều đó qua bộ mặt ngơ ngác của Như Nguyễn . Lại còn trách cô quá đáng . Ng` ta đùa mới một câu đã bưng nguyên đĩa

salat ụp vào mặt người ta như vậy . May mà Nhã Chí hiền...

Hiền! Kỳ Duyên mỉm cười trước nhận xét của Như Nguyệt . Rồi từ đầu không biết, cô kể cho cô nghe chuyện Nhã Chí với mình . Từ đầu đến cuối, cô chỉ giấu nó thân phận đặc biệt của anh thôi.

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang, cắt ngang dòng tâm sự đang thao thao bất tuyệt của Kỳ Duyên . Suyt im, Như Nguyệt nói thầm:

- Mẹ đấy . Chắc bà đem trái cây lên đãi chúng ta.

Rồi cô đứng dậy, tung tăng chạy ào ra mở cửa . Kỳ Duyên không để ý đến nó làm gì . Ngửa mặt lên trần nhà... lòng cô lâng lâng nhớ đến điều mình đã kể . Thật lòng, nếu bỏ đi cái tính tự cao tự đại... coi thường người khác phái, Nhã Chí cũng đáng được yêu lắm chứ.

- Ồ! Nhã Chí sao anh lại đến đây? Chủ Nhật tuần sau mới đến hẹn mà! - Giọng Như Nguyệt nghe hốt hoảng.

Nhã Chí ư ? Kỳ Duyên nghe tim mình như ngừng đập . Bỗng dưng quá, cô chui tọt vào chăn đắp kín.

Hai lần gặp Như Nguyệt đã khiến anh thay đổi cách nghĩ . không ngờ có người đang đóng tai lên nghe trộm, Nhã Chí cất giọng trầm trầm:

- Anh không muốn đánh cuộc nữa đâu . Anh thật tình muốn cưới em làm vợ đấy . Hãy cho anh cơ hội, như đã cho chàng Duy Thành kia nhé!

- Suyt! - Giọng Như Nguyệt lo lắng - Anh đừng nhắc đến Duy Thành, mẹ em nghe thì nguy đấy.

- Anh sẽ không nhắc đến Duy Thành nữa . Em cho anh cơ hội tiếp

xúc với em thường xuyên nhé! Nhất định một ngày không xa... em sẽ hiểu được anh...

Mắt Gai Nhân

Chương 6

- Nhưng điều gì khiến anh thay đổi ý định mình nhanh chóng vậy ? -

Thật bất ngờ quá... Như Nguyễn lúng túng.

- Đầu tiên, em cứ nhận bó hoa này rồi nghe anh nói...

Hé mắt nhìn xa, Kỳ Duyên thấy Nhã Chí trao cho Như Nguyễn một bó hoa to, thật là to . Để chừng phải hái cả vườn hoa mới đủ...

- Em đẹp lắm, khác hẳn các cô gái anh đã gặp trong đời... Về thù mị dịu dàng của em đã chinh phục được anh . Đã cho anh cái nhìn khác hơn về giới nữ.

- Đừng nghe hấn nói - Bỗng tung chăn ngồi dậy, Kỳ Duyên hét lớn - Hấn chỉ vô tán tỉnh để dụ cậu thôi, hấn chẳng bao giờ biết yêu đâu.

- Lại là cô ư ? - Lùi về sau một bước, quá bất ngờ, nhưng liền sau đó Nhã Chí lại nghiêng đầu nheo mắt nói Kỳ Duyên một cách khô khan - Dựa vào đâu mà cô bảo rằng tôi chẳng biết yêu ?

- Thì dựa - Bí lối... Kỳ Duyên nói đại - Thì dựa vào lần trước, chính mắt tôi thấy anh phũ phàng đuổi một người con gái . Sau khi đã...

cùng ân ái với người ta...

- Ra thế! - không chút bối rối, Nhã Chí lại cười - Lỗi tại cô ấy mà thôi . Ai bảo chưa cưới hỏi mà cô ấy đồng ý với tôi chứ ?

- Như Nguyễn, cậu nghe chưa ? - Tức vì đui lý, Kỳ Duyên kéo mạnh tay Như Nguyễn - Đừng bao giờ mắc mưu hắn đấy . Hắn sẽ chẳng bao giờ cưới cậu đâu.

- Ai nói thế ? - Nhã Chí lại cười - Cô chỉ giỏi cái đoán mò . Cho cô hay... ba tôi đã định ngày rồi đó, mười chín tháng sau... sẽ là đám hỏi của chúng tôi...

- Anh nói sao ? - Mặt Như Nguyễn xanh lè, bó hoa vội rút nhanh xuống đất - Đám hỏi ư ?

- Đúng vậy! - Chợt hiện ở cửa, mẹ Như Nguyễn cười toe toét - Anh Vinh vừa gọi điện cho mẹ biết.

- Nhưng... sao nhanh vậy ? Con chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì - Như Nguyễn như sắp khóc.

Bà vẫn ngọt ngào:

- Còn những một tháng kia mà... con chuẩn bị tâm lý dần đi . Kỳ Duyên, - Bà chợt la to - Con là bạn thân của nó, phải nói vào giúp nó nghe chưa . Bác cũng tính rồi, hôm đó nhờ con làm dâu phụ . Con đồng ý chứ ?

- À... Dạ... - Lơ lửng hồn như kẻ chưa tỉnh mộng, Kỳ Duyên gật đầu như cái máy.

- Cũng được đó - Nhã Chí lại chen vào - Hôm đó nhớ mặc đồ cho đẹp . Tôi sẽ chọn cho cô một chú rể phụ xứng đôi...

- Ừ phải - Bà gật đầu vui vẻ - Các con ở lại chuyện trò . Bác xuống lo

nước...

Bà biến mất sau cầu thang lầu rồi mà Như Nguyễn lẫn Kỳ Duyên cứ ngây người ra, bàng hoàng chưa tỉnh mộng . Sự việc sao bất ngờ, đột ngột . Chẳng kịp trở tay vậy chứ ? Nhã Chí đúng là tên đầu cẳng, giỏi lật lọng nhất đời . Tính sao đây ?

- Sắp trở thành người một nhà rồi . Như Nguyễn, em cho phép anh vào phòng chứ ?

Hỏi rồi chẳng đợi phản ứng của hai cô gái, Nhã Chí nghênh ngang bước ngay vào . Mặc kệ sau lưng mình, Như Nguyễn khóc òa lên, ngã nhào vào tay bạn.

Mấy tuần nay tòa xử vụ án Trường Tân làm dư luận dậy lên . Thị trường cổ phiếu dao động mạnh . Một số công ty sợ liên lụy vội giải ngân, tuyên bố phá sản rồi chủ tớ cuốn gói đông biệt dạng.

Đọc lại bản tường thuật tỉ mỉ của một luật sư trong phiên toà giao cho, Nhã Chí thấy phần đông cung cách hoạt động, thủ đoạn của chúng đều rất giống nhau . Cấu kết với các quan chức ngân hàng . Thế chấp tài sản đã cầm cố với giá trị cao hơn hiện trạng, thành lập công ty con...

Cái kiểu làm ăn phi pháp ấy, trước sau gì cũng bại lộ thôi . Quả báo tuần hoàn, nhưng... phải tính cách nào... để đưa việc ông Phú cấu kết với bọn bất lương, lạm dụng tài sản mà làm ảnh hưởng đến uy tín ngân hàng, ra ánh sáng, Nhã Chí nghe nan giải.

Bây giờ... thì Nhã Chí nhìn rõ bộ mặt thật của ông Phú rồi . Đám đàn em của anh đã về báo cáo rất rõ ràng . Không chỉ với một công ty... Ông còn cấu kết với hơn ba công ty nữa . Bọn chúng đã lừa đảo

chiếm dụng của ngân hàng gần tám trăm tỷ . Số tiền tương đương ba mươi phần trăm vốn điều động của ngân hàng . Hẳn sẽ làm các cổ đông xôn xao, dao động . Họ nhất định sẽ đòi rút cổ phần . Và vì vậy... cũng có nghĩa là: ngân hàng Nam Á đang mấp mé bờ vực tử thần . Nguy cơ phá sản là điều không thể tránh khỏi.

Tính sao đây ? Nhã Chí chỉ thở dài . Anh muốn nói tất cả với cha nhưng lại ngập ngừng . Thật tội nghiệp, đến bây giờ ông vẫn đứng đưng chưa hay biết gì . Một mực tin tưởng, giao hết quyền hành cho đồng sự.

Cầm tờ báo lên, ông lại lắc đầu tặc lưỡi, tiếc cho bọn người phạm pháp . Đã giàu cỡ ấy... còn tham chi cho nông nổi...

- Nhã Chí... con lại đem việc ở ngân hàng về nhà làm ư ? - Đẩy cửa bước vào, thấy con ngồi tư lự bên chồng hồ sơ cao ngất, ông Vinh tỏ ý chẳng bằng lòng - Không cần phải cố gắng lắm đâu . Việc làm không hết, con cứ bảo các nhân viên làm hộ, đừng ngại.

- Vâng! - Đẩy tập hồ sơ lại, Nhã Chí vờ ngoan ngoãn vâng lời - Con có làm gì đâu, chỉ xem lại tập hồ sơ cũ để học hỏi thêm thôi . Ba vừa đi đâu về mà ăn mặc chỉnh tề quá vậy ?

- Ba đến toà xem xử án - Cởi bớt áo vest bên ngoài, ông thả người ngồi xuống ghế salon - Toàn bạn bè quen, thấy họ lâm nạn thật xót xa lòng . Con biết không, hồi nãy bước vào toà, thấy vợ con thân nhân bọn họ chen chúc khóc la đòi gặp... Ba thật là tội nghiệp cho họ quá . Nghe đâu một số người còn phải bị tử hình...

- Cũng phải thôi - Nhã Chí thản nhiên - Ai bảo họ tham ô chứ ?

- Ba biết, pháp luật có cái lý của pháp luật... nhưng nghĩ về tình... ba

không nở, dù sao họ cũng là bạn của mình, từng vào ra ăn uống nói cười...

- Ba mềm lòng dễ tin người quá! Trách gì không bị người qua mặt.

- Hả ? Con nói gì ? - Vừa cầm tách nước trà lên toan uống, nghe câu nói lạ tai, ông quay lại.

Nhã Chí vội chuyển lời:

- Không... ý con muốn nói sao ba lại chọn ngày đám hỏi gần như vậy ? Làm cho Như Nguyệt phải cảm thấy ngờ...

- À, không phải ý của ba đâu - Nhắc đến cưới hỏi, mặt ông Vinh sáng bừng lên - Đó là ý của bà sui bên kia ấy chứ! Mà sao... con tiếp xúc cô bé ấy rồi... cảm giác sao kể ba nghe . Có phải... không chê vào đâu được...

Không trả lời ba, Nhã Chí nhẹ gật đầu . Mắt mờ màng nhớ đến những giọt nước mắt tuôn tràn như suối của Như Nguyệt . Xưa nay... toàn được con gái khóc để cầu xin, để được xót xa thương hại . Nên lần đầu nhìn một người con gái khóc để chối từ mình . Nhã Chí ngạc nhiên nhiều.

Tình yêu... có tồn tại... và lòng chung thủy không chỉ là lời nói suông, đâu môi chót lưỡi ư ? Nhã Chí cảm thấy niềm tin thoáng bị lung lay trước lời cự tuyệt của Như Nguyệt . Nhưng không... Nhã Chí lại lắc đầu phủ nhận ngay . Tình yêu không thể tồn tại trên thế gian này . Khi một người đàn bà, dịu hiền nết na như mẹ lại có thể đem lòng phụ bạc . Chẳng qua... Như Nguyệt còn chưa bị sức quyến rũ của anh chinh phục thôi.

Thật đó... ngày xưa... khi mẹ còn bị ánh hào quang của cha vây phủ,

bà còn dịu dàng, nữ tính hơn Như Nguyễn gấp trăm lần . Bà chăm sóc cho ông từng miếng ăn, giấc ngủ . Tận tụy yêu thương chồng con, đến mức anh phải tin rằng: thế gian này không còn người đàn bà nào yêu con, thủy chung với chồng như mẹ cả . Bà là thần tượng uy nghi, là mẫu người mà anh mơ ước mình sẽ tìm thấy được sau này khi cưới vợ...

- Con cười gì vậy ? Hay vẫn chưa vừa ý ? Nếu con muốn... ba sẽ...

- Không... ba ạ, chẳng cần phải tìm người khác đâu - Cắt vội lời ông, Nhã Chí nhẹ nhún vai:

- Với con, Như Nguyễn hay bất kỳ ai cũng vậy thôi . Chỉ là một người đàn bà không hơn không kém...

Lại chứng bệnh cũ . Ông Vinh không nén được tiếng thở buồn . Vậy mà... mấy ngày nay thấy con chịu đến công ty phụ giúp mình, ông cứ tưởng Kỳ Duyên chữa lành bệnh của nó rồi . À, nhắc Kỳ Duyên mới nhớ . Mấy bữa rày, con bé dường như không ra xe bò viên bán . Mấy lần đưa mắt nhìn sang, ông chỉ thấy một người đàn ông trạc tuổi mình lo loay hoay chiên nướng sau chiếc xe . Mà ông đoán chắc là ba Kỳ Duyên.

- Con nghỉ đi, ba vào tắm một cái đây . Ôi bức quá! - Chợt nghe buồn, ông uể oải đứng lên, dáng cong cong mệt mỏi.

Mình lại làm ba buồn nữa rồi . Nhìn theo ông, Nhã Chí tự trách mình . Rồi như để chuộc lại lỗi lầm, anh quyết định gọi điện cho ông Phú . Chuyện này anh tự mình giải quyết...

Cốc... cốc... cốc...

Chuông reo đầu dây bên kia, chưa kịp có người bắt máy, Nhã Chí đã

nghe tiếng gõ cửa dồn dập, cau có quay lại, anh chưa kịp bực mình vì chuyện đó thì đã sững người ra bất động, lạnh toát cả chân tay... Điều không lành đã biến thành sự thật, không còn là linh cảm nữa .

Ba người cảnh sát kinh tế đang chậm rãi bước vào:

- Xin lỗi, trong đây ai là ông Trần Hữu Vinh ?

- Thưa... ba tôi đang tắm . Có việc gì ?

Vuốt những giọt mồ hôi tuôn ròng trên mặt, Nhã Chí bước lên một bước.

- Ông Vinh có liên quan đến một vụ tham ô tài sản công dân . Chúng tôi được lệnh mời ông ấy về đồn làm việc . - Một anh cảnh sát tiến lên.

- Nhất định có nhầm lẫn ? Ba tôi không thể... - Nhã Chí lắc đầu... lắp bắp...

- Có chuyện gì thế ? - Ông Vinh vừa tắm xong, nghe ồn bước lên.

- Chúng tôi được lệnh bắt và niêm phong tài sản của ông lập tức - Người cảnh sát lạnh lùng . - Xin mời ông hợp tác để chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ.

- Không được - Nhã Chí ngăn người cảnh sát khi anh ta toan đặt chiếc còng xuống tay cha - Tôi không cho phép các anh làm thế.

- Nhã Chí! - Kéo con lui ra sau, ông Vinh trầm tĩnh - Đừng ngăn cản các anh thừa hành công vụ . Chuyện đâu còn có đó... Mình ngay thẳng sợ gì - Rồi ông đưa hai tay của mình ra - Mời anh...

- Ba! - Nhã Chí kêu to trong cổ họng, chiếc còng đã khóa chặt tay ông . Trước khi dắt ông đi, người cảnh sát còn nói - Mời anh ra khỏi nhà, chúng tôi phải niêm phong tài sản...

Mắt hoa lên, tai ù đi... Nhã Chí bước theo cha như cái máy . Cánh cửa đập mạnh sau lưng . Anh cảnh sát dán lên ổ khóa một dải băng dài có dấu niêm phong.

- Ồ, chuyện gì thế ?

- Sao ông ta lại bị bắt vậy kìa ?

- Chắc lại tham ô... chiếm đoạt tài sản nhân dân rồi...

- Chà! Trông mặt ông ta hiền lành phúc hậu vậy mà ghê quá.

- Hiền lành, phúc hậu gì... Có ai chống nổi sự căm dỗ của đồng tiền đâu...

Dân hai bên phố nghe động đã ra xem chật cả một khúc đường .

Dậu đỏ bìm leo, chẳng nể nang gì, người một câu bình luận như cổ tình cho Nhã Chí nghe tất cả...

Không! Ba tôi không như thế! Không đời nào như thế... Nhã Chí muốn hét to câu ấy, át to mọi suy luận của người đời... nhưng... bao sức lực như rã rời, bay biến cả . Mắt anh chỉ còn biết mở trừng trừng, nhìn cha lập cập bước lên xe . Tiếng còi xe cảnh sát rú lên từng chập, chiếc xe khuất xe dần...

- Tình hình thế nào ? - Luật sư Phan Tân vừa bước ra, Nhã Chí bật dậy ngay, nôn nóng - Ba tôi bị vu oan phải không?

- Ông cụ bị vu oan, nhưng... - Nhún vai, Phan Tân thở ra một hơi dài

- Hết cách... các bằng chứng đều bất lợi.

- Bằng chứng ? - Nhíu mày, Nhã Chí lạnh lùng... - Có bằng chứng gì ? Toàn bộ hồ sơ, từ đầu đến cuối ba tôi không hề nhúng tay vào . Ông chẳng biết gì cả, chữ ký cũng không có, sao bảo các bằng chứng đều bất lợi . Còn ông Phú thì sao ? Lẽ nào... Ông ta rửa sạch tội tình ? Trút

hết trách nhiệm cho ba tôi chứ ?

Đưa mắt nhìn sang Hoàng Phú . Ông đang ung dung trò chuyện với viên đại úy cảnh sát, Phan Tân lại thở dài:

- Có lẽ thế! Vì so với ông Vinh, ông ta có lợi thế hơn nhiều . Nhất là khi ông ta ở vị trí một người bị hại . Tòa sẽ tin vào lời khai của ông ta . Rằng mình không biết gì, chỉ ký vì bị bắt buộc thôi . Bằng chứng là chính mình đã tố giác việc này.

- Cáo già... đúng là cáo già!... - Đôi mắt long lên, Nhã Chí nghiêng rằng... - Lẽ nào lại hết cách . Bằng chứng đã vậy... còn nhân chứng thì sao ?

Lắc đầu, Phan Tân đập đập xấp hồ sơ vào lòng bàn tay:

- Nhắc đến nhân chứng, càng bất lợi . Trước khi tố giác . Hoàng Phú đã tính kỹ việc này . Bọn chúng toàn một lũ thế thân, rằm rắp khai theo kịch bản đã dàn dựng sẵn . Đồng loạt bọn họ đều khai, không biết Hoàng Phú là ai cả, chỉ biết ông chủ lớn Hữu Vinh thôi . Việc này... càng suy tính, càng bế tắc... Cải thế nào cũng không thắng nổi Hoàng Phú...

- Tình trạng đã tồi tệ thế - Chợt nhìn lên, Nhã Chí nghiêm giọng - Ông hãy nói đi, cha tôi có thể bị kết án bao nhiêu năm chứ ?

Ngập ngừng một phút, Phan Tân hạ giọng:

- Với khung hình phạt hiện nay... Ông sẽ phải lãnh án tử hình.

- Án tử hình! - Như sét nổ bên tai, Nhã Chí đứng bật dậy khỏi ghế sửng sờ . Cùng lúc, ông Phú vui vẻ bước ra khỏi phòng viên cảnh sát . Nụ cười đắc ý nở trên môi.

- Đứng lại - Nhã Chí đuổi theo ông ra đến cửa.

- Có chuyện gì ? - Quay lại một cách thản nhiên , ông điềm tĩnh hỏi.
Nhã Chí nắm chặt áo ông, lay mạnh.

- Tại sao ? Tại sao ông trút hết tội lỗi lên đầu ba tôi chứ ? Bao năm qua... cha tôi đã tốt với ông như thế... đã tin tưởng xem ông như một người bạn tốt.

- Đúng! - Hất mạnh tay Nhã Chí khỏi cổ áo của mình . Ông Phú đánh giọng lại - Bao năm qua, đúng là hắn đã tốt với ta, đã đối xử với ta như một người bạn tốt . Nhưng ta thì không thể . Trong lòng ta, hắn mãi mãi là một kẻ thù . Một kẻ thù không đội trời chung.

- Vì sao chứ ? - Bất ngờ trước câu trả lời thẳng thắn của ông, Nhã Chí ngơ ngác.

- Vì sao ư ? - Ông Phú cười cay đắng - Vì hắn đã cướp của tao hạnh phúc lớn nhất đời . Hắn đã cướp của tao người con gái mà tao yêu thương... mền phục nhất đời...

- Ông nói láo - Nhã Chí hét to - Ba tôi không thuộc hạng như vậy.

- Tao không có thời gian để đôi co với mày đâu - Sửa lại chiếc áo cho ngay ngắn, ông quay lưng lại - Hãy vào mà nói với hắn đi...

- Vậy ra... Ông đã rắp tâm trả thù . Ông đặt điều, bịa chuyện và vu khống để hại ba tôi - La lớn, Nhã Chí cố tình thu hút sự chú ý của mọi người về phía mình . Hy vọng... qua lời thú nhận của ông Phú... sẽ tìm được một bằng chứng có lợi cho ba...

- Nhóc con - Chợt quay lại, ông nắm cổ áo Nhã Chí lay mạnh - Đừng hòng tìm cách gỡ tội cho hắn . Về lo chuẩn bị hòm rương chôn xác hắn đi... - Hạ giọng, ông rít nhỏ qua hai hàm răng nghiêng chặt - Tao đã có thể tha cho hắn nếu mày đừng tài lanh nhúng tay vào...

Lão đảo vì bị Ông xô mạnh, Nhã Chí té người xuống ghế mà chổng vác cả người . Chuyện này vì anh mà xảy ra ư ? Lẽ nào... tên cáo già ấy đã phát hiện ra kế hoạch của anh . Đúng rồi... lũ đàn em... chúng không nghiệp vụ . Chắc đã để lộ trong quá trình theo dõi . Nhưng... anh đã có ý định tố cáo hại hấn đâu ? Anh chỉ muốn gặp riêng hấn... tìm cách giải quyết mọi chuyện cho ổn thỏa thôi mà. Hừ! Bây giờ thì anh thắc mắc vì sao hấn đột nhiên đi tự thú dù chuyện vẫn kín bưng, có thể sẽ chẳng bao giờ bị phát hiện ra. Tiên thủ hạ vi cường! Hấn quyết định ra đòn trước để anh không kịp trở tay đây . Quỷ quyết, thâm độc thật...

Không, hấn không thể hại ba chết oan như vậy . Luật pháp công minh... anh phải bắt hấn nói ra sự thật . Như bưng tỉnh, thoát khỏi cơn mơ, Nhã Chí bật đứng lên khỏi chiếc ghế, vọt chạy đuổi theo Hoàng Phú . Đúng lúc, ông vừa đặt chân lên chiếc Mecedec bóng loáng của mình.

- Đứng lại, ông không được quyền đặt điều, mua nhân chứng hại ba tôi... - Nắm lấy lưng áo ông, Nhã Chí giật mạnh về sau . Một tiếng xoạt vang lên . Chiếc áo bằng vải mỏng, đứt tung nút, rách toang, tuột khỏi người ông, nằm gọn trong tay Nhã Chí...

- Mày... - Giận dữ, ông quay lại, vung tay tát thẳng vào mặt Nhã Chí . Ngạc nhiên thấy anh cứ sững người ra để chịu đòn . Đôi mắt cứ mở tròn nhìn mãi vào bờ vai trần, nung nút thịt của ông.

- Chuyện gì, có chuyện gì...

Nghe tiếng ồn ào, ngỡ có bạo động, hai viên cảnh sát cầm coi điện chạy ào ra . Viên tài xế của Hoàng Phú được dịp lên tiếng vu oan:

- Thừa mấy anh, tên này vừa hành hung ông chủ tôi . Hắn còn đe dọa sẽ giết ông nếu không chịu đổi khẩu cung, giải oan cho cha hắn. Chứng cứ quá rõ ràng, mảnh vải vẫn còn nguyên trên tay Nhã Chí nên hai anh cảnh sát tin ngay . Tức giận, một anh móc còng khóa chặt tay Nhã Chí rồi nhả nhận cùng ông Phú:

- Ông có thể yên tâm ra về, kẻ càn quấy này... cứ để chúng tôi giải quyết.

- Xin cảm ơn - Gật đầu Hoàng Phú cười vui vẻ với mấy anh cảnh sát, rồi bước lên xe, không quên ném về phía Nhã Chí tia nhìn đặc ý.

- Đi vào - Đẩy mạnh Nhã Chí, anh cảnh sát hét to - Cố ý hành hung người, tội anh không nhỏ đâu.

Mặt kẻ anh cảnh sát nói gì, mặc kệ Phan Tân rồi rút thanh minh, Nhã Chí vẫn lặng yên theo họ vào phòng tạm giam như cái máy . Tâm hồn lơ lửng anh chẳng còn tâm trí nào để thanh minh hay tranh cãi . Cái bớt đen trên vai ông Phú đã thu mất hồn vía của anh rồi . Lễ nào... hắn chính là gã đàn ông năm nào anh đã thấy cùng với mẹ... Ôi, cái bớt đen, cái bớt đen sao cứ như những con ác quỷ, quay tròn, loạn cuồng khiến đầu óc anh như điên loạn vậy ?

- Nhã Chí, anh được thả nhờ có người bảo lãnh - Mở cửa phòng tạm giam, thả Nhã Chí, anh cảnh sát nói thêm giọng rắn đe - Nhớ đừng làm càn để bị bắt vào nữa nhé!

0 trả lời, Nhã Chí hất chiếc áo khoác lên vai lầm lũi bước đi . Số anh có duyên với nhà tù hay sao ấy . Đã hai lần bị tạm giam rồi.

Dù chỉ có ba ngày, dù chỉ là tạm giam nhưng cũng đủ cho anh hiểu được thế nào là cảm giác nặng nề, ngột ngạt chốn lao tù . Chạnh

lòng nghĩ đến ba, anh nghĩ thương ông quá . Phải oan ức giam mình giữa bốn bức tường nhà lao.

- Nhã Chí... anh có sao không?

- Chà! Mới có mấy ngày mà anh ốm đi thấy rõ - Đứng chờ anh này giờ trước cổng đồn, Như Nguyễn và Kỳ Duyên cùng reo to mừng rỡ. Ân nhân bảo lãnh mình đây sao ? Dừng chân, Nhã Chí ngạc nhiên thầm hỏi . Chắc chỉ Như Nguyễn có cử chỉ nghĩa hiệp thôi . Còn Kỳ Duyên cô ta hẳn đang mừng khi thấy mình tàn tạ thế này.

- Cám ơn Như Nguyễn đã... - Chưa nói hết câu, Nhã Chí đã bị Như Nguyễn cắt ngang lời:

- Ôi! Anh đừng cám ơn, không phải em... không phải em đâu.

- Kỳ Duyên ư ? - Nhã Chí quay phắt lại bắt gặp Kỳ Duyên, nhưng cô cũng lắc đầu luôn.

- không phải tôi . Mà do cha mẹ Như Nguyễn đồng đem uy tín ra bảo lãnh cho anh đó . Bọn này chỉ có nhiệm vụ rước anh thôi . Mà sao vậy ? Anh kể đi... tự dưng sao anh lại đánh người để ra nông nổi này ?

- Cô chẳng biết gì đâu - Lòng trĩu nặng nỗi lo, Nhã Chí quay mặt đi, gắt gỏng.

- Sao không biết ? - Vênh mặt lên Kỳ Duyên cãi - Tôi đã đọc báo rồi, anh đừng tưởng tôi ngu ngơ, lạc hậu.

- Đã biết, còn hỏi làm gì ? - Nhã Chí bỏ đi một nước.

Như Nguyễn khều vai bạn:

- Này... cậu khuyên nhủ Nhã Chí nhé . Tớ tranh thủ gặp Duy Thành một chút đây.

Nói rồi không chờ Kỳ Duyên kịp gật đầu, Như Nguyễn vẫy ngay một chiếc taxi vừa trờ tới . Biển đi ngay.

Lại tranh thủ, lúc nào cũng tranh thủ . Lầm bầm mắng bạn mà Kỳ Duyên nghe nhẹ nhõm vô cùng . Sự có mặt của nó làm cô mất tự nhiên . Cô chỉ thích được một mình bên cạnh Chí Nhã thôi . Đường như... cô mê hẩn thật rồi.

Hôm qua... nỗi đau tình yêu thầm nhớ trộm vừa tạm nguôi ngoai . Cô liền chạy ra xe bò viên chiêm bán phụ . Nghe Như Nguyễn bảo Nhã Chí dạo này đã đi làm . Cô hy vọng sẽ được nhìn thấy anh, ngày vài ba lần cho đỡ nhớ.

Nào ngờ... đến nơi... cô đã thấy một đám đàn ông tụ tập trước cửa ngân hàng xôn xao bàn tán . Chạy nhanh qua hỏi, cô mới bất ngờ té ngửa ra . Chân tay run rẩy, không kịp nói cùng ba một tiếng, cô co chân chạy đến nhà Như Nguyễn báo tin.

Có chuyện đó thật sao ? Ba mẹ Như Nguyễn mặt mày tái mét . Mặc vội bộ đồ, họ lật đật đến đồn cảnh sát báo lãnh Nhã Chí ngay . Còn dặn chị em cô đừng sơ sót lỗi nào e làm Chí Nhã buồn tủi.

Bây giờ thì... nỗi ác cảm mới hoàn toàn biến khỏi lòng Kỳ Duyên, thì ra mẹ cha Như Nguyễn bề ngoài tuy lạnh lùng ít nói . Hơi câu nệ, môn đăng hộ đối mà lòng thì nhân hậu lắm . Biết giữ uy tín nữa . không như mẹ con Thúc Loan trong Kiều Nguyệt Nga, vừa hay tin Lục Vân Tiên lâm nạn đã lo tính đường vong phụ.

Sáng nay, theo lời hẹn đến rủ Như Nguyễn đi đón Nhã Chí, Kỳ Duyên còn loáng thoáng nghe ông bà bàn tính . Bỏ tiền thuê luật sư hay để bào chữa cho ông Vinh nữa . Mà Nhã Chí đi đâu thế nhỉ ? Bỗng giật

mình chợt nhớ, Kỳ Duyên ngẩn nhanh đầu dậy, thấy anh bước đi lầm lũi như kẻ vô hồn, cô vội chạy đuổi theo:

- Nhã Chí, anh đi đâu vậy!

- không liên quan đến cô - Vẫn bước, Nhã Chí lạnh lùng.

Về mặt anh trầm xuống tuyệt vọng, Kỳ Duyên dè dặt:

- Anh định bỏ cuộc ư ? Anh đành bỏ mặc ba mình bị kết tội oan ư ?

- không bỏ cuộc thì sao ? - Bị khơi trúng niềm đau, Nhã Chí quay lại hét to - Tôi phải làm gì bây giờ ? không nhà, không cửa... không một cái trong túi... tôi mệt lắm rồi, xin cô đừng làm phiền tôi nữa...

Có phải Nhã Chí vừa nói không? Lui về sau một bước, Kỳ Duyên ngỡ ngàng đưa mắt nhìn anh . Cô không tin vào những gì mình được nghe đâu . Nhã Chí trước mặt cô dường như không phải Nhã Chí ngày xưa nữa ? Nhu nhược, yếu mềm . Anh dễ nản lòng, bỏ cuộc đến thế sao ? Về ngạo mạn bất cần đời thường khi của anh đâu ? Lễ nào... chỉ mới thế mà tinh thần anh đã suy sụp.

Trừng mắt ra nhìn, Nhã Chí chợt cười buồn - Thấy tôi tàn tạ thế này... cô hài lòng lắm phải không?

Nhìn mặt anh khắc khổ, Kỳ Duyên nghe tim mình se lại . Cảm giác chia sẻ chợt dâng, khiến cô bước lại gần anh . Cô muốn nắm tay anh, muốn ôm anh vào lòng dỗ dành như đứa trẻ . Thì ra... đằng sau lớp vỏ lạnh lùng, khe khắt, anh cũng chỉ là một người đàn ông yếu đuối và nhạy cảm nhất đời . Anh đang đau khổ lắm... Kỳ Duyên biết thế... nhưng chẳng có cách nào chia sẻ.

- Sao cô cứ đứng ngây người ra vậy ? Làm gì mà cô nhìn tôi đắm đắm thế ? - Thấy cô bậm môi trăn trối ngó mình, Nhã Chí quát lên.

Kỳ Duyên vội nói nhanh:

- À không! Tôi đang nghĩ hộ anh thôi . Nhà cửa bị niêm phong cả rồi . Tối nay anh sẽ ngủ ở đâu bây giờ ? À... tôi thật là đãng trí... anh quan hệ đông, giao lưu rộng, thiếu gì bạn...
- Cô lại ngạo tôi có phải không? - Nhã Chí lại gầm lên như sư tử.

Kỳ Duyên ngơ ngác:

- Tôi ngạo anh bao giờ ? Tôi chỉ nói sự thật thôi.
- Sự thật... thì... - Nhã Chí cười cay đắng - Sự thật là bọn chúng hiện tại sợ gặp tôi còn hơn ác quỷ . Thế mới biết Tú Xương năm xưa làm thơ chẳng sai một chút nào.
- Thơ gì mà hay vậy ? - Kỳ Duyên thật tình mà như trêu tức.

Nhã Chí không trả lời bỏ đi một mạch . Kỳ Duyên vội đuổi theo:

- Bọn họ sợ anh, chứ tôi hổng sợ anh đâu . Hay là... sáng giờ anh chưa ăn gì, đói bụng lắm phải không?

Cái bụng chột kêu to sau lời nhắc nhở làm Nhã Chí thẹn chín cả người. Kỳ Duyên chẳng quan tâm, cô cười lí lắc.

- Đã nói chẳng sai, cái bụng nó tố cáo anh rồi . Hết tôi, mỗi lúc đói là cái bụng cứ kêu ầm lên như vậy, thật là quê...

Đã biết người ta quê còn nói . Nhã Chí cúi nhìn xuống mũi giày . Hơn lúc nào hết anh nghe thèm một tô hủ tiếu mì hoành thánh của nhà hàng Nhất Dạ Vương.

- Mình đi ăn đi - Nói rồi như chột nhớ, cô gật đầu - Đừng lo, tôi có tiền, chiều này để tôi trả cho...

Sao cứ huyết toẹt ra thẳng thừng thế nhỉ ? Nhã Chí chau đôi mày lại .

Kỳ Duyên quả là gái chẳng ý tứ, không biết gì là tế nhị . Nếu muốn

trả tiền, sao không cứ âm thầm... vô lúc anh sơ ý lén trả cho chủ quán chứ ? Song... nói thật nghe... nhờ cô nói vậy... anh cũng thấy đỡ lo... nhưng... bước được một bước thoáng tự ái đàn ông trong anh nổi dậy anh lắc đầu từ chối:

- Tôi không đói.

- Sao không đói được ? - Kỳ Duyên ngơ ngác . - Cái bụng của anh đã kêu rồi . À... hay là anh tự ái ? Hồng sao đâu, bữa ăn này coi như tôi trả lại anh . Lần trước trong tiệm há cảo, anh đã trả giúp tôi mười hai ngàn đó...

Thế thì nghe được . Thằng tự ái của mình cảm thấy nhẹ nhàng, yên ổn hơn, nó đồng ý cho anh theo Kỳ Duyên bước vào một tiệm hủ tiếu bình dân.

- Cho hai tô đặc biệt đi ông chủ.

Rất quen thuộc địa hình, Kỳ Duyên đưa Nhã Chí vào một chiếc bàn nằm sâu trong góc rồi cất tiếng gọi to . Chẳng chờ anh ga lăng rút đũa cho cô, tự lấy cho mình rồi gõ gõ xuống bàn ngheu ngao hát:

- Học sinh là người hủ tiếu ăn hai ba tô... Ôi!... - Hát rồi mới nhớ ra...

Kỳ Duyên cúi thấp đầu xấu hổ . Đôi má đỏ bừng lên như trái bồ xuân... - Xin lỗi... tôi tưởng mình đang đi với Như Nguyệt.

- không sao! - Mỉm cười khoát tay... Nhã Chí mới phát hiện ra mình đã hết nhức đầu, nỗi lo cũng tạm với đi được phần nào.

- Đây, hủ tiếu của cháu đây - Một ông người Tàu, trạc năm mươi tuổi . Vừa làm chủ, vừa kiêm phục vụ, bưng hai tô hủ tiếu ra . Đã quen cảnh, Kỳ Duyên đi ăn cùng bạn gái, nên chột nhìn thấy một gã đàn ông cùng đi, ông như ngạc nhiên nhiều . Sững người ra nhìn Nhã Chí

một lúc lâu rồi gật đầu, tắt lưỡi xỏ luôn một tràng tiếng Tàu . không ngờ Nhã Chí nghe và hiểu hết:

- Được, cái thằng vì ngộ thấy hăn cũng đẹp trai, sáng láng . Ăn đường cao, nhân trung rộng tướng tốt . Giàu sang phú quý lắm đây... O thanh minh, Kỳ Duyên mỉm cười hạnh phúc . Dù chỉ là hạnh phúc của sự tưởng tượng thôi, cô cũng thấy lòng ngập mùa xuân tràn đầy bao ước mơ, hy vọng...

Gắp hủ tiếu cho vào miệng ăn ngấu nghiến, Nhã Chí bỗng dừng đũa ngỡ ngàng . Kỳ Duyên hôm nay sao đẹp quá! Ồ! Trên má cô có cả lúm đồng tiền . Sao mãi tận bây giờ anh mới phát hiện ra nhỉ ?

À... à... anh hiểu rồi . Lúm đồng tiền ăn cặn lắm . Nó không xuất hiện thường xuyên trên mặt Kỳ Duyên đâu, nó chỉ xuất hiện trong lúc cô ăn thôi . Chà! Chả trách gì khi ăn, trông cô đẹp hăn hơn lúc bình thường gắp bội.

- Anh sao vậy ? - Đang ăn ngẩng lên bất chợt gặp Nhã Chí chống đũa nhìn mình, Kỳ Duyên lo ngại - Dở quá ăn không nổi phải không? Xin lỗi nghe . Tại tôi không có tiền mời anh vào nhà hàng...

- không dở lắm đâu, ngon thì có . Chỉ vì tôi mãi nhìn thôi . Kỳ Duyên, em đẹp lắm...

- Anh lại ngạo tôi rồi - Từng được anh khen, Kỳ Duyên không lạ . Cô cười giòn rồi hỏi - Cái bụng tạm giải quyết xong, còn con mắt thì sao ? Tối nay... anh về nhà tôi ngủ nhé!

- Hà ? - Miếng hủ tiếu mắc nghẹn giữa chừng . Kỳ Duyên vẫn thao thao bất tuyệt.

- Tôi nói thật đó, nhà tôi tuy nghèo, tuy nhỏ, nhưng được cái yên ấm

lắm . Hơn là phải lang thang ngoài đường giữa mùa đông rét thế này . Đừng lo, ba tôi dễ lắm, lại có lòng thương người nữa.

Kỳ Duyên thành tâm quá, chắc không dễ chối từ đâu . Đã lỡ ăn tô hủ tiếu của cô rồi thôi thì đành theo cô về nhà vậy . Qua hết đêm nay sáng mai rồi hãy tính . Biết đâu... người đàn ông mà Kỳ Duyên gọi bằng ba đó... có thể giúp được anh...

Cái bụng no đã làm Nhã Chí phần chần lên nhiều . không còn cảm giác bi quan, bỏ cuộc nữa . Anh gật đầu nhận lời mời của Kỳ Duyên, quyết lòng không chịu thua . Bằng mọi giá, anh phải cứu được ba...

- Lau miệng đi, rồi về - Xé toạc một miếng giấy vệ sinh nham nhở trong lon, Kỳ Duyên trao cho Nhã Chí, cười rạng rỡ - Đừng u buồn nữa . Ng` tốt như bác Vinh nhất định sẽ không sao.

Cầm mảnh giấy vệ sinh, Nhã Chí thoáng đắn đo rồi lau nhanh vào miệng, lòng thầm cảm ơn câu an ủi của Kỳ Duyên . Ba không sao, nhất định sẽ không sao.

- Anh hút đi - Kỳ Duyên lại chìa ra trước mặt anh một điều thuốc, quả là... - không phải xì gà, nhưng tôi đã bảo người ta bán cho mình loại tốt nhất.

Trời se lạnh, tâm sự ngập lòng, được phì phèo điều thuốc quả là... còn gì tuyệt vời hơn . Kỳ Duyên quả là thấu đáo lòng người... Lại một cái cảm ơn bằng mắt, Nhã Chí chụp nhanh điều thuốc với thái độ gần như vô vấp . Rồi thẹn quá, anh chậm rãi bật quẹt lên, rít một hơi dài khoan khoái . Ba số năm... Kỳ Duyên cũng biết lựa lắm chứ ?

- Bác Vinh, sao bỗng dưng bị bắt vậy ? - Cùng anh bước sóng đôi được một lúc, Kỳ Duyên e dè hỏi . Hai bàn tay xoắn lấy nhau một

cách vô ý thức.

Mấy hơi thuốc đã làm tinh thần Nhã Chí thêm minh mẫn . Bằng một giọng trầm buồn, anh chậm rãi kể cho cô nghe.

- Khốn nạn, khốn nạn thật mà . - Nghe xong, tức quá, Kỳ Duyên lớn tiếng hét vang . Rồi chưa hả, cô còn dùng đủ mọi danh từ xấu xa nhất thế gian thóa mạ tên Hoàng Phú vô ân bạc nghĩa . Hành động khiếm nhã của cô làm kinh động khách đi đường nhưng Nhã Chí lại nghe vừa lòng, hả dạ vô cùng...

Nhà của Kỳ Duyên nằm trong căn hẻm này ư ? Nhã Chí thoáng giật mình sửng sốt khi nhận ra con đường quen thuộc . Càng ngỡ ngàng hơn khi nhà Kỳ Duyên lại nằm cạnh nhà của Nhã Chí . Có sắp đặt chăng ? Thoáng nghi ngờ, nhưng Nhã Chí gạt phăng ngay . Tình cờ, trùng hợp ngẫu nhiên thôi . Nhà Kỳ Duyên ở đây, trách gì hôm đó, vừa từ nhà Nhã Chí ra, anh đã đụng ngay xe bò viên điên của cô. Liệu mình có nên ở lại không? Nhã Chí nghe chân chợt chùn đi . Anh không muốn mẹ con Nhã Chí biết chuyện này rồi tỏ lòng thương hại mình đâu . Lâu quá rồi... bận quan tâm nhiều chuyện, anh như quên mất, chẳng biết mẹ con họ sống thế nào rồi.

- Ba ơi, hôm nay nhà mình có khách - không nhận thấy vẻ ưu tư trên mặt Nhã Chí, Kỳ Duyên hớn hờ gọi to - Mở cửa, mở cửa mau đi...

- Thì cũng từ từ . Con làm gì như chạy giặc . Khách nào... - Cánh cửa từ từ mở, nhận ra khách là một thanh niên tuấn tú, ông Minh mừng quá, đánh rơi cả chùm chìa khóa xuống chân . Cuối cùng, Kỳ Duyên cũng tìm được tình yêu . Đưa nhau về ra mắt thế này... hẳn đã thân mật lắm.

Ông đánh rơi chìa khóa, còn Nhã Chí thì phải chụp nhanh cánh cửa mới đứng cho vững được . Đôi mắt long lên, hai răng nghiến lại cho xương quai hàm banh rộng . Mọi vật tối xăm đi trước mắt, không nói không rằng, anh tung ngay một cú đấm như trời giáng vào giữa bộ mặt đang hân hoan cười hạnh phúc, rồi đâm đầu chạy thẳng ra đường . Phía sau, bước chân Kỳ Duyên giận dữ đuổi theo:

- Nhã Chí, sao anh đánh ba tôi . Anh dừng lại, không được chạy .. -
Đã nắm được cổ áo của anh rồi, Kỳ Duyên ghì mạnh . Nhã chí quay người lại, hồng hộc thở:

- không chỉ đánh, tôi còn sẽ quay trở lại lấy mạng của hăn . Thì ra hăn trốn ở đây . Báo hại tôi bao nhiêu năm tìm kiếm.

- Đã đánh còn đòi giết! Ba tôi làm gì mà anh thù ghê vậy ?

Nhã Chí đẩy mạnh tay một cái, Kỳ DUYên té ngồi luôn xuống đất .

Mắt mở to cô kêu lên sợ hãi . Lần đầu tiên, cô thấy Nhã Chí giận dữ thế này.

- Làm gì ư ? - Cười khẩy một cái , Nhã Chí trúc cả nỗi căm hờn vào câu nói - Hăn chẳng làm gì, chỉ quyến rũ mẹ tôi, làm tan nát gia đình yên ấm của tôi thôi.

- Anh nói ba tôi ư ? - Đôi mắt chớp nhanh, Kỳ Duyên ngơ ngác - Ý anh định bảo ba tôi là tên Khải Minh, là người tài xế phản chủ năm nào ư ? Ôi... sao tôi không biết gì cả vậy ?

Té ra cô cũng biết chuyện này . Đôi mày Nhã Chí chau nhanh lại, đầy vẻ ngạc nhiên . Hăn hay người đàn bà kia đã kể cho cô nghe ? Bao năm gần gũi thiết tha, sao không dọn chung nhà mà ở ? Trơ trẽn, vô liêm sỉ như các người thì sợ gì dư luận.

- không phải họ mà chính là bác Vinh đã kể tôi nghe - Kỳ Duyên lắc mạnh đầu . - Anh nhầm rồi, ba tôi không thể nào là tên tài xế năm nào . Phán chủ phá gia can của anh đâu . Nhớ kỹ lại đi... biết đâu anh đã nhận lộn người.

- Nhận lộn người... - Nhã Chí phá ra cười sặc sụa - Làm sao tôi có thể nhận lầm khi mười bốn năm rồi gương mặt ấy không một giây thoát khỏi trí não tôi . Dù hắn có biến thành tro, tôi cũng nhận ra... cũng thế sẽ băm hắn ra trăm mảnh cho hả giận.

- Lẽ nào như vậy được .- Ngó người ra Kỳ Duyên cất lời than, rồi như chợt nhớ, cô ngẩn đầu lên - Anh định đi đâu vậy ? Trời tối rồi , hãy trở về nhà tôi ngủ . Ngày mai rồi tính.

- Ở chung một căn nhà với kẻ mình từng thề không đội trời chung ư ? - Nhã Chí lại phì cười - Cô ngây thơ quá đấy - Rồi anh chợt đánh giọng lại - Từ nay, tôi cấm cô quan tâm đến chuyện của tôi . Bằng không đừng có trách - Nói xong, Nhã chí quay lưng bước thẳng ra đường . Mất hút giữa lòng đêm . Bỏ mặc Kỳ Duyên khóc một mình . Chuyện như vậy thật sao ? Ba là tên tài xế Khải Minh . Phán chủ, đồn mạt, dê hèn...

Mắt Gai Nhân

Chương 7

- Kỳ Duyên, đừng khóc nữa, về đi con... - Một bàn tay đặt lên vai cô vuốt nhẹ . Ngẩng đầu lên, nhận ra ông Minh, cô càng khóc nhiều hơn
- Lúc nãy đuổi theo con, vô tình ba đã nghe tất cả rồi . không ngờ... cậu ấy là Nhã Chí . Mới đó đã lớn rồi, tuấn tú, đẹp trai như ông chủ vậy.
- Ba... ba thật là người tài xế tên Khải Minh ư ? - Hỏi mà tim Kỳ Duyên cứ run lên . Cô sợ mình hỏi đúng.
- Thật . Ba thật là người tài xế tên Khải Minh đây - Ông chậm rãi gạt đầu.
- Ồa lên khóc, cô dấn mạnh xuống ngực ông.
- Sao lại là ba, sao ba làm như vậy ? Nỡ phá hại gia can người khác, ba làm con đau lòng quá đi thôi...
- Con có muốn biết sự thật không? - Lặng im cho con đánh, hồi lâu ông hỏi.
- không. Con không muốn biết . - Chợt đẩy ông ra khỏi người mình, Kỳ Duyên hét lớn:
- Con không muốn nghe gì cả . Ba gạt con bao năm qua ba đã gạt

con . Con không kính trọng thương yêu ba nữa . Con ghét ba, con thù ba...

Vừa la, vừa khóc... Kỳ Duyên ôm đầu chạy theo hướng Nhã Chí vừa khuất dạng.

0 đuổi theo con, ông cúi nhặt hòn sỏi dưới chân lên . Thảy thảy nó trong lòng bàn tay, ông nhẹ buông một tiếng thở dài . Nỗi niềm này chỉ tỏ cùng trời cao.

Nhã Chí đã chạy thật lâu . Chạy đến khi thân xác rã rời, không còn hơi để thở anh mới chịu dừng chân, ngã quỵ.

Mở mắt ra, trước mặt anh là một màn đen ảm đạm . Trời vẫn vũ, sắp mưa đến nơi rồi . Đường khuya vắng lặng, lão đảo bước đi, Nhã Chí nghe lòng đầy hụt hẫng.

Chưa bao giờ anh cảm thấy buồn và đơn độc như thế này . Dù cuộc đời anh, từ lâu đã là chuỗi ngày dài lặt lững cô đơn.

Cuộc tao ngộ ngoài ý muốn với gã tài xế vong ân phản chủ là một cú sốc nặng nề . Tim anh đau nhói mỗi lần nghĩ đến Kỳ Duyên . Sao lại là cô, mà không là ai khác ?

Mình đã vào đến công viên từ bao giờ vậy nhỉ ? Ngơ ngác, Nhã Chí tự hỏi mình rồi thả người ngồi lên ghế đá . Co ro ôm lấy bờ vai vì lạnh, đưa mắt nhìn những đôi nhân tình quăn lấy nhau âu yếm, anh nghiêng rằng giận dữ:

- Nói gì mà lảm thế, quên cả thời gian...

Thèm một điều thuốc quá, Nhã Chí che miệng ngáp . không ngờ cuộc đời mình có lúc lại ra nông nỗi này . Rồi anh nghĩ đến ngày mai .

Mình sẽ làm gì ? Sẽ ra sao với hai bàn tay trắng ?

Vẫn có thể trở về ngân hàng, gặp người quen vay ít tiền . Nhưng... nghĩ đến cảnh phải hạ mình trước những gương mặt lạnh băng, Nhã Chí ngao ngán quá . Chẳng phải sợ mất tiền đâu, một triệu hay vài chục triệu là chuyện nhỏ . Xa lánh anh, họ chỉ sợ liên lụy mà thôi. Ngả đầu ra sau ghế, lim dim mắt nhìn bầu trời đen kịt chẳng có một vì sao, Nhã Chí bỗng nhớ đến ngày hạnh phúc của mình . Sao anh thèm được như vậy quá . Thèm được ăn món cá sốt me của mẹ, thèm được bác Minh làm ngựa nhong nhong, chiều cậu ấm nên bác Minh cũng khắp vườn không sợ mồi, thèm nghe giọng ba cười sảng khoái mỗi lúc bị mẹ nhằn uống rượu về khuya.

Vì ai ? Vì ai mà... lâu đài hạnh phúc của gia đình anh phút chốc tan tành đổ nát ? Khải Minh hay Hoàng Phú ? Trời ơi, không phải một mà là hai. Mẹ đã phản bội ba những hai lần . Cơn hận lên cao ngút, Nhã Chí giận mình lúc này không giết chết Khải Minh đi... giết cả người con gái tên là Kỳ Duyên nữa . Nhưng tại sao phải giết ? Anh không biết được.

- Em đã nói với anh . Hàng trăm lần rồi sao anh vẫn không tin ? Em chỉ yêu có anh thôi . Một mình anh duy nhất - Giọng một người con gái từ đâu văng vẳng cắt ngang dòng suy tưởng . Nhíu đôi mày, Nhã Chí lắng nghe trong bức tức . Lời người con gái tệ bạc này, toàn nói lời ngon ngọt để đưa những chàng ngốc vào bể tình sâu.

- Làm sao anh tin được khi gần đây thái độ của em thật là kỳ quặc . Luôn tránh mặt anh, rồi lén lút đi chơi với hân... Chính mắt anh một lần đã thấy . Em nói đi, em với hân đã làm gì ?

Đã thấy... còn chưa dứt khoát . Đúng là đồ bị thịt . Suýt tí nữa là Nhã

Chí đã hét toáng lên . Chuyện người mà anh tức còn hơn là chuyện của mình Chân tay ngứa ngáy, anh chỉ muốn xông vào, cho cô gái một tát tai.

- Em không làm gì cả, chỉ vô cớ nói chuyện tầm phào . không tin, em sẽ thề - Giọng cô gái nghẹn ngào.

- Thề! - Chàng trai cười khẩy - Sắp vào thế kỷ hai mươi mốt rồi mà em bảo anh tin vào mấy lời thề mê tín dị đoan của em ư ?

- Vậy... ý anh muốn gì, cứ nói thẳng ra đi . Đừng lòng vòng đay nghiến em như vậy . Em khổ tâm lắm, anh biết không...

- Được nói thẳng thì nói thẳng... Anh muốn chia tay.

- Hà ? - Giọng cô gái thảng thốt - Chia tay? không thể nào... em không thể sống thiếu anh đâu.

- Anh cũng thế, cũng biết mình sẽ buồn nhiều, khi phải mất em - Giọng chàng trai bùi ngùi, - Nhưng em hiểu cho, anh là đàn ông, anh còn tự ái, còn sĩ diện của mình . Anh không thể nhìn em hàng ngày đi chơi với người con trai khác trước mặt mình.

- Câu này nghe được - Gật đầu, Nhã Chí thầm khen . Hà lòng nghe cô gái khóc than:

- Nếu anh không thích, em sẽ tìm cách khác . Xin anh hãy cho em thời gian.

- không còn cách nữa đâu . Đừng nắm núu uổng công . Tạm biệt em

- Nói lời dứt khoát chàng trai kiên quyết đứng lên . Thì ra... họ ngồi ngay sau lưng mình . Nghe động, quay lại Nhã Chí cười thú vị . Tiếng máy xe nổ xa dần . Chàng thanh niên đã quyết lòng nói lời đoạn tuyệt.

- Nói cách nào cũng không làm anh tin được . Em phải làm sao ? -

Một mình, cô gái gục đầu khóc trên ghế đá.

Cho đáng đời . Mỉm cười, Nhã Chí không thèm quan tâm đến . Lim dim mắt... mong tìm được vào giấc ngủ ngon.

- Liệu cái chết có chứng minh được gì không?

Cô gái lại nói làm Nhã Chí mở mắt ra . Lầm bầm anh tự nói với mình.

- Được đó, nhưng liệu có dám chết không? Ôi, cô ta đi đâu vậy... Hay

là - Sững sờ, Nhã Chí mở to đôi mắt . Cô gái đang xăm xăm đi ra hướng bờ sông . Lẽ nào... âm thầm như chiếc bóng, anh lặng lẽ đuổi theo cô.

- Em chết rồi, nhất định anh phải tin.

Nói xong, cô nhẹ buông người như chiếc lá xuống lòng nước đen ngòm . không cần nghĩ, Nhã Chí nhanh như cắt nhảy theo . May mà anh ôm kịp . không thì cô đã bị dòng nước chảy xiết kia... cuốn đi rồi.

- Buông ra, buông tôi ra... để cho tôi chết . - Vấy vùng trong vòng tay cứng của anh, cô gái la to . Nhã Chí chột ngờ ngàng gọi lớn:

- Như Nguyễn . Sao lại là em chứ ?

Nghe gọi đến tên mình, cô gái thôi không vùng vẫy nữa . Bàng hoàng lặng người đi một lúc, Như Nguyễn bật lên khóc lớn.

- Nhã Chí ơi! Để em được chết đi.

- Sao lại chết . Chuyện đâu còn có đó . Đừng nông nổi quá! - Bế gọn Như Nguyễn vào tay như người ta bế một con mèo, Nhã Chí lóp ngóp bước vào bờ . Nghe rõ hai hàm răng Như Nguyễn va vào nhau lập cập.

- Lạnh lắm phải không? - Anh cũng cảm thấy rùng mình . Công viên

gió cứ từng cơn thổi lạnh - Ngồi sát vào đây, cảm bây giờ - Khuất sau một lùm cây tránh gió , Nhã Chí ôm Như Nguyễn vào lòng .

Nhưng cô đã lắc đầu né ra xa:

- Cám ơn anh.

- Em sợ Duy Thành thấy ư ? không lo, hắn đã về rồi - Nhã Chí lại kéo Như Nguyễn sát vào người mình, chỉ có thế mới hết lạnh thôi.

- Dù trong suy nghĩ, em cũng không phạm lỗi với Duy Thành được, mong anh thông cảm... - Hai hàm răng lại đánh vào nhau, Như Nguyễn lắp bắp . Nhã Chí cúi nhìn xuống cô một lúc lâu rồi nói:

- Em làm anh phải ngạc nhiên nhiều . Chết vì một gã đàn ông như vậy, em thấy có đáng không?

- Đáng lắm chứ! - Gật đầu, Như Nguyễn nhoẻn miệng cười, đôi mắt long lanh sáng .- Em thề chết còn hơn sống để bị nghi ngờ là người vong tình, phản bội.

Nhìn Như Nguyễn thật lâu, Nhã Chí biết cô không nói dối . Cô sẽ dám chết để chứng tỏ mình . Một niềm cảm phục chợt dâng, anh hỏi:

- Em tin thế gian này tình yêu có tồn tại thật sao ? Cả lòng chung thủy nữa.

- Em tin chứ . Tin mãnh liệt nữa là đằng khác - Như Nguyễn gật đầu. Nhã Chí thở ra một hơi dài:

- Còn anh thì không. Anh hoàn toàn không tin một chút nào . Trai gái đến với nhau chẳng qua đàn ông có nghĩa vụ, đàn ông ham mê, ham muốn xác thịt thôi.

- Ôi! - Như Nguyễn kêu to sợ hãi - Anh nói gì mà khủng khiếp thế này ? không đúng như anh tưởng tượng đâu . Tình yêu có thật và vô

cùng đẹp đẽ . Nó là hương hoa, là sự hòa hợp tâm hồn , là những gì thanh cao, tươi đẹp nhất.

- Em chỉ bị những trang sách lãng mạn của các nhà văn mê hoặc . Cuộc đời làm gì tồn tại một thứ tình yêu tốt đẹp như em nói - Nhã Chí vẫn lắc đầu.

Như Nguyễn suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Có lẽ... một lần vấp ngã trên tình trường đã khiến anh mất niềm tin, em không lãng mạn tin theo tiểu thuyết đâu . Thật đó, nếu anh không tin em sẽ dẫn chứng. Điển hình bà Thủy mẹ của Nhã Chi nhà cạnh Kỳ Duyên . Bà đúng là mẫu người chung thủy điển hình.

- Chung thủy điển hình - Nhã Chí kéo dài giọng nói mỉa mai - Em biết gì về bà ta mà nói.

- Em tuy không rành lắm, nhưng có thể biết rằng, bà góa chồng từ mười bốn năm nay, từ khi hầy còn là một phụ nữ mặn mà nhan sắc . Nhưng bà vẫn ở vậy, cực khổ cố nuôi con ăn học . Mặc dù ngoài bác Minh ra, còn rất nhiều người đàn ông muốn cầu hôn.

- Em nói sao ? Bà ấy chẳng phải là vợ của ba Kỳ Duyên sao ? - Cảm thấy bất ngờ, Nhã Chí tò mò . Như Nguyễn mỉm cười:

- Nói chuyện khác quả không hay, nhưng để thuyết phục anh em xin tiết lộ . Mười bốn năm rồi, nhỏ Kỳ Duyên bảo ba mình đã nói ba lần cầu hôn nhưng bà vẫn một mực chối từ . Bà bảo, chỉ xem ông như là bạn . Thương ba, song nhỏ Kỳ Duyên phục lẫn bà . Nó thường ca ngợi bà và tôn bà làm thần tượng . Còn nói sẽ bắt chước bà đức tính chung thủy nữa... Chưa hết đâu nhe, thím Tám cạnh nhà em...

Như Nguyễn còn kể, kể mãi những tấm gương trung trinh tiết hạnh .

Nhưng Nhã Chí chẳng còn lòng dạ nào để tâm nghe . Có như lời Như Nguyệt mới kể không? Sao linh tính cứ như bảo với anh là thật .

Rằng trong chuyện này có uẩn khúc một điều gì.

Liệu điều đó có liên quan đến Hoàng Phú ? Trước mắt anh lại hiện lên mảnh lưng trần có bớt đen . Cả câu nói hôm nào nữa . Sao hẳn bảo với ba mình có mối thù bất cộng đày thiên . Lại còn nói ba đã giành của hắn người đàn bà yêu thương nhất . Ng` đàn bà ấy là ai ? Có phải mẹ không?

- Nhã Chí, anh sao vậy ? - Thấy Nhã Chí chột thù người ra bất động, Như nguyệt nhẹ lay người anh, lo lắng . Rồi chột nhớ, cô hỏi - Sao anh lại đến đây ? Nhỏ Kỳ Duyên đâu ?

- Đừng nhắc Kỳ Duyên nữa ! - Cơn giận lại bùng lên, Nhã Chí sẵng giọng.

Như Nguyệt ngơ ngác:

- Vì sao? Nó đã làm anh giận hả ?

- không sao cả . Em về đi . Anh nhức đầu quá! - À không! Nói xong, rồi chột nhớ ra, sợ cô một lần nữa đại đột tìm cái chết, Nhã Chí đứng lên - Anh đưa em về.

Như Nguyệt hiểu ý, cô cười buồn:

- Anh sợ em tự vận phải không? Đừng lo... em đã nghĩ lại rồi... Cây ngay không sợ gì chết đứng . Một ngày gần đây Duy Thành nhất định sẽ hiểu ra.

- Vậy... em về một mình nhé ? - Dừng chân trước cổng công viên, Nhã Chí tạ từ, Như Nguyệt lắc đầu:

- Anh phải đưa em về và ngủ lại nhà em . không thì... em biết nói

sao với ba mẹ về cái tội đi khuya lơ, khuya lắc thế này ?

- Lấy anh ra làm bình phong, em thật là đáo để - Lắc đầu chịu thua rồi Nhã Chí cũng theo Như Nguyệt lên taxi trở về nhà . Như Nguyệt chính là chiếc phao cuối cùng trong cơn tuyệt vọng của anh đây.

Vì quá trình điều tra án quá dễ dàng và thuận lợi, nên không lâu sau ngày phúc thẩm . Tòa án quyết định đem vụ án của ngân hàng Nam Á ra khởi tố . Xét xử công khai trước công chúng.

Án trình tuy đơn giản, nhưng... vì lẽ công bằng quanh minh của luật pháp . Nên một tuần qua, từ chánh án đến viên thư ký phiên tòa đã phải chật vật, làm hết sức mình . Mời nhân chứng nghe luật sư bào chữa, cân nhắc kỹ càng trước khi phán quyết.

Hôm nay, tòa tuyên xử, công bố tội danh . Mọi người thân của các bị cáo tất bật, vội vàng tranh thủ đến tòa, mong giành được chỗ ngồi tốt . Vậy mà... Nhã Chí... cứ nằm mãi trong phòng trùm khăn kín mít . Buộc lòng bà Ngân phải bảo Như Nguyệt.

- Con vào kêu thằng Chí dậy mau . Bộ nó không muốn nhìn mặt cha lần cuối sao mà cứ nằm lì trong ấy.

- Cái gì lần cuối ? - Đang nói điện thoại mà ông Ngân phải quay đầu lại - Bà thật chẳng biết giữ mồm giữ miệng.

- Tôi quên! - Cẩn nhẹ môi mình về ân hận . Bà hất mắt sang Như Nguyệt:

- Nhanh đi con, bảo nó dậy sửa soạn rồi cùng đến tòa nghe xử, kéo không kịp...

- Dạ - Ngập ngừng một chút rồi Như Nguyệt cũng nghe lời mẹ, bước vào phòng Nhã Chí . Một tháng rồi, với gia đình cô, anh trở thành

ruột thịt.

Bây giờ, Như Nguyễn mới hiểu vì sao cha mẹ cứ khẳng khẳng bắt mình phải ưng Nhã Chí . Chẳng phải là môn đăng hộ đối, khinh bần trọng phú như cô và Kỳ Duyên lắm tưởng . Làm như vậy... chẳng qua họ muốn đền bù với cha của anh thôi.

Chuyện xảy ra cũng chưa lâu . Chỉ mới cách đây vài năm . Cha cô làm ăn gặp chuyện không may, thua lỗ . Suýt tý đã phải vào tù . Nếu chẳng được ông Vinh, với danh nghĩa Ngân hàng Nam Á, đứng ra bảo lãnh... số tiền này đã trả hết từ lâu, nhưng lòng cha mẹ cô canh cánh mang món nợ ân tình không trả nổi . Kết thông gia, gả con gái mình cho con trai ông Vinh, là những gì họ làm được trong khả năng mình.

0 đồng ý cách gả con để đền ơn của cha mẹ nhưng... Như Nguyễn rất tự hào nghĩa cử cao đẹp của cha mẹ dành cho Nhã Chí từ ngày anh lâm nạn . không tiếc tiền của công sức . Với tất cả khả năng trong sức lực của mình, ông bà đã tất bật mời luật sư danh tiếng . Bỏ cả công việc làm cùng suy tư bàn luận, tìm cách minh oan cho ông Vinh, như thể ông bà là thân nhân ruột thịt của mình.

Đã đến trước cửa phòng Nhã Chí, Như Nguyễn lịch sự đưa tay gõ nhẹ . Một lần, hai lần rồi mà chẳng nghe động tĩnh gì . Lo quá, quên cả giữ gìn ý tứ, Như Nguyễn đẩy mạnh cửa bước vào, rồi sững người ra bất động . Ái ngại nhìn đồng hồ thuốc cao ngất như núi dưới chân giường.

Đêm qua Nhã Chí không ngủ, và bây giờ cũng thế! Như Nguyễn biết rõ điều đó qua hơi thở không điều hòa của Nhã Chí . Anh chỉ vờ

nhắm mắt lẩn trốn sự thật thôi... Anh không dám đến phiên tòa để nghe tuyên xử.

Như Nguyễn thông cảm cho tâm trạng hiện tại của Nhã Chí lắm . Bởi có đứa con nào không đau lòng đứt ruột khi nghe cha mình phải mang án tử hình . Anh còn đỡ, chứ gặp cô, chắc cô đã chết ngay khi nghe viên luật sư thờ dài bảo hết cách rồi.

Một tuần căng thẳng, một tuần tất bật, mọi người ai cũng đã vận hết khả năng của mình rồi . Tiếc thay công lý không có vị tình . Chỉ có nhân chứng, vật chứng và những luật định . Một khi không tìm được chứng cứ quật ngã Hoàng Phú, ông Vinh vẫn bị kết tội cho ngày xét xử.

- Nhã Chí, anh dậy đi . Mọi người đang chờ anh đi đó - Nhẹ giọng, Như Nguyễn lay lay người Nhã Chí.

Khẽ cựa mình, nhưng anh vẫn nằm yên . Như Nguyễn ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường:

- Nhã Chí, em biết anh không ngủ . Anh chỉ muốn trốn chạy sự thật thôi . Nhưng dù cho anh ngủ hết hôm nay, hay hết cả đời cũng vậy thôi, không thay đổi được đâu . Bác Vinh vẫn bị tòa tuyên án như thường . Chi bằng anh hãy dậy, hãy tươi tỉnh đến tòa . Cho bác Vinh được an lòng, giữ vững tinh thần chờ kháng án.

- Kháng án! - Chiếc chăn được mở ra, Nhã Chí thở một hơi dài tuyệt vọng - Cũng vậy thôi . Ba tôi không thể nào thoát được đâu . Trừ khi có phép màu xuất hiện . - Nói xong, anh lại kéo chăn trùm lấy mặt.

- Còn nước, còn tát . Anh đừng bi quan thế . Ba em, bác Lộc và tất cả mọi người sẽ chẳng khoanh tay bỏ mặc bác Vinh đâu . Anh hãy

cùng ra tiếp sức với mọi người đi...

Nhã Chí vẫn nằm yên, bên ngoài lại vang lên tiếng giục của ba... Như
Nguyễn đứng dậy:

- Nếu anh đã quyết lòng, thì thôi em không nói nữa . Nhưng em sẽ
không bỏ mặc bác Vinh đâu . Em đến với bác ấy đây.

Nói xong, cô bước ra cửa, lén đưa tay lau nhanh giọt lệ trào ra,
không hay sau lưng mình Nhã Chí tình cờ trông thấy được.

Mình có nên đến gặp ba ? Lòng Nhã Chí ngập đầy mâu thuẫn . Nửa
muốn đi, nửa sợ mình cầm lòng không đặt . Anh sợ mình phải khóc
khi nghe tòa tuyên án . Anh sợ nhìn thấy vẻ sững sờ bất động trong
ánh mắt ba . Trời ơi, cuộc đời ông sao đầy bất hạnh ?

Gục đầu xuống giường, Nhã Chí mới hay mình đã khóc bao giờ...

Khóc thương cha, khóc hận mình bao ngày qua lâu lổn, bê tha, mãi
đắm mình trong bể hận trả thù đời vô nghĩa . Bỏ mặc ba lo việc kinh
doanh . Trời ơi, phải chi anh chịu nghe lời ba, chịu đến ngân hàng
sớm hơn thì đâu đến nỗi . Hoàng Phú sẽ không thể nào qua mặt anh
đâu.

Ray rút, hối hận xong, lòng Nhã Chí lại bùng bùng nổi căm hờn . Tất
cả cũng tại người đàn bà đó mà ra . Năm xưa, nếu bà không phản
bội thì ngày nay ba đâu phải trả giá đắt thế này ? Thì ra... ! Đúng là
đồ vong ân, bội bạc... Bà ta... đã không nghĩ đến tình xưa, đến thăm
ba dù chỉ một lần . Vụ án rần rần thế... anh không tin bà không biết.
Ba ơi, bà ta bỏ ba chứ con sẽ không bỏ ba đâu . Con sẽ sát cánh bên
ba đến giờ phút cuối... Nghĩ đến đây . Nhã Chí như thức tỉnh, anh
ngồi bật dậy ngay . Một nguồn sinh lực từ đâu tràn đầy cơ thể .

Khoác vội chiếc áo lên người, không kịp chải đầu, anh chạy băng ra cổng.

- Nhã Chí, anh đi đâu vậy! - Giọng Như Nguyễn gọi giật sau lưng.

Quay đầu lại, Nhã Chí nhú đôi mày ngơ ngác:

- Em không theo mọi người đến tòa ư ?

- Em theo, nhưng... - Như Nguyễn bỗng nhoẻn cười - Anh xem kia, mọi người còn ngồi cả ở đây làm sao em theo được...

Định thần, theo tay chỉ của Như Nguyễn, bây giờ Nhã Chí mới nhận ra, phòng khách đầy những người . Ngồi bên nhau, cùng bàn tán, thảo luận vấn đề gì nghe sôi nổi lắm . Quan trọng đến mức anh chạy ào qua, cũng không khiến họ ngừng câu chuyện.

Cơ giận bừng lên, Nhã Chí sẵn giọng mình:

- Em ở nhà với họ đi, anh phải đến với ba...

- không đến được... - Như Nguyễn lại cười thích thú nhìn mặt anh nghếch ra ngơ ngác - Phiên tòa đã tạm đình chỉ rồi.

- Đình chỉ ? Sao lại đình chỉ ? - Nhã Chí hỏi nhanh.

Như Nguyễn lắc đầu:

- Em không biết . Anh vào mà nghe, mọi người đang bàn luận trong kia.

Nhã Chí ngẩng đầu lên, cùng lúc ông Ngân, ba Như Nguyễn chìa tay vẫy:

- Vào đây cháu . Thông minh, thử phân tích chuyện này đi... Chúng ta đã bó tay rồi.

- Vâng! - Nhã Chí bước vội vào . Như Nguyễn lững thững theo sau.

- Ngồi đi cháu! - Kéo ghế cho Nhã Chí ngồi, ông Lộc gật đầu... - Anh

Ngân kể cho cháu nó nghe đi.

- Ủ!

- Nhưng bắt đầu từ đâu nhĩ ? À... thế này... - Bằng một giọng trầm hùng, ông bắt đầu câu chuyện từ khi Như Nguyễn bước ra, buồn rầu bảo Nhã Chí không chịu đến phiên tòa nghe xử, bà bước vào toan thuyết phục thêm nhưng ông ngăn lại . Sắp đến giờ rồi... phải đi thôi. Chưa kịp đi, phen tay chợt reo vang, cùng lúc cánh cửa ngoài xịch mở . Luật sư Phan Tân và ông Lộc đồng báo tin mừng . Phiên tòa hôm nay đã tạm dời sang ngày khác . Lý do: Ồ! Một lý do rất lạ lùng không tin được . không ngờ nổi . Hoàng Phú đã đầu thú, nhậ tất cả tội trạng về mình.

- Hoàng Phú phản cung, nhận tội ư ? - Sững sốt, Nhã Chí đứng bật lên khỏi ghế, la to:

- không thể, không thể nào đâu.

- Đúng là chuyện không thể có! - Ông Lộc gật gù - Nên bọn ta mới phải điên đầu nghĩ mãi không ra . Nhã Chí, cháu trẻ tuổi tài cao, thử đoán xem... có phải Hoàng Phú muốn dở trò gì ?

Muốn dở trò gì ư ? Nhã Chí cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng nghĩ mãi không ra . Chẳng có lý do gì để Hoàng Phú dở trò khi phần thắng đã hoàn toàn thuộc về mình như vậy . Chỉ trừ một việc hẳn muốn cứu cha . Song tại sao lại cứu ? Nhã Chí không tài nào đoán nổi.

- Anh đoán không ra, mọi người cũng đoán không ra . Duy chỉ có một mình em là đoán được thôi - Thấy không khí chùng đi căng thẳng quá, Như Nguyễn nhí nhảnh chen vào.

- Đoán ra - Ngay lập tức mọi người đồng quay lại - Lý do gì.
- Chẳng lý do gì, do phép màu thôi - Nghiêng đầu, Như Nguyễn cười nhí nhảnh.

Bà Ngân nghiêm mặt:

- Cái con này . Đi chỗ khác chơi . Ai cho phép con xen vào câu chuyện người lớn chứ ?
- Ừ!... Thấy mọi người căng thẳng quá, con định đùa chút cho vui, không ngờ bị mắng... - Ngúng nguẩy, Như Nguyễn hờn dỗi bỏ đi . Mọi người lại tiếp tục bàn tán, nhanh chóng quên đi câu nói đùa không đúng chỗ của cô . Nhưng... Nhã Chí thì không, anh thấy Như Nguyễn đã nói đúng . Chuyện này... quả đã có bàn tay của một bà tiên . Phép màu... Phải... Chỉ có phép màu mới khiến cục diện xoay chiều . Đúng một vòng, ba trăm sáu mươi độ , như lật ngược bàn tay vậy.

Bà tiên ấy là ai ? Mọi ý nghĩ xa vời . Nhã Chí tìm mãi trong óc mình hình bóng bà tiên nhân hậu...

Toan bưng tách trà lên uống, chợt thấy Nhã Chí và Như Nguyễn ăn diện thật đẹp bước xuống từ cầu thang, bà Ngân mừng rỡ, đập tay:

- Tụi nó xuống kìa . Trời ơi, đẹp đôi quá đi . Ông thấy không.
- Sao không . - Gật đầu, ông cười hạnh phúc rồi nói như thể thanh minh cùng Nhã Chí - Hai bác cũng định đi với cháu đón anh Vinh, nhưng Như Nguyễn bảo để hai đứa đi với nhau . Nên bác...
- Kìa ba - Giậm chân, Như Nguyễn mắc cỡ... - Sao lại bán đứng con . Hôm qua, con đã dặn ba rồi... Hãy chọn một lý do chính đáng từ chối, sao ba... thiệt là .. ghét ba ghê - Nói xong, cô chạy nhanh ra

cửa, mái tóc dài bay bay trong không khí, tỏa hương ngào ngạt, trông đẹp vô cùng.

Hơi bất ngờ trước tiết lộ của ông Ngân, cũng không hiểu vì sao hôm nay Như Nguyệt lại có thái độ lạ lùng như thế, Nhã Chí ngây người ra như phỗng đá, sững sờ . Bà Ngân phải lên tiếng giục:

- Còn đứng đó . Mau đuổi theo nó mau lên.

- Dạ - Chợt tỉnh, Nhã Chí quay lưng đuổi theo Như Nguyệt như cái máy . Cô đang đứng chờ anh trước cổng rào . Mặc cho chiếc Nissan nổ máy nóng lòng.

- Như Nguyệt, lên xe đi em - Mở cửa xe, Nhã Chí gọi.

- Vâng - Cẩn môi, Như Nguyệt bước thẳng lên xe không nói tiếng nào . Nhã Chí cũng bước lên ngồi cạnh bên cô . Chiếc Nissan phóng vút đi ngay.

- Sao vậy ? Vẫn còn mắc cỡ à ? - Xe chạy một lúc lâu, thấy cô vẫn lặng yên, Nhã Chí dùng cùi tay huých nhẹ cánh tay cô . Hơi nhích người né tránh, Như Nguyệt ngược mắt ra đường như nghĩ ngợi một điều gì mông lung lắm.

Thái độ e dè của cô làm cho Nhã Chí thêm thích thú . Đoán không sai, Như Nguyệt đã bị anh chinh phục mất rồi... Thoáng nhớ đến lời đánh cuộc hôm nào ở công viên, nhưng anh lắc đầu gạt đi ngay . không nên đối xử với cô như thế . không thể đối xử với Như Nguyệt như một cô gái bình thường được.

Cô và gia đình cô đã là ân nhân cứu mạng cho dù không trực tiếp . Những ngày qua, nếu không có họ, Nhã Chí thật không biết mình đã như thế nào rồi . Ơn nghĩa đó... anh nhất định không quên.

Còn Kỳ Duyên... Nhã Chí chẳng hiểu sao mình lại bỗng nhớ đến cô cả vào giữa lúc này . Sống chết thế nào rồi ? Cô cả tuần nay như vụt biến khỏi thế gian này vậy ? Cô không quan tâm đến mình nữa ư ? Tự nhiên buồn với cảm giác này ? Nhã Chí nghe lạ cho mình quá! Ôi! Mình điên khùng điều gì vậy ? Bỗng giật mình, Nhã Chí đưa tay lên vuốt mặt . Đưa mắt nhìn Như Nguyệt... anh suy nghĩ về cuộc đời, về tương lai mình trong những ngày sắp đến.

Đón ba ra tù, anh nhất định sẽ làm ông vui bằng cách cưới ngay Như Nguyệt . Dù tình yêu không tồn tại trên thế gian này, anh sẽ cố gắng đối xử với cô thật tốt, không lêu lổng, bê tha nữa, anh sẽ đến ngân hàng kế nghiệp . Bảo Như Nguyệt sanh gấp cho ông đứa cháu để ông bỗng . Anh sẽ tặng cho ba một cuộc sống yên lành hạnh phúc.

- Làm anh bị bất ngờ như vậy, em thật là không đúng, xin lỗi anh .-
Đã lấy lại tinh thần sau phút giây bối rối , Như Nguyệt quay người lại, cất giọng dịu dàng.

- không sao đâu - Mỉm cười, Nhã Chí vội xua tay - Thật ra... được bất ngờ như vậy cũng thú vị lắm.

Như Nguyệt vẫn còn áy náy:

- Em cũng định bàn trước với anh một tiếng nhưng mãi tối hôm qua mới nghĩ ra nên không kịp báo... Em cứ lo anh giận, giờ nghe anh nói thế mới tạm an lòng.

- Đừng khách sáo thế! - Nhẹ đặt bàn tay xuống vai cô, Nhã Chí thật lòng - Bằng lòng anh sẽ phải cảm ơn trả lại cho em đó.

- Sao lại cảm ơn em ?

Nhã Chí nhìn thẳng vào gương mặt cô.

- Vì những ngày qua em đã tốt với anh, ơn nghĩa ấy...
- Có thật là anh cảm thấy đã mang ơn của em không? - Cắt ngang lời anh, Như Nguyễn cười tinh nghịch.
Nhã Chí nhẹ gật đầu, cô lại tiếp luôn.
- Vậy anh có muốn trả lại ơn em khi có dịp ?
Ngỡ cô muốn mè nheo, bắt mình phải chung tình, Nhã Chí gật đầu:
- Yên tâm đi . Anh không để em phải khổ đâu.
- Hà ? - Bất hỏi rồi chợt hiểu Nhã Chí đã lầm . không để anh phải xấu hổ, Như Nguyễn làm ra vẻ thản nhiên - Anh đã biết rồi ư ? Ôi! Em mừng quá . Một lát đến công viên Thống Nhất anh cho em xuống nhé ? Duy Thành đang chờ em ở đó.
- Duy Thành! - Đến lượt Nhã Chí bất ngờ . Biết mình hổ, anh đỏ rần mặt thẹn . Một phút sau bình tâm lại anh làm ra vẻ thản nhiên.
- Em và Duy Thành đã làm lành với nhau ư ? Bao lâu rồi ? Sao anh không biết ?
- Mới hồi tối này thôi... Hắn đã khiến em tươi tỉnh hẳn lên.
- Em có cho hắn biết suýt tý đã chết vì hắn - Gằn giọng, Nhã Chí bất bình cho thái độ dễ dãi của Như Nguyễn . Càng ứa gan hơn khi thấy cô lắc đầu:
- không, em không cho Duy Thành biết, làm anh ấy lo lắng.
- Lo lắng thì đã sao ? - Nhã Chí nổi giận thật sự - Chẳng lẽ sự lo lắng của hắn quan trọng hơn tính mạng của em ư ? Như Nguyễn... em nhu nhược cầu lụy hắn quá, hắn sẽ coi thường em đó.
- Em không nhu nhược, cầu lụy - Như Nguyễn cãi - Em chỉ quan tâm, lo lắng cho Duy Thành . Và ngược lại, anh ấy cũng không bao giờ coi

thường em cả . Anh ấy hiểu lắm bao nhiêu việc em cũng chỉ vì yêu . Bởi khi yêu nhau, người ta có thể hy sinh tất cả . Sinh mạng còn không tiếc huống gì chút tự ái cá nhân.

Vẻ mặt Như Nguyệt cương quyết quá, làm Nhã Chí phải trầm lạ, tự hỏi lòng: động lực nào đã khiến một cô gái mảnh mai, yếu đuối như Như Nguyệt trở nên kiên cường, mạnh mẽ thế ? Dám cãi lệnh mẹ cha, bất chấp cái chết... Phải chăng... tình yêu với Duy Thành đã tạo cho cô nghị lực ? Nhưng tình yêu chỉ là ảo giác, không có thật... Vậy thì... sức mạnh nào ?... Nhã Chí thấy hoang mang.

Rồi anh lại nhớ đến những vẻ mặt khẩn thiết của các cô gái đã yêu mình . Khóc sụt sùi thậm chí quỳ cả dưới chân anh để van lạy cầu xin . Nhưng... đều không gây cho anh chút ấn tượng nào . Chỉ khiến anh thêm chán ghét, coi thường . Vì sao ? À... Bây giờ thì Nhã Chí nhận ra sự khác biệt giữa họ và Như Nguyệt rồi . Họ không như cô, không biết hy sinh, không chịu đựng, chỉ có tình bù lu, bù loa . Nhân nổi nhớ niềm thương của mình lên gấp bội, kể với anh . Và rồi... Sau vài lần thất bại họ lập tức quay lưng... tìm một kẻ khác thế chân . Tất cả chỉ là kỷ niệm.

Còn Như Nguyệt thì không. Trước mặt Duy Thành cô không hề chứng tỏ mình, không kể lể khổ đau . không nuốt nước mắt, đòi tự vận . Âm thầm đau khổ một mình . Nhấn nạy hy sinh bên lòng chờ đợi... Cô đúng là cô gái khác thường . Duy Thành... hẳn đang có ngọc trong tay mà không biết giữ.

- Đã đến công viên, anh cho em xuống! - Giọng Như Nguyệt chột vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhã Chí - Xin lỗi anh, em không

thể cùng đi đón bác ra tù được . Mong anh thông cảm và đừng méc lại với mẹ em...

- không đâu - Mở cửa tiền Như Nguyễn, Nhã Chí ngẩn người nhìn theo hút bóng cô, mất dần sau hàng thùi dương, lòng nao nao một cảm giác khác thường . Tựa như đứa trẻ tiếc món đồ chơi đẹp của mình bị người ta giật mất . Như Nguyễn là một viên ngọc hiếm . Cha thật tình đời mới chọn cô cho anh.

Vậy mà... anh đành để cô vượt mất khỏi tay mình một cách dễ dàng thế được sao ? không! Nếu muốn, anh sẽ giật cô trở lại chẳng chút khó khăn nào . Bản lĩnh riêng nếu thiếu, anh vẫn có thể nhờ đến thế lực của các bậc sinh thành . Nhưng... liệu... anh có đủ ác tâm làm thế được không? Cướp đoạt tình yêu người khác... Nhã Chí biết mình sẽ không bao giờ làm thế!

Mãi nghĩ vẩn vơ, Nhã Chí không hay xe đã chạy bao giờ, đến khi anh tài xế nhẹ nhàng đạp thắng anh mới giật mình chột tỉnh . Cha đã được tha tự bao giờ, đang nóng lòng đứng chờ trước cổng nhà giam . Thấy anh, ông ào chạy đến , kêu lên mừng rỡ:

- Nhã Chí!

- Ba! - Ôm chầm lấy ông, Nhã Chí bật lên khóc lớn . Anh không thể dẫn lòng được nữa . Cha gầy yếu quá! Chỉ mấy tháng thôi mà trông ông như đã già đi mấy tuổi.

- Ôi, chuyện gì thế này ? - Nhận ra nước mắt mình cũng ràn rụa ướt vai con, ông Vinh kêu lớn khô hài - Sao lại nước mắt, nước mũi ràn rụa thế kia ? Mọi người trong thấy sẽ tưởng cha con mình đang diễn kịch mất thôi . Thậ tà xấu hổ, xấu hổ quá đi...

Phút mềm lòng nhanh chóng trôi qua . Nhã Chí rời cha thẹn thùng lau nước mắt . Chợt nhớ, đây là lần đầu mình khóc trước mặt cha.

- Lên xe đi con . Trông con ốm và đen đi nhiều quá . Con chạy vay lo cho ba cực lắm phải không? - Vừa an vị, ông cất tiếng nói ngay . Về ăn cần lo lắng.

- Con có cực gì đâu - Nhã Chí vội lắc đầu - Một tay bác Ngân lo cả . Từ việc kiểm luật sư hay đến đóng án phí... đều phải nhờ vào bác Ngân cả đó.

- Anh chị Ngân thật chí tình, chí nghĩa . - Thở ra, ông gật đầu thán phục, rồi như chợt nhớ, ông quay gót ngược lại - Chuyện con v à Như Nguyễn thế nào rồi ?

- Dạ... - không muốn làm ông phải bận tâm, Nhã Chí dối - Đang phát triển tốt . Ba à! không ngờ ba lại có mắt tinh đời, khéo chọn dâu như vậy.

- Còn phải nói - Cười khà khà mãn nguyện . Ông lẩm bẩm một mình - Xong chuyện này tính chuyện cũng vừa rồi...

- A... Dạ... - Nhã Chí gật đầu cười gượng gạo . Bụng thầm đánh lô tô . Như Nguyễn đã có Duy Thành . Tính sao đây ?...

- Chí à, con có nghe bao giờ Hoàng Phú bị đưa ra xử không? - Ông Vinh chợt hỏi làm Nhã Chí giật bắn người lên . May mà ông mãi đắm chìm trong tâm sự, không nhìn thấy - Sao lại là hẳn chứ ? Giàu bao nhiêu còn chưa đủ tham ô làm gì cho ra nông nổi ?...

Nhìn ông một cái đầy lạ lẫm, Nhã Chí lạnh lùng:

- Tham ô nhiều như vậy . Chắc là án tử hình thôi.

- Án tử hình! - Giọng ông đầy hốt hoảng: - không được... Con phải

điện thoại đến phòng luật sư gấp cho ba . Ba muốn nhờ luật sư bào chữa giúp cho ông ấy.

- Ba à! - Chặn tay không cho ông nhấn nút chiếc phon, Nhã Chí cau mày - Làm gì mà gấp thế . Ba vẫn chưa về tới kia mà . Hơn nữa... ba đừng quên... hắn là kẻ đã hại ba suýt chết.

- Ba không quên, nhưng ba không thể để ông ấy vì mình mà chết - Ôm lấy đầu, ông Vinh rên rỉ - Hắn vừa cứu ba . Mà dù cho hắn không cứu, ba cũng phải cứu hắn thôi... Ba nợ hắn... Ba đã nợ hắn quá nhiều...

- Có phải ba đã giết người con gái yêu thương nhất đời của hắn không? - Nhớ đến câu nói của Hoàng Phú hôm nào ở phòng giam, Nhã Chí bật thành lời.

- Vậy ra... con đã biết rồi ư ? - Giật mình sợ hãi, ông run run hỏi. Nhã Chí lắc đầu:

- không, con không biết gì cả, chỉ nghe hắn hét bảo dựng chuyện hại ba để trả thù chuyện ngày xưa ba đã giết người yêu của hắn thôi .
Mấy ngày nay con cứ thắc mắc hỏi lòng . Liệu người đàn bà hắn yêu thương ấy... có phải mẹ con không? Trong quá khứ, đã có chuyện gì . Sao hắn bảo hắn thù ba bất cộng đày thiên ?

Không trả lời con, đôi mắt ông dờ về xa xôi bất động . Ba mươi mấy năm rồi, sao như mới đây thôi ?...

Mắt Giai Nhân

Chương 8

Nhớ ngày đó, bộ ba Hữu Vinh, Như Thủy và Hoàng Phú . Cùng sống chung một xóm nghèo, cùng học chung một lớp và cùng sống bên nhau lớn từng ngày . Hồn nhiên, vô tư, thân thiết, những tưởng thế gian này không một trở lực nào có thể cách chia, có thể khiến họ rời xa được...

Song... sự đời không dễ dàng, giản đơn như họ tưởng . Bởi... từ ba đứa bé cùng chạy nhong tằm mưa trên phố, giờ đây... họ đang trở thành những chàng trai, cô gái... biết thẹn thùng, biết nghĩ xa xôi, những điều thầm kín không thể sẻ chia...

Con bé Như Thủy xấu xí đen đui hôm nào giờ đã là tuyệt sắc hương trời, đẹp nhất một vùng . Cô vẫn vô tư, hai chàng trai bắt đầu ghen tức, khó chịu mỗi lần thấy cô bị đám trai làng vây quanh tán tỉnh.

Cả hai đều biết mình đã yêu Như Thủy, nhưng vẫn ngại ngùng, ngại ngùng không dám nói... Họ chờ xem thái độ của cô.

Như trâu người, như cố tình chọc tức, Như Thủy vẫn hồn nhiên, vẫn vô tư tiếp tục thân mật với cả hai như những ngày còn bé . Hay nói đúng hơn là... cô không phân biệt nổi tình cảm của mình . Đường

như... cô yêu hết cả hai rồi thì phải.

Chuyện cứ ầm ỉ như quả bom cài sẵn chờ ngày nổ... thì... cho đến một hôm . Chiến sự xảy ra, bao chàng trai làng phải lên đường làm nghĩa vụ cứu quê hương . Cả Hữu Vinh, cả Hoàng Phú đều nằm trong danh sách phải lên đường tòng quân giết giặc... thế nhưng... đến phút cuối Hữu Vinh bị loại khỏi danh sách với lý do không đủ sức khỏe.

Kẻ đi, người ở biết bao lưu luyến . Để tiễn bạn lên đường . Hôm đó, Hữu Vinh và Như Thủy đã làm một buổi tiệc khá linh đình . Đêm cuối, nằm cạnh bên nhau, nhờ men rượu Hoàng Phú tỏ bày tâm sự . Còn ân cần trao gởi Như Thủy lại cho Hữu Vinh, nhờ bạn bảo vệ giùm . Đừng cho một cánh bướm lạ nào đến gần cô tán tỉnh...

Trong ánh trăng đêm, mãi nói Hoàng Phú vô tình không nhận ra ánh mắt Hữu Vinh tối sầm đi . Lưỡi như thụt mất tiêu trong miệng, dờ khóc dờ cười anh không biết nói sao cho bạn hiểu bây giờ... lẽ nào lại lớn tiếng tranh giành, nói rằng mình cũng đã yêu?... không được... Như Thủy đang dọn dẹp ngoài kia... dễ nghe thấy mất... còn im lặng... thì thiệt thòi cho mình quá... tính sao đây ?...

- Tổ đã nghĩ kỹ lắm rồi . Sẽ không cho Như Thủy biết vội lòng mình, e làm cô ấy bất ngờ, ảnh hưởng đến kỳ thi cuối cấp... Đợi cô ấy đậu rồi... tớ sẽ tỏ tình bằng một cánh thư... Cậu thấy cách đó có lãng mạn bất ngờ không?

Hoàng Phú lại nói như khoe và Hữu Vinh thì chỉ biết ậm ừ... Cuối cùng, thương bạn quá, không nỡ làm bạn buồn trước lúc ra đi, Hữu Vinh quyết định không nói nữa . Thầm nhủ mai mốt viết thư kể cho

bạn rồi.

0 ngờ... Hoàng Phú đi chưa được bao lâu, chiến tranh lan đến khu làng nhỏ . Ngọn lửa hung tàn đã thiêu rụi thôn nghèo, cướp đi hàng trăm mạng sinh linh vô tội . Trong đó có cả cha mẹ Hữu Vinh và Như Thủy...

Đau thương đã khiến đôi bạn thân càng trở nên thân thiết . Dắt dìu nhau, rời bỏ làng quê theo dòng người sơ tán, cả hai lần bước lên thành phố tìm kế sinh tồn . Từ đấy... họ hoàn toàn mất liên lạc.

Từ đôi bàn tay trắng, đôi bạn bắt đầu sự nghiệp bằng cách làm thuê, ở mướn cho người . Tuy nói dối bà chủ là vợ chồng để được ở chung phòng, hòng tiết kiệm chút tiền, đôi bạn vẫn cư xử với nhau rất đàng hoàng trong sáng...

Với số tiền ban đầu dành dụm được, Hữu Vinh đứng ra mở điểm thu mua phế liệu . Công việc dơ dáy, bẩn thỉu thế không ngờ lại hái ra tiền, chẳng bao lâu, anh đã có thể mua được cho mình căn nhà nhỏ và mở rộng sự nghiệp thêm chút nữa.

Thấm thoát... mới đó đã năm năm... lòng Hữu Vinh vẫn canh cánh lời Hoàng Phú dặn trước lúc ra đi... nhưng anh không thể nén lòng mình . Nhìn Như Thủy sáng chiều đi ở đợ cho người... lúc nào cũng e dè sợ hãi các lão chủ dân ô, lòng anh đau như cắt . Anh đã... cầu hôn cô vào một chiều mưa gió... Như Thủy đã bằng lòng . Một đám cưới đơn sơ nhưng trang trọng được diễn ra trước sự chứng kiến của mọi người.

Đêm đó, ôm Như Thủy giữa vòng tay, trong hạnh phúc tràn đầy, Hữu Vinh vẫn nghe lòng bồn chồn . Lương tâm ray rứt, không kìm được

lòng mình, anh đã kể cho Như Thủy nghe những gì Hoàng Phú cần dặn trước lúc lên đường.

Nghe xong, Như Thủy không nói gì, nhưng trong ánh mắt chột buồn, và hơi thở dài không giấu được của vợ, Hữu Vinh chột hiểu ra, nàng đã yêu Hoàng Phú hơn mình...

Tim nhói đau, Hữu Vinh chột hối hận cho hành động của mình . Anh sẽ không cưới Như Thủy nếu biết được nàng đã yêu Hoàng Phú... nhưng ván đã đóng thuyền, anh làm sao trả Như Thủy về cho bạn . Khi đã cùng nàng ân ái...

Niềm ray rút, nỗi hối hận đã khiến Hữu Vinh không mặn mà cùng Như Thủy . Bao sức lực anh dồn hết vào việc kinh doanh.

Được thời gian... với sự giúp đỡ của một người bạn tốt, Hữu Vinh lập ngân hàng Nam Á khi vừa tròn ba mươi tuổi . Từ nay rộng rộng đường mây, thả sức vẫy vùng... nhưng... ai mới biết lòng ông chủ lớn luôn canh cánh nỗi buồn...

- Phạm Hoàng Phú!

Đọc lên mới giật mình! Hữu Vinh đưa tay lên lau mồ hôi trán rồi cười mình tự nhắc thấy thôi . Cuộc đời không như tiểu thuyết vậy đâu .

Tên trùng tên... đời này có thiếu gì.

- Dạ thưa ông chủ...

Gã thanh niên xin việc bước hẳn vào phòng, cúi đầu chào lễ phép .

Nghe giọng hẳn một lần nữa Hữu Vinh phải rùng mình . Ngẩng đầu lên... ngẩng sai vào đâu được, là Hoàng Phú, là bạn của anh thật sự rồi . Hẳn vẫn chưa nhận ra anh, đang hồi hộp trong lòng, sợ... không được tuyển.

- Hoàng Phú.

Từ trên ghế cao, Hữu Vinh ào xuống nhanh như con chim cái, ôm chầm lấy bạn, anh thét lên mừng rỡ.

- Hữu Vinh.

Nhận ra bạn, Hoàng Phú không kìm nổi lòng, bật khóc . Đã mười năm... chẳng còn bé nữa, sao cả hai cứ như những kẻ khùng, hết khóc rồi cười, rồi kể... bao nỗi nhớ niềm thương... bao thăm trầm dâu bể...

- Giải ngũ, tao về làng kiếm mày ngay nhưng làng của mình tan hoang, đổ nát . Hỏi chẳng ai biết tin tức gì . Tao đành phải lang thang khắp mọi nơi tìm kiếm . không ngờ được gặp lại nhau trong cảnh ngộ này, tao mừng quá!

Đập ầm ầm xuống lưng Hữu Vinh như cách vấp thường làm khi còn bé, Hoàng Phú trầm ngâm một phút rồi hạ giọng:

- Mày có tin tức gì của Như Thủy không? Bao năm trôi tao vẫn lặn lội kiếm tìm để trao cho nàng bức thư tỏ tình này . Mày biết không, lần đó gửi đi rồi bị trả lại . Mười năm rồi, tao vẫn giữ gìn nó, mong có ngày trao tận tay nàng.

Trái tim chùng xuống, Hữu Vinh không dám nhìn vào mặt bạn, cũng không dám kể nó nghe cuộc hôn nhân thất bại của mình . Anh sợ một lần nữa phải mất đi người bạn thân yêu nhất đời mình.

Với mặc cảm mang đầy tội lỗi, Hữu Vinh quyết tâm bù đắp, đền bồi bằng cánh nâng đỡ cho Hoàng Phú . Tránh nhắc đến vợ con, anh hẹn lần, hẹn lượt không đưa Hoàng Phú về nhà... Định bụng... sẽ lựa lúc thuận tiện sẽ tỏ thật cho bạn nghe...

Nhưng hoàn cảnh trở trêu đã không cho anh dịp kể hết sự thật cùng bạn . Lần ấy, anh thợ chụp hình đã giao lộn ảnh vào tay Hoàng Phú . Nhận ra vợ Hữu Vinh chính là Như Thủy, Hoàng Phú đã lặng người đi chết điếng . Run rẩy, Hữu Vinh cúi thấp đầu cho một cơn thịnh nộ giáng xuống người mình . Nhưng không, Hoàng Phú đã không nổi trận lôi đình . Chỉ mím chặt môi, trừng mắt nhìn Hữu Vinh một cái rồi lặng bỏ đi không nói một lời...

- Hoàng Phú, cậu phải nghe tớ nói.

Hữu Vinh chạy vội theo nhưng Hoàng Phú đã lắc đầu tỏ ý chẳng muốn nghe . Cả sau này cũng thế... anh không cho Hữu Vinh cơ hội nào được thanh minh . Lặng thầm trong đau khổ, Hoàng Phú chỉ biết vùi đầu vào công việc . Chẳng bao lâu đã đuổi kịp Hữu Vinh ở cương vị Phó Tổng Giám đốc...

Câu chuyện hết từ lâu, mà Nhã Chí còn mãi bàng hoàng như người chưa tỉnh mộng . Anh không biết phải thương ai, trách ai trong câu chuyện cả . Ng` nào cũng có lý của mình, cũng đáng thương và... cũng có đáng trách.

- Thế cho nên, những ngày còn ở trong tù . Biết Hoàng Phú hại mình, ba không buồn, không giận mà ngược lại ba cảm thấy nghe lòng nhẹ nhõm . Thà lãnh án tử hình, còn hơn phải ngày ngày đối diện với nỗi dày vò ray rứt lương tâm.

Ông lại nói trong hơi thở dài buồn bã . Nhẹ nắm tay cha, Nhã Chí khẽ gật đầu đồng ý . Chưa bao giờ anh thấy thương, thấy hiểu cha bằng lúc này . Và anh cũng chợt hiểu vì sao... mỗi buổi chiều, mẹ vẫn thường bế anh ra trước ngóng cha, mắt buồn vời vời.

Anh cũng thấy mình hiểu Hoàng Phú thật nhiều, để lòng không còn thù ghét ông như trước nữa . Dù không đồng ý với cách trả thù hèn mọn của ông, anh vẫn thông cảm được cùng ông nỗi đau mất mát . Còn huyệt hắt đau đớn nào hơn khi chợt nhận ra mình bị bán đứng bởi người mình tin yêu nhất.

- Lẽ ra ta không nên hờn ghen, không nên đánh đuổi Như Thủy - Ông lại lầm bầm trong hồi hận - Lỗi ở ta, sao ta lại trách nàng ? Bao năm dài ta đã bỏ mặc nàng trong hiu quạnh . Ta đã không trọn đạo làm chồng, sao có thể bắt nàng chung thủy . Nhã Chí, con thấy ba nói có đúng không ?

- Con không biết - Nhã Chí khẽ lắc đầu . - Con chỉ biết là bây giờ, dù ba có nói gì, có tự trách mình bao nhiêu cũng chẳng giải quyết được gì . Chi bằng ba hãy thành thối thư giãn, tìm cách cứu người bạn tốt vì cứu ba gánh hết tội về mình.

- Con nói sao ? - Ông Vinh như bừng tỉnh - Gánh hết tội về mình để cứu ba ư ?

0 trả lời, Nhã Chí gật nhẹ đầu . Ông Vinh đập tay mạnh vào ghế:

- Trời ơi, sao lại gánh tội vào mình ? Sao lại bắt ta lại một lần mắc nợ bạn vậy Phú ơi... - Rồi ông bật lên ghế cương quyết nói . không, ta không để bạn chết đâu . Dầu phải tổn hết gia tài, cả mạng này... ta cũng quyết lòng cứu bạn... Tài xế, đưa ta đến phòng luật sư ngay...

- Nhưng... - Toan nhắc ông về nhà tắm rửa, xả xui như lời ông bà Ngân đã dặn . Nhã Chí lại thở ra không nói . Cứ theo ý ông đi . Anh biết, phút này có khuyên can gì, cũng vô ích...

- Bị cáo Phạm Hoàng Phú với tội danh ở khung tội danh cao nhất, bị

xử tử hình, nhưng chiếu cố công lao, tự đầu thú, thành thật khai báo và hoàng trả đầy đủ số tiền đã tham ô . Nay tòa tuyên xử bị cáo Phạm Hoàng Phú án chung thân...

- không được, phải kháng án , phải khiếu nại xử như vậy là nặng lắm
- Đặt nhanh tờ báo xuống giường, ông Vinh bật chống tay ngồi dậy.

Nhã Chí vội đỡ ông nằm trở xuống nhẹ nhàng:

- không nặng đâu ba... Tòa xử thế là đã nghĩ tình... đã khoan hồng lắm rồi...

- không - Nhưng ông vẫn cố ngồi lên - không được ta phải chống án... phải mượn luật sư... phải làm hết sức mình để giảm nhẹ tội danh cho Hoàng Phú...

- Những gì làm được trong khả năng chúng ta đã làm hết cả rồi -
Nhã Chí lại ấn ông nằm xuống giường - Ba không dự phiên tòa nên không biết đấy thôi . Hôm đó, luật sư chúng ta phải đấu tranh ghê lắm tòa đã xét giảm án tử hình cho Hoàng Phú . Ai cũng bảo xử vậy là nhẹ lắm rồi... Ba đừng buồn, kéo huyết áp lại tăng không tốt...

- Chung thân mà nhẹ ư ? - Ngã vật xuống giường, ông Vinh nghe nước mắt lạnh thềm chảy tràn lên má . Thương bạn quá, ông giận mình bất lực . Giận luôn căn bệnh cao huyết áp của mình... đột ngột tăng cao đúng vào ngày tòa tuyên xử . Để ông không được nghe tòa tuyên án, để có thể van xin, cầu khẩn... may ra... Ông chánh án sẽ nghĩ tình thuyền giảm mức án chẳng.

- Xin lỗi, tôi muốn gặp anh Trần Nhã Chí - Câu chuyện đột ngột bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của một người đàn ông lạ . Anh ta trạc tuổi bốn mươi, mặc cảnh phục, trông rất nghiêm.

- Là tôi - Gật đầu, bước đến, Nhã Chí nghe tim đập dồn trong ngực .
Án đã xử xong, cảnh sát còn đến tìm làm gì ?

- Thư của anh - Chìa ra một phong thư trắng, người cảnh sát nói thêm khi thấy sắc mặt Nhã Chí tái nhợt đi - An tâm đi, không phải ra tòa đâu . Là thư của ông Hoàng Phú trong tù gửi cho anh đấy.

- Vâng! - Thở phào một cái nghe nhẹ nhõm, Nhã Chí cười niềm nở -
Cám ơn anh, mời anh ngồi.

Nhưng anh cảnh sát đã xua tay:

- Cám ơn, tôi phải về.

- Thư của Hoàng Phú ư ? Nhã Chí con mau đọc ba nghe - không đợi bóng người cảnh sát khuất hẳn sau cánh cửa, ông Vinh nôn nóng chống tay ngồi dậy - Sao nó lại viết cho con mà không viết cho ta ?

- Con cũng không biết nữa - Ngồi xuống giường, Nhã Chí xé vội phong thư . Một xấp giấy dày cộm rơi xuống đất . Anh cúi xuống nhặt lên đọc lớn:

Nhã Chí!

Bất ngờ nhận được thư của một kẻ không quen biết, hân cháu ngạc nhiên nhiều . Cũng như cháu đã ngạc nhiên về sự thay đổi của ta. Nếu ta đoán không lầm, thì hẳn thằng bạn của ta đang ngồi cạnh bên cháu đôi mắt mở to háu háu nghe như nuốt từng lời của ta có phải không? Hãy giúp ta khuyên hẳn một điều, nghe thì được, nhưng nhớ đừng xúc động . không thì gay cho cái bệnh cao huyết áp của hẳn lắm...

Thì ra... nó vẫn quan tâm, vẫn lo lắng cho ta như trước... Cảm động quá, ông Vinh không kìm được giọt nước mắt rơi . Nhã Chí nhẹ đặt

tay lên vai cha vỗ nhẹ . Sống mũi cay xè, anh cất giọng khàn khàn, đọc tiếp:

Cũng bảo hăn đừng ghen ngào, khóc như con gái vậy . Thật ra... ta chẳng tốt, chẳng cao thượng như hăn tưởng tượng đâu . Ta đã có tính sắp đặt, mua nhân chứng đưa hăn vào tù . Ta đã hài lòng chờ nghe tòa tuyên án hăn tội tử hình . Rằng ta đã căm thù hăn, đã nguyện rửa hăn chết đi không phải một lần.

Thế mà... Ta lại cứu hăn . Cứu hăn sống bằng chính sinh mạng của mình . Nhã Chí, cháu có muốn biết lý do ông không? Nếu muốn thì cháu hãy đọc tiếp đi, bằng như không muốn thì cháu đem sắp thư này đốt hết đi... Nhưng... ta khuyên cháu hãy dành ít thời gian mà đọc . Nó sẽ giúp cháu hiểu rõ hơn về mẹ cháu . Về người đàn bà tội nghiệp tên Như Thủy . Bà đã phải oan ức chịu đựng sự miệt khinh, xa lánh của con mình suốt mười bốn năm dài...

Bức thư được lật sang trang khác . Những dòng chữ chập chờn nhảy múa . Câu chuyện như muốn còn nằm trên giấy, mà rõ ràng, hiện ra trước mắt anh . Những con người bằng xương, bằng thịt...

- Hoàng Phú, anh có tâm sự ư ? - Choàng tay sang cổ ông âu yếm, cô gái bao tên Lệ Mỹ lả lơi.

- không có - Ôm lấy eo cô, ông trả lời bằng một giọng thờ ơ mệt mỏi.

- Đừng hòng giấu được em - Ngồi hăn lên người ông, Lệ Mỹ kéo dài giọng của mình - Anh lại bận tâm đến vụ án của ngân hàng có phải không? An tâm đi, ngày mai tòa đã xử rồi... cái gai trước mắt anh, Trần Hữu Vinh sẽ bị tuyên án tử hình...

- Em... mà cũng quan tâm đến thời sự nữa ư ? - Năm mũi Lệ Mỹ lắc

nhẹ, ông phần nào tươi tỉnh.

Lệ Mỹ đặt cằm xuống vai ông:

- Anh đừng coi thường em quá! Chuyện gì của anh em cũng biết rõ.
- Giỏi quá! - Thường cho cô một nụ hôn vào má, ông chột thần người ra, mím một nụ cười buồn . Lệ Mỹ chẳng thể nào hiểu được ông đâu, cả thế gian này cũng thế... không một người nào có thể hiểu được tâm trạng ông hiện tại.

Ngày mai tòa sẽ xử Trần Hữu Vinh án tử hình . Mọi người ai cũng tưởng ông hài lòng, vừa ý lắm . Cả ông cũng tưởng thế . Ông tưởng mình sẽ nhảy cẫng lên mừng, hét to như đứa trẻ... cuối cùng rồi ông cũng trả được thù.

Thế nhưng... lạ quá... trái tim ông không nhảy lên mừng mà thót lại nhói đau khi nghe viên công tố đề nghị mức án tử hình . Vậy là ông đành phải mất Hữu Vinh vĩnh viễn ư ?

Mười bốn năm rồi, kể từ lúc biết Hữu Vinh là chồng Như Thủy, ông không còn xem nó là bạn của mình . Trong ngân hàng, ngày ngày vào ra gặp mặt nhau, ngoài chuyện công ông chưa một lần nào mở miệng nói chuyện riêng với nó . Ông không cho nó có cơ hội thanh minh việc mình làm.

Thanh minh làm gì ? Nói bao nhiêu, với ông nó vẫn chỉ là tên phản bạn . Uống công ông tin nó bao nhiêu, kể hết tâm sự của lòng mình...

Lấy Như Thủy rồi ? Nó vẫn giấu ông, nó tiếp tục sống trong đợi chờ và hy vọng . Lần đó, nếu anh thợ không giao lộ hình, có lẽ... đến bây giờ... Ông vẫn bị nó gạt lừa, qua mặt...

Trời ơi, tả làm sao cảm giác của ông khi cầm tấm ảnh trên tay . Nhìn hẳn âu yếm choàng vai Như Thủy, cười hạnh phúc bên con trẻ . Ông nghe máu hận bùng sôi trong huyết quản, ông muốn đâm chết hẳn ngay...

Nhưng... cái gì đã ngăn ông không làm điều đó ? Ông không hiểu, đến tận bây giờ cũng không hiểu sao lúc đó mình lại có thể bình tĩnh thế ? Ông chỉ biết, chỉ nhớ rõ là chiều hôm đó... Bất chấp gió mưa mình đã phóng xe như điên đại tìm Như Thủy...

Hoàng Phú... chùm chìa khóa trên tay Như Thủy rơi nhanh xuống đất, khi nàng nhận ra anh . Nước mắt lã dãi, Như Thủy lặng người nhìn ông không nói . Thời gian đã làm biến mất vẻ thơ ngây và nụ cười tinh nghịch của người xưa. Nhưng bù lại, Như Thủy hôm nay đẹp mặn mà khả ái.

- Anh về bao giờ ? Sao biết em đây mà đến ? Hữu Vinh đã gặp anh chưa ? Trời ơi, gặp được anh, chắc Hữu Vinh mừng lắm...

Phút sửng sốt qua mau, Như Thủy như bàng hoàng tỉnh mộng, nàng rối rít hỏi anh không kịp thở.

- Con em đấy ư ?

0 trả lời những câu hỏi của nàng, Hoàng Phú chỉ quan tâm đến đứa bé trai . Trạc năm tuổi nép mình sau kệ tủ, nó vừa ngậm ngón tay, vừa tròn mắt nhìn ông ngỡ ngác.

- Vâng - Gật đầu rồi như chợt nhớ, Như Thủy đẩy đứa bé ra trước mặt ông - Nhã Chí, chào bác đi con.

- Dạ, con chào bác - Đứa bé cúi đầu ngoan ngoãn . - Hoàng Phú đặt tay lên đầu khen nó, giờ nghe lòng chua xót . Nếu Hữu Vinh không

cướp đi Như Thủy... thì giờ đây... đứa bé ấy là con của ông rồi...

- Bây giờ anh ở đâu, làm gì ? - Như Thủy lại chẳng quan tâm đến thái độ của ông, cứ vô tư hỏi - Hãy ở lại dùng cơm với vợ chồng em chiều nay nhé ? Hữu Vinh sẽ tìm giúp cho anh một việc làm ở công ty.

Hữu Vinh, Hữu Vinh, lúc nào cũng Hữu Vinh... Hoàng Phú chợt nghe giận bưng bưng . Cơn ghen dâng lên làm đôi mắt ông tối xầm đi . Cố nén, ông gằn giọng hỏi:

- Cuộc sống vợ chồng em thế nào ? Em yêu Hữu Vinh lắm phải không?

Chợt buồn, Như Thủy đưa mắt nhìn lên bàn có mâm cơm đã nguội, nghẹn đi một giây, cô đáp khẽ:

- Vâng... hạnh phúc lắm . Em yêu Hữu Vinh lắm.

Một chút ngậm ngùi trong câu nói, nhưng Hoàng Phú vô tình không nhận thấy . Toàn bộ tâm tư ông lúc này bưng bưng nổi hờn căm . Rồi chẳng hiểu sao... Ông rút từ trong túi ra một phong thư ố vàng theo thời gian:

- Như Thủy... mười năm trước... anh đã từng gửi cho em bức thư này, nhưng chiến tranh loạn lạc, bức thư không đến tận tay em . -

Lặng đi một lúc, ông trao nó cho nàng - Bây giờ tuy đã muộn nhưng... thật bất công cho anh nếu em không xem nó một lần.

Run run nhận thư, rồi mở ra đọc ngay trước mặt Hoàng Phú, Như Thủy không hay nước mắt mình rơi lã chã xuống phong thư... dù đã được Hữu Vinh cho biết tình cảm của Hoàng Phú với mình, nhưng giờ đây đọc lại, lời tỏ tình vụng dại, đầy ắp chân tình của ông, Như Thủy

không khỏi bồi hồi xao xuyến . Kỷ niệm một thời yêu cứ hiện lên, tràn ngập trái tim cô...

Ngày xưa tuy cư xử bình đẳng với cả hai, nhưng thật tâm trái tim cô đã nghiêng một phần nhiều cho Hoàng Phú . Nếu không chiến tranh, không loạn lạc... nếu Hoàng Phú cho cô biết trước tình cảm của mình, cô sẽ chẳng bao giờ nhận làm vợ Hữu Vinh đâu...

Nhưng thôi... mọi chuyện đã lỡ cả rồi . Có tiếc thương cũng vậy thôi . Đưa mắt nhìn con, Như Thủy biết mình không có quyền để con tim xao động . Dù Hữu Vinh lạnh lùng, hờ hững... cô cũng trọn đạo vợ hiền.

- Như Thủy, em nói đi... có phải em cũng như anh, đang tiếc nuôi mối duyên lỡ làng... - Lặng yên chờ nàng đọc xong bức thư . Hoàng Phú đau đớn lên tiếng hỏi . Như Thủy không trả lời anh.

- Vậy là... cuối cùng ba chúng ta lại đoàn tụ bên nhau . Hoàng Phú ơi, em vui lắm...

- Đừng giấu anh... có phải em cũng yêu anh không Như Thủy - Năm lấy vai cô, Hoàng Phú van nài - Hãy cho anh biết... anh chỉ muốn biết trong trái tim em anh có chỗ đứng hay không ? Hãy cho anh chút an ủi... chút niềm tin mà sống . Anh đã mất tất cả rồi... Thủy ơi, thương anh với... Em có nghĩ đến anh chút nào không...

Nhìn anh vật mình đau khổ, trái tim Như Thủy như vỡ ra, đầy thương cảm . Trong một phút yếu lòng, không tự chủ được mình... cô đã gạt đầu thú nhận:

- Đúng... đúng là em đã yêu anh... nhưng chuyện đó đã xa rồi... đã là dĩ vãng... không nên nhắc lại...

- Em đã yêu anh . Ôi... - Nghe tự miệng nàng thú nhận lên điều đó, Hoàng Phú sung sướng lịm người. Nhảy cẫng lên, anh hét mừng như đứa trẻ... Cuối cùng... anh đã được nghe điều mình ao ước mong chờ . Như Thủy đã yêu anh...

- Đừng... đừng Hoàng Phú... em đã là vợ của Hữu Vinh rồi... anh không thể...

Nụ hôn bị nàng từ chối rơi vào khoảng trống đã làm Hoàng Phú thêm hụt hẫng . Nàng đã là vợ của Hữu Vinh ư ? Ừ nhỉ ? Sao anh lại có thể quên niềm cay đắng đó... Ngẩng lên, nhìn Như Thủy tay ôm chặt con thơ, lặng lẽ lắc đầu trong dòng nước mắt tuôn dài . Một lần nữa Hoàng Phú nghe máu hận tràn sôi trong huyết quản . Hàm răng cắn chặt, nuốt căm hờn vào sâu trong ngực, anh lặng lẽ quay lưng không một lời từ biệt.

Lang thang trên phố, trong đêm vắng Hoàng Phú đã uống không biết bao nhiêu rượu . Trong đời có lẽ chưa bao giờ anh uống nhiều như vậy . Những mong rượu sẽ giết mình đi, hay ít ra cũng làm tâm trí anh lú lẫn... để không phải khổ đau , để không còn thù hận . Hữu Vinh... nó có còn là thằng bạn anh không?

- Phú ơi! - Tỉnh dậy .. mở mắt khi bên vang lời ai trù mẩn gọi, Hoàng Phú ngơ ngác dần nhớ ra sự việc . Đêm qua, say quá... anh tông vào một chiếc xe đang chạy trên đường . May mà... còn sống - Cậu có nhận ra tớ không? Hữu Vinh đây...

Hai tiếng Hữu Vinh vừa được cất lên làm Hoàng Phú đã bừng bừng giận, anh gạt mạnh:

- Cút ngay... đồ phản bạn...

- Đừng vọng động, cậu bị thương rồi, không tốt cho sức khỏe đâu -
Nhẹ đỡ bạn nằm trở xuống giường, Hữu Vinh ân cần - Tớ biết... cậu
giận tớ nhiều... và tớ cũng biết là mình đã làm sai . Tớ đã giấu Như
Thủy, tình yêu của cậu, nhưng... cậu cũng phải cho mình giải thích .
Làm sao tớ có thể cho Như Thủy biết khi chính tớ... tớ cũng đã yêu
nàng kia chứ ?... Đúng là... bất công cho cậu, nhưng chuyện đã xảy
ra rồi tớ biết phải làm sao ? Hãy để tớ bù đắp cho cậu phần nào nhé
?

Nhìn vẻ mặt chân thành của Hữu Vinh, Hoàng Phú biết bạn đang thật
lòng hối hận . Trái tim thoáng chùng đi... sợ mình sẽ yếu lòng tha
cho hẳn, anh quay vội người vào vách nằm yên . Nửa hận, nửa
thương... tâm trạng nah sao mâu thuẫn quá!

Và... có lẽ mọi chuyện sẽ trôi qua, sẽ chấm dứt nếu hôm đó Hữu
Vinh đừng ngăn cản . Cứ để anh bỏ đi xa... cũng như đừng bảo Như
Thủy đến ân cần chăm sóc cho anh . Từng bữa ăn... giấc ngủ...
Sự xuất hiện của Như Thủy đã làm cơn giận trong lòng Hoàng PHÚ
vừa nguôi đi lại vút cao . Cộng thêm tình yêu sâu đậm bao ngày...
bản năng một con thú còn xót lại trong người Hoàng Phú đã khiến
anh nảy ra ý định giành Như Thủy lại cho mình...

- Mới đó đã ngủ rồi ư ? Cưng à... còn chưa ăn tối... - Vòng tay mát
lạnh vòng quanh cổ cùng mùi nước hoa quen thuộc xộc nhanh vào
mũi làm Hoàng Phú bàng hoàng chợt tỉnh . Thì ra... Ông đã ngủ
quên trong lúc nghĩ ngợi lung tung . Lệ Mỹ đã tắm xong, mát mẻ
trong chiếc áo ngủ bằng the mỏng nhìn ông cười khêu gợi.

Cô đã là người đàn bà thứ tám trong cuộc đời ông rồi đó . Vòng tay

sang eo, kéo cô xuống lòng mình, Hoàng Phú khoan khoái hôn lên chiếc cổ cao thơm lừng, trắng mịn của cô . Mười bốn năm, thay tám người đàn bà... Vậy mà ông vẫn thấy cô đơn, vẫn nghe lòng băng giá . không một ai có thể thay được Như Thủy trong trái tim ông.

- Anh ăn chè nhé! Chè yến hột sen... Món anh thích nhất đây - Nhoài người sang bàn với lấy chén chè, Lệ Mỹ ân cần bón cho ông từng muỗng.

- Lệ Mỹ à, em làm vợ anh được bao lâu rồi hả ? - Cho muỗng chè ngọt lịm tan trong cổ, ông nhìn cô khàn giọng nói.

- Ba năm, bốn tháng cộng sáu ngày - Lệ Mỹ nói ngay không cần nghĩ.

Ông nhăn trán ngạc nhiên:

- Sao em nhớ kỹ thế ?

- Vì đó là những giây phút hạnh phúc nhất đời em - Cô hạ giọng trầm ngâm - Em đánh dấu từng ngày trôi qua bằng cây bút đỏ trong quyển sổ tay và thầm hỏi . Bao giờ thì chấm dứt đây ? Bao giờ thì anh không cần em nữa ? Bao giờ thì anh sẽ quăng em đi như những người con gái khác ?

- Đừng lo - Nhẹ vuốt lưng cô, ông nói với giọng thản nhiên - Bao giờ chán, anh sẽ thả em về với cuộc đời cùng với một gia tài đồ sộ . Em không khổ đâu mà sợ.

- Em không sợ khổ, em chỉ sợ không được cùng anh chung sống nữa thôi . - Ngã đầu vào ngực anh, Lệ Mỹ mè nheo - Hoàng Phú ơi, anh cho em một đứa con nhé!

- Hả ? Em nói gì ? - Giật bắn người lên rơi cả chén chè xuống đất .

Hoàng Phú chăm chăm nhìn Lệ Mỹ lạ lùng - Em muốn có con ư ?
không đùa chứ.

- không đùa đâu . - Lệ Mỹ lắc đầu - Em nói thật đấy . Em muốn có một đứa con để cùng hủ hỉ khi bị anh chán chường rồi.

- Đứa con làm em khó lấy chồng lắm, ngốc à! - Ông nhéo mũi cô, Lệ Mỹ rưng rưng:

- Em không lấy chồng đâu . Em sẽ ở vậy nuôi con . Hoàng Phú, em yêu anh lắm, em chẳng đòi hỏi gì nhiều, chỉ xin anh một đứa con thôi.

Một đứa con, Hoàng Phú chột thở ra một hơi dài, nếu Lệ Mỹ không nhắc, ông đã quên đời mình còn thiếu những đứa con . Bấy lâu nay... mãi đắm chìm trong nỗi nhớ thương... Ông đã không nghĩ đến điều này . Với các cô gái qua đường, ông nghiêm cấm họ mang thai . E lụy nhiều rắc rối về sau... không ngờ thời gian trôi mau quá . Từ một thanh niên... mới đó ông đã già rồi... liệu có kịp sanh một đức con mà nhìn nó lớn không?... Năm nay ông đã gần sáu mươi rồi...

- Được không anh - Lệ Mỹ lay mạnh người ông nũng nịu.

Giật mình, ông gật đầu luôn:

- Ừ! Được...

- Vậy thì... liền đi anh... - Mừng rỡ, Lệ Mỹ kéo ông nhẹ nhẹ lên nệm, cùng lúc bên ngoài phòng, tiếng gõ cửa vang lên dồn dập.

- Ai mà vô duyên thế này không biết - Cụt hứng, Lệ Mỹ càu nhàu bước xuống giường.

- Có chuyện gì ? - Nhìn thấy khách đến tìm là một cô gái, Lệ Mỹ xằng giọng . Cô gái dịu dàng:

- Tôi muốn gặp ông Phú . Xin hỏi ông Phú có ở nhà không?
- không có - Cụt ngắn giọng, Lệ Mỹ toan sập nhanh cánh cửa, nhưng cô gái đã đưa tay chặn lại, cười tươi:
- Chị nói dối rồi... tôi đã nhìn thấy dép ông Phú dưới gầm giường kia
- Nói xong, không đợi mời, cô gái tự nhiên bước thẳng vào phòng.
- Xin mời bác ra ngoài cháu có chuyện nói gấp ạ!
- Chuyện gì mà tối thế này! Về đi, ngày mai lên công ty - Âm ảnh một đứa con, đã khiến ông lười ngồi dậy.
- Cháu không về được . Dì Như Thủy bảo cháu thế ạ! - Cắt ngang lời ông, giọng cô nghe lém lỉnh.
- Như Thủy, Như Thủy nào ? - Bật dậy thật nhanh, ông hỏi gấp.

Cô gái nhún vai:

- Còn Như Thủy nào nữa . Mà thôi, bác đã không muốn gặp cháu thì cháu về vậy...
- Khoan... khoan đã . - Bước vội hệt cả chân, ông đuổi theo cô - Như Thủy ở đâu ? Đưa ta đến gặp bà ấy mau.
- Nhưng ít ra bác cũng phải mời cháu ngồi, cho cháu xin hộp nước . - Cô gái không để ý đến vẻ nôn nóng của ông - Bác không thấy cháu đang thở lên vì mệt hay sao ?

Quả thật... cô gái đang hỗn hển thở sau làn áo . Mồ hôi lại chảy ròng ròng trên mặt như thể đã đi bộ hàng trăm cây số . Nhận ra điều đó ông vội mời cô ngồi xuống, rồi bảo Lệ Mỹ đi lấy nước.

- Cám ơn bác - Bưng ly nước tu một hơi cạn , cô gái đã khỏe khoắn hơn . Tươi tỉnh, cô nói - Cháu tên là Kỳ Duyên, cháu ở gần nhà dì Như Thủy.

- Thế nhà cháu ở đâu ? - Ông đi thẳng vào vấn đề mình muốn biết, Kỳ Duyên nhẹ lắc đầu:

- Ở gần đây, nhưng cháu không nói được vì dì Như Thủy đã dặn kỹ rồi.

- Thế bà ấy bảo cháu đến đây để làm gì ?

- Để trao một phong thư ạ! - Cùng với câu nói, Kỳ Duyên đặt phong thư nhanh xuống bàn rồi kín đáo theo dõi nét diễn biến trên mặt ông, lòng phập phồng lo sợ . Liệu ông có nhận lời cứu bác Vinh không?

Hôm đó, nghe ba thú nhận mình là Khải Minh, gã tài xế khốn kiếp cướp vợ người phá nát gia can người khác qua lời kể của ông Vinh, Kỳ Duyên nghe đất trời như sụp đổ dưới chân mình . Hận ba quá, cô đã bỏ nhà đi hoang mất mấy ngày liền . Thề với lòng sẽ không bao giờ trở lại, không bao giờ nhìn mặt người cha vô đạo đức, vô liêm sỉ ấy...

Nằm trên ghế đá giữa công viên, đêm khuya gió lạnh, Kỳ Duyên đã khóc thật nhiều . Nghĩ đến Nhã Chí cô nghe tim mình đau nhói . Giờ này anh ở đâu ? Hẳn lẽ đang hận cô nhiều lắm . Thật tội nghiệp cho anh, họa vô nan chí...

Rồi cô lại nghĩ đến bác Vinh... thầm van vái đất trời hiển linh ban phép nhiệm màu cho ông được tai qua nạn khỏi . Lẽ nào... một người tốt như ông phải chết oan.

Trời phật có nghe qua lời cô van vái, mà sáng hôm sau, vừa mở mắt ra... Kỳ Duyên đã thấy dì Như Thủy ngồi lù lù trước mặt mình . Giọng buồn buồn, bà bảo:

- Con đi đâu mấy ngày trời . Con có biết làm ba lo lắng lắm không?
Về đi con.

Nước mắt ứa ra, Kỳ Duyên lắc đầu:

- không... con không chấp nhận một người như thế làm cha được...

Nhìn cô một lúc, bà Thủy rưng rưng mắt:

- Con đã trách lầm ba của con rồi . Ông không xấu như con và tất cả mọi người đã nghĩ đâu.

- Dì đừng bào chữa . Bác Vinh đã kể cho con nghe tất cả rồi - Kỳ Duyên vẫn lắc đầu.

Bà Thủy nhẹ thở ra:

- Ông ấy đã không kể đúng.

- không . Bác Vinh không bao giờ đặt điều nói xấu đâu.

- Phải... Anh Vinh không đặt điều, vu khống.

- Còn sự thật khác nữa ư ? Chuyện thế nào ? Dì hãy kể đi.

Trầm ngâm giây phút, bà hạ giọng:

- Chuyện đó mười mấy năm, ta dặn lòng giấu kín . Nhưng hôm nay vì danh dự của mọi người, ta phải kể cháu nghe . Nhưng cháu phải hứa với ta, không được tiết lộ cùng ai đấy nhé!

Nóng lòng quá, Kỳ Duyên lật đật hứa bừa . Bà Thủy nhẹ nhàng cất giọng . Tấm màn quá khứ một lần nữa được vén lên...

Mắt Giai Nhân

Chương 9

... Vừa mới được lãnh lương, lại được ông chủ thưởng cho món tiền to, Khải Minh nghe vui trong lòng lắm . Tràn đầy hưng phấn, anh vừa chăm chỉ lau bóng chiếc xe, vừa hát vang lừng dù nó đã sạch trơn... Đang hát, anh chợt dừng lời chăm chú nghe có tiếng ai khóc tỉ tê sau bụi cây thiên tuế . Tò mò anh nhón chân, từng bước tiến lại gần... Là bà chủ! Tàn lá vừa được vạch ra đã vội buông trở lại . Khải Minh chợt thấy mình ngây người ra như phỗng đá . Nghe trống tim đập ầm trong ngực . Hơi thở rộn ràng và có thể nóng bừng lên... 0 phải bây giờ mà hơn bốn tháng rồi, Khải Minh có cảm giác kỳ lạ này mỗi khi nhìn thấy bà chủ dịu dàng xinh đẹp của mình . Tình yêu ư ? Cắn môi mình run sợ, anh vội lắc đầu xua cái ý nghĩ đen tối vừa chợt đến.

Nhưng... làm sao anh có thể xua được tình yêu, lòng thương mến ra khỏi trái tim mình, khi Như Thủy là một người đàn bà không chỉ xinh đẹp về hình thức . Nàng khả ái biết bao, dịu hiền nhân hậu biết ba và... cũng tội nghiệp biết bao...

0 tò mò, tọc mạch chuyện riêng tư của chủ nhưng ở đây từ con sen

đến bác bảo vệ chuyên mở cổng ngoài kia . Ai cũng biết vợ chồng ông bà chủ cơm canh chẳng được ngon.

Xâm xì bàn tán cùng nhau nhưng ai cũng như ai, không sao đoán nổi lý do người đàn ông nào đã khiến một bà chủ dịu hiền, vừa đẹp người, vừa đẹp nết lại bị Ông lạnh nhạt, hững hờ... Thầm tội nghiệp bà, họ chỉ biết thở dài, tặc lưỡi xót thương...

Tò mò, tội nghiệp rồi yêu tự lúc nào, Khải Minh cũng không biết nữa . Anh chỉ biết là gần bốn tháng nay, mình cứ thích lén nhìn Như Thủy . Đêm đêm nhìn bóng dáng nàng tựa vào cửa đợi chồng đến khuya lơ, khuya lắc lòng anh lại nao nao...

Tiếng khóc lại vang lên, nước nỡ thấm thiết hơn . Đã một lần nữa Khải Minh phải vén tà lá nhìn vào . Như Thủy trông tiều tụy quá . Đôi mắt sưng vù, chứng tỏ nàng đã khóc thật nhiều . Nhưng tại sao lại khóc ? Ông chủ gặp chuyện gì ư ? không có lẽ... mới hồi chiều này trên công ty , anh có nghe người ta bảo ông vừa điện về . Bảo anh sáng ngày mốt ra phi trường đón kia mà... chuyện gì thế nhỉ... ?
Mãi nghĩ, Khải Minh không hay chân mình giẫm mạnh lên một cành cây . Tiếng động đã làm Như Thủy giật mình ngẩng dậy.

- Xin lỗi... tôi chỉ vừa mới đến thôi - Biết không thể giấu mình, Khải Minh đành bước ra khỏi tán lá rộng . Hai bàn tay chập vào rồi lại tách ra... anh thanh minh vụng về . - Đang lau xe... chợt nghe tiếng khóc... tôi... tôi... xin lỗi bà...

- không có chuyện gì đâu . Anh đi đi - Bàn tay hờ hững khoát, Như Thủy đứng lên khỏi ghế, bước đi... được mấy bước, đôi mắt bỗng hoa lên... không biết gì, bà té nhào xuống cỏ...

- Bà chủ, bà chủ... - Hốt hoảng, Khải Minh vội nhảy đến, lập tức ôm gọn bà trong vòng tay . Quýnh quá, không biết làm sao, anh đành phải cứu bằng cách thổi hơi qua miệng . Được mấy cái thì bà tỉnh... Đôi mắt tròn nhìn anh đầy lạ lẫm...

- Tôi... - Một lần nữa Khải Minh phải thanh minh - Thực là bất đắc dĩ thôi... Tôi... không có ý xúc phạm bà...

Lại một cái khoát tay, Như Thủy bảo anh hãy đi đi . không dám cãi, Khải Minh đành đỡ Như Thủy ngồi tựa đầu vào ghế rồi quay gót . Được mấy bước, mắt anh chợt nhìn thấy tờ giấy rớt dưới chân . Cúi nhặt lên, vô tình tia mắt lia nhanh qua dòng chữ:

- Bà chủ, bà có thai rồi ư ? - Hốt hoảng anh không kìm được mình hỏi lớn, rồi hồi hận ngay khi thấy mắt Như Thủy tối sầm đi vì sợ hãi. Kết quả xét nghiệm cho biết, Như Thủy có thai được một tháng bảy ngày... Trao tờ xét nghiệm lại cho bà, Khải Minh nghe hồn chơi với huyệt hắc: Thì ra... Như Thủy không đoan trinh như anh và mọi người lầm tưởng . Ông chủ sang Mỹ hai tháng nay rồi... bà lại mang thai... Ai là cha của đứa con hoang ấy ? Tim Khải Minh đua nhói với nỗi ghen hờn quá đỗi vô duyên.

- Đứng lại - Như Thủy chợt kêu khi Khải Minh dậm bước - Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Dừng chân nhưng không quay lại, Khải Minh cay đắng:

- Bà yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ chuyện này với bất cứ ai . Cả ông chủ.

- Cám ơn anh đã có ý tốt bảo vệ tôi... Nhưng... - Ngập ngừng... một chút . Như Thủy tiếp:

- Ý tôi không phải thế . Tôi muốn anh hãy cho tôi một lời khuyên .

Tôi phải... làm gì trong hoàn cảnh này...

- Bà hỏi tôi ư ? - Bất ngờ quá! Khải Minh cà lăm - Sao bà lại hỏi tôi ?

Tôi chỉ là một tài xế thôi mà...

- Vì ngoài anh ra... hiện tại không còn ai biết được chuyện này - Như

Thủy xé vụn tờ kết quả khám nghiệm trên tay... - Xin anh hãy cho

tôi một lời khuyên . Tôi phải làm gì bây giờ ?

Giận vì bà chẳng đoan trình với chồng nhưng nhìn bà... run rẩy trong sợ hãi, Khải Minh lại chạnh lòng . Anh ngồi xuống cạnh bà:

- Phá bỏ nó đi.

- Phá bỏ . Ôi! - Chợt rùng mình, Như Thủy lắc đầu - không được... tôi không đành lòng giết con tôi, nó đâu có tội tình gì.

- Thế hẳn là ai ? Tại sao bà làm như vậy ? Tại sao bà phản bội chồng ? - Bỗng nhiên nghe giận đùng đùng, Khải Minh gắt lời rồi giạt mình hạ giọng - Xin lỗi... tôi nổi nóng vô lý quá.

- Phản bội chồng ư ? không - Như chợt nhớ... bà rùng mình kinh sợ - không... Tôi không phản bội Hữu Vinh đâu . Tôi yêu anh ấy lắm...

- Thế tại sao ?...

- Tôi bị bắt buộc mà... - Úp mặt mình vào lòng bàn tay, Như Thủy bật lên nước nở.

Khải Minh bật lên khỏi ghế:

- Kẻ nào đã bắt buộc bà ? Tôi nhất định không tha cho hắn . Bà nói đi, hắn là ai ?

- Hoàng Phú! - Buột miệng rồi sợ hãi . Như Thủy nắm tay Khải Minh cầu khẩn . - Ồ không! Tôi van anh . Xin anh giữ kín chuyện này .

Bằng không... sẽ xảy ra nhiều chuyện lắm.

- Hoàng Phú ư ? - Quá bất ngờ, Khải Minh té ngồi luôn xuống ghế - Là trợ lý thân tín của ông ư ? Hẳn là bạn của ông mà ? Sao lại đe hèn vậy ?...

Đê hèn! Đúng, Hoàng Phú đã dùng thủ đoạn quá đê hèn để ép buộc bà nhưng... Như Thủy không cảm thấy căm thù hay oán trách ông . Làm như thế... chẳng qua vì ông quá yêu bà... và ngược lại bà đồng ý chấp nhận điều kiện của ông cũng chỉ vì quá yêu chồng . Bà không muốn Hữu Vinh bị hại mà lại bị hại bởi tay Hoàng Phú . không muốn tình bạn giữa bộ ba tan rã.

Hữu Vinh thật sai lầm mới đưa bà đến sẵn sóc Hoàng Phú khi ông bị nạn . Anh chẳng những không xoa dịu được vết thương trong lòng bạn mà ngược lại càng khiến nó sâu thêm, đớn đau hơn.

Sau nhiều lần tỏ tình, rủ bà trốn đi đều bị từ chối một cách thẳng thừng . Hoàng Phú bắt đầu hận cả bà và sắp tâm sắp bày một âm mưu . Lợi dụng lòng tin của bạn, hẳn đã lừa Hữu Vinh ký một số giấy tờ phạm pháp rồi... đem những bằng chứng đó uy hiếp bà chấp nhận mình . Khi Hữu Vinh đi vắng . Với lời đe dọa, nếu bà chẳng bằng lòng, ông sẽ tố giác, sẽ công khai cùng công luận . Điều đó... đồng nghĩa với việc Hữu Vinh sẽ vào tù, ngân hàng Nam Á cũng tiêu tan danh tiếng.

Hoàng Phú chỉ cho bà mười lăm phút để nghĩ suy, chọn lựa thôi . Điện thoại đã cầm trên tay, sẵn sàng nhấn số bất cứ lúc nào . Bối rồi, hoang mang quá... không còn đường chọn lựa bà đành phản bội chồng để cứu chồng thôi.

Như Thủy kể xong câu chuyện từ lâu mà Khải Minh cứ ngồi yên bất động . Niềm cảm phục dâng tràn, anh thấy mình càng yêu mến bà hơn . Lặng im đưa bà trở về phòng như một kẻ bàng quang nghe chuyện, anh âm thầm tìm cách giúp đỡ bà...

Còn chưa tính toán được gì, sáng hôm sau Hữu Vinh bất thành linh về nước, chuyến công du thẳng lợi làm ông hưng phấn . Một bước cất nhắc đưa Hoàng Phú làm phó tổng giám đốc của mình . Đặt hết niềm tin và hy vọng vào bạn . Ông không hay mình đang đưa một con ong độc vào tay áo.

Chức vụ mới cùng mục đích đã đạt thành làm cơn hận trong lòng Hoàng Phú tạm vơi . Quên mất ý định trả thù, ông cùng Hữu Vinh lao vào cơn lốc kiếm tiền . Xây dựng cơ ngơi... Ông bắt đầu phát triển sự nghiệp của mình...

Trong lúc hai người đàn ông đang mải mê với những hợp đồng, những dự án đồ sộ đáng giá hàng trăm tỷ . Thì Như Thủy, nạn nhân của họ chỉ biết âm thầm khóc thương, tủi phận mình.

Đứa bé trong bụng lớn dần, thì nỗi đau khổ cực của bà cũng lớn dần . Nỗi lo sợ bị chồng phát hiện cộng thêm nỗi ray rút lương tâm đã làm sức khỏe bà suy sụp . CƠM canh nguội lạnh đợi chồng về, bà chẳng màng ăn uống.

Nhìn bà tiều tụy, gầy như ngọn đèn đã cạn dầu chờ ngày tắt lịm, không dẫn được niềm thương cảm . không thể vờ dừng đứng, lãnh cảm được với người thương . Anh dụi dụi đến bên bà khi trái trời, lúc ly nước cam, anh làm bà tạm quên nỗi buồn bằng những câu chuyện tiếu lâm nghe được ngoài đời.

Được tâm sự với kẻ hiểu mình, Như Thủy cảm thấy nỗi sầu phần nào được sẻ chia, thông cảm . Thôi không tự dày vò bản thân, bà bắt đầu tìm ra mục đích sống cho mình . Vì con... Vâng, từ nay bà sẽ sống vì con . Dù nó là giọt máu của ai, nó vẫn là một phần máu thịt của bà . Đã sanh nó ra, bà phải có trách nhiệm . Phải thương yêu, lo lắng chúng . Bà không có quyền bỏ mặc chúng bơ vơ, cô độc trên thế gian này.

Sức sống chợt hồi sinh, bừng bừng chảy tràn cơ thể . Vui vẻ nói cười, bà rất thật lòng với Khải Minh vì anh là ân nhân đã cứu vớt đời mình. Chỉ là ân nhân, chỉ là bạn tốt của nhau thôi . không nỡ để anh sống mãi với đời chờ, hy vọng . Một hôm bà đã tỏ thật lòng mình với Khải Minh.

- Dù tình cảm của anh dành cho tôi, tôi rất hiểu, rất trân trọng... nhưng xin anh thông cảm... tôi không thể... tôi đã có chồng...

Vâng! Gật đầu đồng ý với bà, Khải Minh nghe tim mình đau thắt nghẹn . Buồn lắm, nhưng anh không giận, cũng không trách Như Thủy đâu . Bà nói đúng, anh thường phải nghe và phải trân trọng bà nhiều hơn nữa . Được trở thành bạn của nhau, cũng đáng quý lắm rồi... muốn chúc bà một câu hạnh phúc, nhưng sao... không nói được... Cái gì nghèn nghẹn... chặn ngang cổ anh rồi...

- Nhã Chi là con gái của ta ?... Trời ơi... sao bây giờ... mới nói ?... - Giọng ông Phú chợt la tào, làm Kỳ Duyên bàng hoàng dứt cơn hồi tưởng . Ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt ông ràn rụa nước mắt . Kỳ Duyên biết... Ông hãy còn quá bàng hoàng với tiết lộ của dì Thủy viết trong thư . Tựa như cô lần đầu nghe bà kể vậy.

- Nhã Chi là con gái của ta... nó đã được mười bốn tuổi rồi . Vậy mà... ta vẫn chưa biết mặt mũi nó ra sao cả... Thủy ơi, em thật nhẫn tâm... - Gục đầu vào hai lòng tay, Hoàng Phú đau khổ - Sao em lại giấu anh ?... Tại sao như vậy chứ ? Em tàn nhẫn lắm... nỡ chia cắt cha con anh lâu như vậy.

Bước đến cạnh ông, Kỳ Duyên nhẹ giọng:

- Bác đừng trách dì Thủy nữa . Dì làm như vậy... cũng vì... có khổ tâm thôi...

- Khổ tâm ư ? - Ông ngẩng đôi mắt.

Kỳ Duyên nhẹ gật đầu:

- Dạ phải . Bác nên hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của dì Thủy lúc bấy giờ . Bên chồng, bên bạn... dì lại không muốn mất ai trong cuộc đời mình, càng không muốn thấy hai bác vừa hiểu nhau lại phải trở mặt xem nhau như giặc vậy.

- Và... cũng vì hấn nữa ? - Hoàng Phú dấm mạnh tay xuống bàn hét lớn - Vì yêu hấn mà Như Thủy cam lòng giấu nhem chuyện này .

Nàng sợ ta biết nàng có con sẽ không dễ bỏ qua... sẽ giành nàng cho bằng được mà nàng thì... không muốn chung sống với ta...

Hoàng Phú thật là sáng suốt . Nghe ông nói mà Kỳ Duyên không khỏi giật mình . Ông đã đoán đúng rồi . Thà mang tiếng oan... bà không muốn chồng phải đau lòng, khó xử.

- Cả bây giờ cũng thế! Hừ! - Hoàng Phú chột cười gằn, mai mỉa -

Nàng vẫn không quên hấn, dù bị hấn đối xử một cách bất công...

- không có đâu ạ! - Sợ Ông lại nổi nóng Kỳ Duyên vội lắc đầu.

- không có! - Phá lên cười lớn, Hoàng Phú ngã người ra sau ghế -

Vậy thì... mục đích của cháu đến gặp ta để làm gì ? Đừng xem thường ta như vậy . Có phải... Như Thủy bảo cháu đến thuyết phục ta nói ra sự thật để cứu hãn không?

- Dạ - Bị nói trúng ý định, Kỳ Duyên đành phải làm thinh - Nhưng... không phải yêu đâu... Dì Thủy chỉ... chỉ...

- Chỉ thế nào ? Chỉ quan tâm chút đỉnh chứ gì... ? - Cắt lời cô, Hoàng Phú thở dài - Nàng chỉ quan tâm tới hãn, chứ chẳng nghĩ gì cho ta cả . Nàng đành lòng để ta bị kết án tử hình thay hãn mà chẳng chút đau lòng.

- Sao ? - Giật nảy người, Kỳ Duyên lo lắng - Bác cũng sẽ bị tử hình ư ? Ôi... vậy mà... cháu và dì Thủy nghĩ bác chỉ bị... tù thôi...

- Nếu việc này không xảy ra... có lẽ... trọn đời ta sẽ chẳng bao giờ biết được mình đã có con đâu - không chú ý đến Kỳ Duyên, ông tự than vói mình - Kết quả cũng tồi... Đúng vậy không?

- Dạ đúng... - Gãi gãi đầu, Kỳ Duyên khổ sở - Lúc này cháu đến đây... quả có ý xin bác nghĩ tình, tự thú cứu bác Vinh . Nhưng... bây giờ... nghe bác nói mình cũng sẽ bị tử hình . Cháu thấy... không nên ép... có lẽ... nên tìm một cách khác thôi... để cháu về... bàn lại với dì Thủy . Chào bác...

Cô bé Kỳ Duyên về đã lâu mà ông ta cứ ngồi yên không động, gom hết tâm trí, ông ta cố hình dung đến gương mặt của con . Nó như thế nào ? Giống ta hay Như Thủy... Ôi... Cuối cùng ta cũng có được một đứa con . Lại là con của ta và Như Thủy.

Suốt đêm dài không ngủ, ông cứ suy nghĩ mãi . Trong hạnh phúc tột cùng của kẻ được làm cha, đã thấy mình thật nhỏ nhen, ích kỷ...

nghĩ đến chuyện ngày xưa , ông ta bỗng rùng mình kinh sợ.

Ôi! Chính ta... chính ta đã phá ta hạnh phúc, đã làm người mình yêu đau khổ trót mười bốn năm dài . Ta cố chấp, ta nhỏ mọn, thù dai quá . Sao ta lại quên đi mất . Hữu Vinh, Như Thủy... họ là bạn của ta... là bạn của ta kia mà!

Cả đời không mua vé số! Chỉ vừa nể tình mua giùm ông Tám một tờ vé ế, Kỳ Duyên không ngờ mình lại trúng ngay.

Tám trăm ngàn, số tiền không lớn cũng chẳng nhỏ . Sau khi cho ông Tám hai trăm ngàn . Đưa ba hết năm trăm ngàn, cô vẫn còn nguyên một trăm ngàn, chẳng biết mua gì, xài gì bây giờ.

Suy nghĩ một hồi, cô quyết định sẽ dùng một trăm ngàn bất ngờ này tổ chức mừng sinh nhật cho mình . Dù từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, cô chưa hề biết sinh nhật là gì.

Nấu nồi chè xong, đặt chiếc bánh lên bàn, Kỳ Duyên lăm băm tính số lượng khách mời . Chẳng có ai, chỉ có dì Thủy, Nhã Chi, cha, Như Nguyệt, Duy Thành và mấy đứa con nít ở gần nhà . Trên dước chục người. Chà! Chắc là vui vẻ và nhộn nhịp lắm đây . Nghĩ đến lúc được mọi người chúc mừng và tặng quà, bụng Kỳ Duyên cứ nao nao mong cho trời mau tối . Kê bàn xong, Kỳ Duyên bắt đầu trang trí bình hoa . Nghe người ta bảo một bông hoa tượng trưng cho một tuổi, sáng này cô đã ị ạch ôm về một bó to, hơn ba mươi cánh hồng đẹp xinh mơ mơn . Ấy, đừng lầm, cô chưa đến ba mươi đâu, chỉ mới hai mươi bốn nhưng biết mình vụng về, cô mua trừ hao... sợ khi cắm sẽ làm hư. Cắm thế nào cho đẹp bây giờ ? Lôi chiếc bình cắm hoa trên bàn thờ ông Táo xuống . Kỳ Duyên nghiêng đầu ngắm nghía . Lần thứ nhất

trong đời cô chưa hoa đây . Thì khi việc cúng hoa, cô vẫn nhường phần cho ba . Nhưng... Ông cũng chẳng hơn gì, cũng chỉ biết cắm đại cho đầy bình là được.

Nhớ lại lần sinh nhật Như Nguyệt , Duy Thành đã cắm cho nó một bình hoa thật đẹp . Cong cong hình trái tim, Kỳ Duyên cũng cố uốn cong cành hoa lại.

Rắc... ! Ôi! Chết, chưa gì đã gãy hết một cành . Tật lười... Kỳ Duyên tiếc rẻ nhìn cánh hồng bị mình cắt cho cụt ngùn.

Cốc... cốc... cốc...

Gì thế nhỉ ? Nghe tiếng gõ cửa chợt vang, Kỳ Duyên nghiêng nghiêng đầu nhìn ra, rồi nhanh chân đứng lên, cầu mong nhỏ Như Nguyệt đến đi . Cứu bồ, cầm giùm bình hoa vậy.

- Ô! - Cánh cửa vừa hé mở, mắt Kỳ Duyên đã mở tròn . Trái tim đập nhanh trong ngực... cô ngây người như phỗng nhìn người mới đến. Nhã Chí! Hẳn đi đâu mà ăn mặc bảnh thế này ? Một tháng trời không gặp... dường như hẳn đã đẹp trai hơn . Có chuyện gì vui, mà mới gặp hẳn đã chành miệng ra cười vậy ? Có biết... cô thích nhất nụ cười này của hẳn không?

- Cô khỏe không? - Gật đầu chào lịch sự, cắt ngang giọng nói ngọt ngào, Nhã Chí còn tạo bất ngờ bằng cách chìa ra trước mặt cô một bó hoa thật to được gói sang trọng trong lớp giấy kiếng trong . Tựa như những bó hoa cô được thấy trong phim Hồng Không[^]ng vậy . - Tặng cho cô...

- Tặng cho tôi... - Nhận bó hoa, Kỳ Duyên lắp bắp - Sao... anh biết hôm nay là ngày sinh nhật tôi mà đến vậy ?

- Sinh nhật của cô ? - Ngớ người ra một chút Nhã Chí bật cười - Tôi không biết, trùng hợp thôi... À... cho tôi vào được chứ ?

- À... được - Mở cửa như cái máy, Kỳ Duyên ngơ ngẩn - Tự nhiên tặng hoa cho tôi, sao anh tốt vậy ?

- không tự nhiên đâu, tôi tặng hoa xin lỗi Kỳ Duyên đấy - Bước hẳn vào nhà, Nhã Chí nhìn quanh - Xin hỏi... bác Minh có nhà không? Tôi cũng muốn xin lỗi bác.

- Ba tôi đi bán rồi... - Nhìn những cành bách hợp sang trọng, đẹp tuyệt vời... thoang thoang mùi hương, Kỳ Duyên như quên mất tiêu lời hứa của mình, sẽ không thèm nói chuyện với Nhã Chí nữa, cô kêu lên như con nít - Hoa đẹp quá trời . Anh mua mắc lắm phải không? Bao nhiêu vậy ?

- Chẳng ai hỏi một câu thiếu tế nhị thế đâu - Mỉm cười, Nhã Chí nhìn từng bông hoa hồng của Kỳ Duyên - Chà! Hoa đẹp quá, Kỳ Duyên đang cắm hoa đấy hả ? Cho phép tôi xem với nhé.

Nói rồi không đợi cô trả lời, Nhã Chí tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh đám hoa hồng - Tổ chức sinh nhật, sao không mời tôi ? Bộ còn giận tôi lắm à ?

- không có đâu! - Kỳ Duyên nói.

Nể tình những bông hoa . Nhã Chí nhặt một cành hồng lên tay.

- Mà giận cũng phải thôi, hôm đó tôi hồ đồ quá . Kỳ Duyên cho tôi xin lỗi nhé.

- không có gì - Ngôn từ đã bay đi mất . Kỳ Duyên ôm mãi bó hoa vào lòng có vẻ mất tự nhiên . Nhã Chí hôm nay trông khác hẳn thường khi . Gương mặt anh thanh thản và ngập đầy hạnh phúc.

- Vậy... hết giận rồi, cô cho tôi dự sinh nhật nhé.
 - không được đâu - Lắc đầu rồi mới thấy mình vô duyên quá . Kỳ Duyên vội thanh minh - Tôi nói là... tôi tổ chức sinh nhật đơn sơ lắm... không có gì để ăn đâu . Chỉ có nồi chè đậu đen thôi...
- Nhìn sang Kỳ Duyên một lúc, Nhã Chí phá cười:
- Thì có sao đâu . Bộ Kỳ Duyên nghĩ tôi ham ăn lắm hả ?
 - không phải... nhưng tôi nghĩ... anh giàu có...
 - Đừng nói vậy - Nhã Chí vội cắt ngang lời . - Được Kỳ Duyên mời tôi sẽ vinh hạnh lắm . Còn nếu không thì tôi về đây...
 - Ấy... đừng... đừng - Kỳ Duyên vội xua tay - Anh đừng về, tôi mời anh... tôi mời anh đó...
 - Vậy... có phải được không - Nhã Chí lại cười . Một nụ cười hiền, làm trái tim Kỳ Duyên chao đảo.
 - Ngồi đi - Nhã Chí lại chỉ tay vào chiếc ghế - Kỳ Duyên sao vậy ? Cứ rụt rè, e lệ...
 - không có - Cố làm ra vẻ tự nhiên, Kỳ Duyên ngồi xuống ghế . Bó hoa vẫn ôm mãi trên tay.
 - Cám ơn Kỳ Duyên hôm đó đã đến gặp bác Phú - Chợt hạ giọng, Nhã Chí trầm ngâm - Ba tôi bảo, ông rất muốn gặp Kỳ Duyên, nhưng sức khỏe không cho phép.
 - Bác Vinh bị bệnh ư ? - Thảng thốt, Kỳ Duyên hỏi.
- Nhã Chí thở ra một hơi dài:
- Sự thật câu chuyện đã làm ba tôi bị choáng . Ông lại bị cao huyết áp... nhưng không sao... Bác sĩ bảo ông đã qua hồi nguy kịch...
 - Vậy thì... đỡ lo rồi... ngày mai rảnh tôi sẽ lên thăm bác...

Nhìn gương mặt Kỳ Duyên sáng bừng lên . Nhã Chí biết cô thật sự quan tâm lo lắng cho ba mình, nhẹ gật đầu cảm ơn cô, anh trầm giọng:

- Hôm nay ngoài việc đến đây xin lỗi, tôi còn muốn nhờ Kỳ Duyên giúp cho tôi một việc . Chẳng biết Kỳ Duyên có sẵn lòng không?
- Sẵn lòng mà! Chuyện gì ?
- Tôi muốn nhờ Kỳ Duyên dắt tôi sang gặp mẹ . Tôi muốn xin lỗi bà...
- Thật ư ? - Đôi mắt sáng bừng lên, Kỳ Duyên như chờ đợi câu nói này của anh từ lâu rồi vậy.
- Thật - Nhã Chí nhẹ gật đầu - Từ sau khi biết được sự thật, lòng tôi cứ ray rứt mãi . Tôi thấy mình đáng trách vô cùng . Tôi... đã bị hận thù làm mù quáng.

Nghe anh nói mắt Kỳ Duyên bỗng rưng rưng . Cuối cùng Nhã Chí cũng hiểu ra rồi . Dì Thủy biết được, chắc là mừng phát khóc lên.

- Nhà dì Thủy với anh có lạ gì . Sao anh lại bảo tôi dắt anh sang chứ ?

Vừa toan gật đầu Kỳ Duyên bỗng nhớ ra, cô hỏi, đôi mắt tròn rất ngây thơ.

Nhã Chí cúi thấp đầu:

- không biết sao tôi lại nghe run quá . Có lẽ từ sau lần tôi đánh Nhã Chí, mẹ đã không còn thương tôi nữa . Bà sẽ không tha thứ cho tôi. Thật vậy ư? Nhìn Nhã Chí thiếu não cúi đầu, Kỳ Duyên nghe lạ lắm . không ngờ một người như anh cũng biết sợ, cũng có lúc phải cầu cạnh người khác . Vậy mà... lúc trước, cô tưởng anh chỉ biết hách dịch, ra lịch cho người khác thôi.

- Kỳ Duyên... tôi biết mẹ tôi quý cô lắm . Cô hãy giúp tôi, hãy nói vô một lời, cho mẹ tôi bớt giận - Nhã Chí lại nhìn cô bằng ánh mắt khẩn cầu.

- Được thôi! - Gật đầu rồi lại đưa một ngón tay lên, Kỳ Duyên đòi điều kiện - Nhưng anh phải giúp tôi cắm hết số hoa ấy vào bình.

- Cô không biết cắm hoa ư ? - Nhã Chí nhú mày khó hiểu.

Kỳ Duyên gật đầu rồi lắc đầu ngay:

- Phải... À, mà không. Tôi biết nhưng thích bắt anh phải cắm hoa cho tôi . Ở đời... ai làm việc không công chứ . Anh không chịu thì thôi vậy...

- Ồ! Đừng giận, đừng giận tôi chịu mà! - Quynh quáng gật đầu, Nhã Chí cầm vội mấy nhành hoa lên . Chưa từng làm việc con gái này bao giờ, nhưng... vì mẹ , anh đành phải liều thôi . Cắm đại so le, cành cao, cành thấp... mặc nó thành bố cục gì cũng được.

- Ồ đẹp quá! - Đôi mắt mở tròn thán phục, Kỳ Duyên suýt soa - không ngờ anh khéo tay như vậy.

- Xong! - Phủi hai tay vào nhau, Nhã Chí đứng lên - Cô có thể thực hiện lời hứa được chưa ?

- Chưa! - Nghiêng đầu, Kỳ Duyên được voi đòi tiên - Còn một điều kiện nữa.

- Lại điều kiện ? - Đôi mày chau lại - Sao mà lắm thế ?

- không thì thôi vậy - Cầm bình hoa đặt lên bàn, Kỳ Duyên tỏ ý bất cần.

Nhã Chí nén lòng:

- Nói lẹ đi, điều kiện gì ?...

- Là... - Chưa kịp mở miệng, câu nói của Kỳ Duyên đã bị cắt ngang bởi một giọng con nít:

- Anh Chí đừng chiều chỉ nữa . không cần chị phải dắt đâu.

- Nhã Chi... - Quay lại, Kỳ Duyên và Nhã Chi đồng kêu lên một lượt.

- Và mẹ nữa... - Nhã Chi chột nép người sang bên nhường chỗ cho bà Thủy bước vào . Nãy giờ đứng ngoài cửa, em và mẹ đã nghe hết lời anh nói với chị Duyên rồi...

- Ôi! Nhã Chí... anh thật là may mắn! - Kỳ Duyên nhăn nét mặt khôi hài, nhưng chẳng làm ai phá lên cười . Bà Thủy và Nhã Chí cả hai còn mãi nhìn nhau không chớp mắt.

- Mẹ! - Bất ngờ quá, Nhã Chí không tìm được từ gì để nói, bài diễn văn tạ lỗi soạn sẵn, thuộc lòng viết đêm qua như bay biến khỏi tâm trí anh rồi . Sống mũi cay xè, không muốn mà nước mắt cứ tuôn ròng trên má . Thật lâu anh mới nói được một câu - Tha lỗi cho con... con đã...

- không cần phải nói đâu con - Bước đến ôm chặt Nhã Chí vào lòng . Bà Thủy nghẹn ngào - Con không có lỗi gì, trong lòng mẹ... chưa một giây một phút nào mẹ cảm thấy giận con.

- Mẹ...

Gục xuống vai bà, Nhã Chí òa lên như đứa trẻ . Phút giây này, Nhã Chí biết mình không thể nói . Bởi... lời nói sẽ không đủ để diễn tả tâm trạng của anh đâu . Anh chỉ biết ôm lấy mẹ, vùi đầu vào ngực bà mà khóc, nghe tâm hồn ấm áp một tình thương . Đã lâu, quá lâu rồi... anh thiếu cảm giác được yêu thương, được bàn tay mẹ vuốt ve, che chở...

Đứng ngoài cuộc, sau vài phút sững sờ, Kỳ Duyên và Nhã Chi cũng bắt đầu ôm nhau mà khóc . Khóc ngon lành, khóc như thể trong đời mình chưa bao giờ được khóc . Mười bốn năm dài oan khốc, tủi nhục... cuối cùng bà đã được đền bù... đúng là cây ngay không sợ gì chết đứng.

- Mẹ... có anh rồi, mẹ không thương con nữa hay sao ? - Khóc mừng một hồi, như chợt nhớ, Nhã Chi giật mình la lớn.

- không có, lại đây con - Một tay ôm Nhã Chí, bà dùng cánh tay còn lại của mình vỗ Nhã Chi - Lại đây con . Mẹ cũng thương con nữa .

Cả hai đứa đều là hơi thở, là cuộc đời của mẹ.

- Nhưng con muốn mẹ thương con nhiều hơn - Chạy ào đến, vùi đầu vào người bà, Nhã Chi nũng nịu.

Nhã Chí khẽ cốc xuống đầu nó:

- Em thật ích kỷ . Nhưng thôi... không thèm giành với em đâu . Anh chẳng những để mẹ thương em nhiều hơn, mà anh còn thương em nhiều hơn nữa . Em có thích không?

- Thích - Nhã Chi nhẹ gật đầu lém lỉnh - Và cũng thích hơn khi anh không thương em bằng lời nói mà thôi.

- Đừng lo, anh đã chuẩn bị sẵn rồi - Vừa nói, Nhã Chí vừa quay chiếc túi lớn của mình, lôi ra một món quà to - Tặng cho em đó.

- Cảm ơn anh - không khỏi tò mò, Nhã Chi xé ngay lớp giấy hoa rồi reo lên mừng rỡ - Ô là chiếc cặp . Đẹp quá mẹ Ơi, anh Hai còn mua cho con cây viết nhập nữa . Nhiều tập quá... hoan hô anh... ngày mai đi học, mấy đứa tụi nó sẽ tròn mắt ganh tỵ với em thôi.

Mỉm cười rồi bỏ mặc Nhã Chi tíu tít với món quà, Nhã Chí lại lấy từ

trong túi xách ra một chiếc áo len thật đẹp . Choàng lên người mẹ,
Nhã Chí nheo mắt ngắm:

- Mẹ mặc thử xem có đẹp không?

- Đẹp lắm - Đặt lên tay con, bà gật đầu trùi mền - Mẹ thích lắm.

- Trời ơi! - Đến lượt Kỳ Duyên rên rỉ - Có tặng quà, xin vui lòng chờ
ngày khác, đừng để tôi tủi thân như vậy . Hôm nay là sinh nhật của
tôi mà.

- Cô không mất phần đâu - Nhã Chí trao nguyên chiếc túi cho Kỳ
Duyên - Của cô hết đây.

- Thật à! - Mắt sáng lên, Kỳ Duyên lục trong chiếc túi rồi tui ngiủ lấy
ra một con vịt quay thật lớn trong tiếng cười giòn của mọi người.

- Ba à, đứng đây đợi con . Để con vào trước xem tình hình - Đưa ông
Vinh đến trước đầu hẻm, Nhã Chí đảo mắt nhìn chung quanh rồi hạ
giọng.

- Được không con, sao ba run quá! - Nắm lấy tay Nhã Chí, ông mới
hay tay mình nhớp mồ hôi, Nhã Chí vỗ nhẹ xuống tay ông:

- Bình tĩnh . Con đã chuẩn bị kỹ càng . Đã cho người làm công tác tư
tưởng đối tượng rồi, ba cứ yên tâm đứng đợi con.

Nói xong, không đợi ông gật đầu, Nhã Chí vọt nhanh vào con hẻm .
Cuối góc đường, Kỳ Duyên đang nóng lòng đứng đợi . Thấy anh, cô
hỏi ngay:

- Sao hả ?

- Hoàn thành nhiệm vụ - Cho hai tay vào túi quần, Nhã Chí vênh
vênh mặt - Đã đưa đối tượng đến mục tiêu, còn cô.

- Xuất sắc! - Kỳ Duyên búng ngón tay nghe cái chóc - Đã chuẩn bị tốt

cho đối tượng rồi.

- Thế đối tượng đâu ? - Đưa mắt nhìn đồng hồ, Nhã Chí nóng lòng -
Đừng để đối tượng của tôi chờ lâu.

- Đã đi bán chè rồi! - Kỳ Duyên nói thản nhiên.

Nhã Chí tròn đôi mắt:

- Đi bán rồi! Có lộn không? Đã hợp đồng kỹ đảng hoàng, sao cô quên
được chứ ?

- không phải tôi quên , nhưng mà!...

- Nhưng mà sao ? - Quá bức mình, Nhã Chí gắt lên.

Kỳ Duyên nhẹ nhún vai:

- Nhưng... mà tôi đã nghĩ kỹ rồi, nên cho đối tượng của anh gặp đối
tượng của tôi trong hoàn cảnh tự nhiên . Như vậy kết quả sẽ cao
hơn... có phải không?

- không phải cũng đã rồi, còn nói sao được chứ ? - Ngồi xuống móm
đá bên đường , Nhã Chí càu nhàu - Tính một đảng làm một nẻo...
thiệt là...

Theo cách tính của anh và Kỳ Duyên thì hôm nay... sau đó làm công
tác tư tưởng cho ông Vinh và bà Thủy sẽ đưa họ đến gặp nhau . Hò
hẹn đảng hoàng, sáng này anh đã tuân theo, bắt ông ăn mặc chỉnh
tề . Cà vạt veston, tay cầm theo bó hoa thật lớn . Vậy mà... Kỳ
Duyên lại bỗng nhiên dở chứng.

Thay vì chuẩn bị cho bà ăn mặc tinh tươm, sạch sẽ . Điểm chút phấn
son lên làn da căng khô sạm nắng đến ngồi trong quán, cô lại để bà
xuất hiện tự nhiên trong vai một bà lão bán chè!

- Ê, giận hả ? - Thấy mặt anh chằm vằm một đống, Kỳ Duyên nhẹ

huých cùi tay sang hỏi.

Quay mặt sang nơi khác, Nhã Chí không trả lời . Kỳ Duyên lại nói:

- Anh lo dì Thủy xấu xí, nghèo khổ sẽ không được ba Vinh chấp nhận à ?

Quả đúng là Nhã Chí đang lo lắng điều này . Dù gì ba hiện tại cũng là tổng giám đốc một ngân hàng . Anh không muốn ông nhìn thấy mẹ trong hoàn cảnh quá nghèo hèn như vậy.

- Tôi cũng đã nghĩ đến điều này . Nhưng tôi tin bác Vinh không như thế - Kỳ Duyên ngồi xuống bên cạnh anh trầm giọng - Tình yêu không chỉ là bóng sắc bên ngoài, là địa vị cao sang . Nó còn là nét đẹp tâm hồn, là sự thủy chung cao quý . Bao năm trôi qua, dì Thủy đã cùng sống với gánh chèo để nuôi con . Sao ta lại không để cho bác Vinh được nhìn thấy nét đẹp cao quý của dì . Chẳng lẽ... đến tận bây giờ, anh vẫn chưa tin, tình yêu là một tình cảm thiêng liêng, cao đẹp nhất của con người.

- Tôi đã tin . Nhưng... - Thấy thấy hòn đá trong tay, Nhã Chí trầm tư - không hiểu sao lòng cứ lo lo.

- Lo làm gì cho mệt - Kỳ Duyên chụp mất hòn đá của anh - Cứ để mọi chuyện tự nhiên đi . Đã làm công tác tư tưởng kỹ rồi mà . À, như chợt nhớ ra, cô vỗ mạnh vai Nhã Chí - Kể tôi nghe đi . Biết anh đã hòa với dì Thủy, thái độ của bác Vinh sao hả ?

- Còn sao nữa ? - Giật lại hòn đá, Nhã Chí cười giòn - Mắng cho một trận te tua rồi... lại hạ mình ngay . Năn nỉ tôi đưa đi gặp mẹ liền trong đêm chứ sao . Nhưng tôi không chịu, hện lần hện lựa... dò

xong ý tứ mới đưa đi đó . Còn cô... nói đi, ý mẹ tôi thế nào ? Bà có chịu về đoàn tụ với ba tôi không?

Mắt Gai Nhân

Chương 10

- Làm sao mà tôi biết mà anh hỏi ? - Đôi mắt tròn ngơ ngác.

Nhã Chí giật mình:

- Cái gì, tôi đã bảo cô làm công tác tư tưởng cho mẹ tôi rồi . Sao cô chưa biết chứ ? Hay là cô chẳng làm gì ?

- Sao không làm ? - Kỳ Duyên cãi lại - Cho anh hay, tôi đã phải bỏ sáu chục ngàn tiền túi ra rồi đó.

- Bỏ tiền ra, nhưng để làm gì ? - Nhã Chí chau đôi mày không hiểu.

Kỳ Duyên nói gọn lỏn:

- Thì mua hoa . Mỗi ngày một bó hoa... liên tiếp sáu ngày trời... Tôi thay bác Vinh mua hoa tặng dì Thủy tỏ tình rồi . Anh còn bảo tôi không làm gì hả ?

- Đích thân... cô mua hoa tặng mẹ tôi ư ? - Tái mặt, Nhã Chí cà lăm hỏi.

Kỳ Duyên trề môi:

- Tôi không đến nổi ngu như anh tưởng . Tôi nhờ con bé Tý bên nhà

tặng giùm . Còn dặn nó nói là của một ông nhờ gửi tặng.

Chậm nhanh mồ hôi trên trán, Nhã Chí như bị hụt hơi:

- Mười ngàn một bó hoa... mà hoa gì chứ ?

- Hoa hồng! - Kỳ Duyên nói như khoe - Đừng lo... tôi có bảo bà bán hoa bọc vào giấy kiếng đằng hoàng , đẹp và sang trọng lắm.

Đẹp và sang trọng lắm . Nhã Chí không biết mình nên cười hay khóc nữa . Kỳ Duyên ngây thơ quá . Cô không biết trong các loại hoa, mẹ ghét nhất hoa hồng . Càng không hiểu sự đời . Lẽ nào, đường đường một tỷ phú như ba, lại đi cầu hoà vợ bằng những bó hồng chỉ đáng giá mười ngàn đồng . Mẹ thông minh lắm, chắc chắn sẽ đoán được chuyện này do anh và Kỳ Duyên sắp đặt thôi . không khéo lại giận luôn ba thì khổ...

Ờ! Nhắc đến ba mới nhớ, anh đã bỏ ông ngoài đầu hẻm này giờ khá lâu rồi . Hẳn lẽ ông đang nóng lòng chờ.

- Nhã Chí, anh đi đâu vậy ? - Thấy anh đứng lên Kỳ Duyên gọi theo .

- Cho tôi đi với...

0 trả lời cô, Nhã Chí bước đi lững thững . Xôi hồng bỏng không rồi .

Trời ơi! Sao anh không nhớ, Kỳ Duyên là chúa đăng trí, là cô gái hậu đậu nhất trần gian.

- Bác Vinh ơi! Cháu đến rồi đây.

Chẳng để ý tới vẻ thất vọng của Nhã Chí, vừa ra đến đầu hẻm Kỳ Duyên đã nháy mắt lên gọi lớn . Rồi ngơ ngác nhìn quanh khi không nghe thấy tiếng trả lời:

- Ủa, sao không có vậy ? Nhã Chí, bác Vinh đâu ?

Đang nóng lòng lo không biết ba bị lạc đi đâu, chợt bị Kỳ Duyên gắt

hỏi, Nhã Chí quay lại gâp luôn:

- Làm sao tôi biết mà cô hỏi . Cái gì cũng tại cô không?

- Sao tại tôi chứ ? - Kỳ Duyên cũng không vừa.

Nhã Chí hăm hăm:

- Nếu tôi không vì cái với cô thì đâu đến nỗi . Trời ơi, ba tôi đi đâu chứ ? không chừng đã bị bọn trấn lột bắt mất rồi.

- Còn ở đó mà la mắng - Kỳ Duyên lo lắng - Mau chia ra tìm bác Vinh đi.

Hừ cô một cái, Nhã Chí quay lưng đi thẳng.

Trề dài môi, Kỳ Duyên lăm bằm mắng theo:

- Đồ vô ơn bội nghĩa . Nhờ người ta còn mắng người ta nữa... thiệt là... - Bỗng bỏ ngay câu nói , Kỳ Duyên nhìn chăm chăm về phía trước . Cô đã nhìn thấy bác Vinh rồi, ông không bị bọn trấn lột bắt đi, chỉ đứng cạnh gánh chè của dì Thủy thôi.

0 thêm kêu Nhã Chí, Kỳ Duyên để mặc anh đi sâu vào con hẻm .

Tủm tủm cười, cô tung tăng bước qua đường . Chưa vội lên tiếng, cô nép mình sau cây cột điện , lo lắng nhìn ông Vinh mãi còn lúng túng với bó hoa bách hợp . Chà! Mua chi mà to dữ . Cầm không cũng mỏi tay rồi.

- Bao năm qua, em vẫn ở cạnh anh . Vậy mà... anh cứ mãi tìm em ở chốn nào.

Ông biết cách nói quá! Thầm khen ông, Kỳ Duyên hồi hợp chờ nghe bà Thủy trả lời chắc ngọt ngào, êm dịu lắm.

- Sáng giờ tôi chưa bán mở hàng, xin ông đứng tránh ra cho.

Hả ? Kỳ Duyên chết điếng người, không ngờ dì Thủy thô lỗ thế .

Công trình sáu bó hoa, tâm huyết của cô cả tuần đổ sông, đổ biển hết rồi ư ?

- Vậy bán cho tôi một chén.

Nhưng ông Vinh không bối rối rồi cũng chẳng phật lòng . Kéo chiếc ghế nhựa, ông ngồi bệt luôn xuống lề đường, đặt bó hoa bên cạnh ông thản nhiên đưa tay đón nhận chén chè . Rồi xì xụp múc ăn như một người háu đói.

- Cho một chén nữa.

Ăn xong ông lại chìa chén ra, cứ thế liên tiếp ăn luôn một lúc hơn mười chén . Để bà Thủy, dù không muốn bận tâm, cũng phải lên tiếng nhắc:

- Ông muốn dở trò gì ?

- Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi - Vừa ăn, ông vừa nói - Nhưng em bảo còn bận bán chè, nên anh phải ăn hết cho em rảnh . Cho anh chén nữa.

- Ông đừng giởn mặt, trêu gan . Tôi không mềm lòng đâu, đi khỏi nơi này ngay.

- Đã mười bốn năm lận lôi kiếm tìm, anh đâu dễ bỏ về như vậy .

Thủy... nghe anh nói... anh đã hiểu lầm em...

- Một chén chè nữa chứ gì ? - Giật mạnh chén chè, bà cắt ngang lời ông - Được, để coi ông chịu nổi đến bao giờ.

- Một chén nữa.

Liên tiếp thêm năm chén bị Ông húp sạch vèo . Nhìn ông ăn mà Kỳ Duyên bật run lên . Sợ Ông chết vì bội thực, cô bước lên một bước . Chưa kịp nói gì, đã bị ngay một bàn tay cứng bịt chặt miệng.

- Đứng yên đó, cô lại muốn phá hoại công trình của ba tôi sao chứ ?

Là Nhã Chí! Quay lại, nhận ra anh, Kỳ Duyên tức mình hét lớn:

- Sao lại bịt miệng tôi ? Anh muốn gì ?

- Trời ơi! Im đi không? - Quýnh lên, Nhã Chí nhé luôn cái bao tay vào miệng cô - Nghe kìa...

Gớm quá đi mất! Kỳ Duyên khạc nhổ tùm lum . Nhã Chí gầm gừ:

- Cô dám la lên tiếng nữa, tôi bóp cổ cô liền đó.

Biết anh nói là làm, Kỳ Duyên không dám cãi . Tức quá cô dùng chân đạp mạnh lên cái bao tay đã nhét vào miệng của mình . Chua lòn, hôi kinh khủng, chẳng biết mấy tháng rồi nó không được giặt.

Mấy ngày nay Kỳ Duyên vui sướng khi hay tin bác Vinh đã ra viện .

Hú hồn bữa đó sang ngồi bên gánh chè của dì Thủy, bác bị chứng đau tim tái phát . Có người bảo bác bị xúc động . Nhưng dì Thủy đã quan tâm săn sóc cho bác, hai người đã có sự thông cảm, Nhã Chí thì rất vui...

Sáng từ lâu, mà Kỳ Duyên cứ nằm mãi trên giường trùm khăn kín mít . không phải ngủ đâu, cả đêm hồi hôm cũng vậy, cô chẳng tài nào chợp mắt . Cứ suy nghĩ mãi rồi âm thầm khóc.

Khóc! Thật đó! Ngay Kỳ Duyên còn thấy lạ cho mình . Thường ngày nổi tiếng chai lì, gan góc lắm . Vậy mà... lại không kìm nổi lòng, đừng khóc trước tin Nhã Chí và Như Nguyệt cưới nhau.

Đâu phải bây giờ mới biết... sau khi nghe bác Vinh tuyên bố một tuần nữa sẽ tổ chức đám cưới cho hai người, cô lại thấy hụt hẫng thế này ? Bàng hoàng như kẻ rơi từ cung trăng xuống, ngơ ngác nhìn quanh rồi chợt hiểu . Cô vụt chạy ra xa đứng khóc một mình.

Nhã Chí và Như Nguyễn cưới nhau! Ôi! Hết thật ư ? Trái tim Kỳ Duyên đau nhói . Nước mắt từ đâu cứ tuôn chảy như mưa . Cô muốn làm một điều gì quá . Phá cho đám cưới không thành hay tỏ thật lòng cùng Nhã Chí ?

Tại sao như thế ? Tại sao bao giờ cô cũng yêu đối tượng của Như Nguyễn để ôm vào lòng đau khổ ? Có như người ta vẫn nói chẳng ? Trời ơi, cô phải làm gì bây giờ ? Một ngày đã trôi qua chỉ còn sáu ngày nữa thôi, họ đã cưới nhau.

0... cô không thể mất anh đâu . Kỳ Duyên bỗng bật tung chăn ngồi dậy . Bằng mọi giá, phải cho anh biết... Nhã Chí ơi, anh đâu rồi ? Sao không tình cờ đến thăm em ? Anh có biết em trông anh lắm không? Mình có số điện thoại của anh . Hay là... đôi mắt Kỳ Duyên hướng ra đường . Buồng điện thoại công cộng trước mặt đang vắng khách . Có thể nói mà chẳng sợ ai nghe thấy... đúng rồi... đặt chân vào dép, Kỳ Duyên lại ngập ngừng . Có nên chẳng ? Như Nguyễn biết chuyện này sẽ nghĩ như thế nào ? Và Nhã Chí nữa . Hay anh phá lên cười đắc thắng . Cuối cùng... cô cũng tự nguyện dâng trái tim mình cho anh như lời tiên đoán của anh rồi.

Tất cả bây giờ chỉ hy vọng vào Như Nguyễn thôi, Kỳ Duyên lại nằm ngửa ra giường . Nhớ đến gương mặt hốt hải của nó chạy đến tìm mình báo tin nghe lòng phần nào thanh thản.

- Kỳ Duyên ơi, nguy đến nơi rồi... ba mẹ tao bắt chủ nhật này... tao phải làm đám cưới cùng Nhã Chí.

Hả ? Chiếc ly rơi khỏi tay cô xuống đất vỡ tan . Như Nguyễn nắm lấy tay cô cầu khẩn:

- Mau nghĩ cách giúp tao đi... làm sao bây giờ hả ?

Làm sao ? Cô biết phải tính cách nào cứu nó, khi chính bản thân mình cũng bí lối cùng đường . Cha mẹ Như Nguyễn chẳng đời nào chấp nhận một chàng trai như Duy Thành vào làm rể . Dở dang, tan nát tất cả ư ?

- Mà sao thế ? - Thấy cô cứ ngồi yên, Như Nguyễn giận dữ - Cũng đứng về phe họ không giúp tao ư ? Được, không cần mà, tự tao... sẽ nghĩ ra cách.

Nói xong, nó ra đi vội vã không cho cô kịp nói tiếng nào . Đã hai ngày bất tắm hơi, chẳng biết nó tìm được cách gì rồi... Hay cũng như cô, vật vã khóc trên giường tuyệt vọng ?

- Duyên ơi! Mà đâu rồi ? Trời ơi, giờ này mà còn ngủ sao bà chúa ?

- Như trong chuyện hoang đường, Như Nguyễn bỗng xuất hiện thành linh sau câu ước . Ngỡ mình đã ngủ mơ, Kỳ Duyên không ngồi dậy, chỉ tròn đôi mắt nhìn.

- Còn nhìn nữa, dậy đi - Như Nguyễn đập mạnh xuống người cô - Dậy cùng tao đi chợ lẹ đi.

Cảm giác đau đã cho Kỳ Duyên biết mình đã không mơ . Sự thật Như Nguyễn đang đứng trước mặt cô . Chẳng thấy chút u buồn, rũ rượi nào của kẻ thất tình . Nó hôm nay tươi tỉnh trong chiếc áo đầm màu cam nhạt . Trẻ trung và duyên dáng hẳn với chiếc ruy băng cài trên tóc...

- Mà đã tìm được cách rồi ư ? - Bật ngồi dậy, Kỳ Duyên mừng rỡ - Mà nói sao cho ba mẹ chấp nhận Duy Thành vậy ?

Mặt Như Nguyễn chợt sa sầm:

- Đừng nhắc Duy Thành với tao . Tao với hấn đã không còn gì nữa.
- Vì sao thế ? Mà và anh Thành đã giận nhau ư ? - Nụ cười tắt trên môi, Kỳ Duyên lo lắng.
- không chỉ giận, tụi tao đã chia tay - Như Nguyễn lạnh lùng.

Kỳ Duyên thắng thốt:

- Chia tay ư ? Chuyện gì nghiêm trọng thế ?
- Tao không muốn nói - Như Nguyễn gắt gỏng - Cũng chẳng muốn nghe mà nhắc cái tên Duy Thành trước mặt tao . Bây giờ tao hỏi, mà có đi chợ không, phụ tao lựa áo cưới không?
- Áo cưới - Tim Kỳ Duyên đập nhanh trong ngực - Chẳng lẽ... mà đã đồng ý Nhã Chí rồi ?
- Đồng ý Nhã Chí thì sao ? - Như Nguyễn ngồi luôn xuống giường, giận dữ - Anh ta không tốt hơn Duy Thành vạn lần sao ? Ta đã nghĩ kỹ rồi... Tao sẽ nhận lời làm vợ anh ấy cho vui lòng cha mẹ.
- Hiểu rồi - Kỳ Duyên cười cay đắng - Mà đã tỏ ra khôn ngoan vào phút cuối.
- Mà sao thế ? - Như Nguyễn khế chau mày - không vui khi tao và Nhã Chí cưới nhau ư ? Hay là... mà đã yêu Nhã Chí rồi ?
- Đừng nói bậy - Trùng đôi mắt, Kỳ Duyên hét lớn - Tao không yêu hấn, không bao giờ yêu hấn.
- Thật không ? - Như chưa tin, Như Nguyễn gằn giọng nói.

Kỳ Duyên trợn mắt lên:

- Sao không thật ?
- Vậy thì... tao tạm yên lòng - Gật đầu, Như Nguyễn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm - Tao cứ sợ mà yêu Nhã Chí rồi sẽ giận tao . Mà tao

thì... không bao giờ muốn mất một người bạn tốt như mày cả.

- không muốn mất . Thế giả dụ như tao yêu Nhã Chí mày sẽ làm gì ?

- Kỳ Duyên khẽ nhếch môi trêu chọc.

Như Nguyễn nói ngay:

- Thì tao nhường ngay Nhã Chí cho mày . Sao hả ? Có yêu không?

Đôi mắt mở to, Như Nguyễn muốn nhìn thấu ruột gan của Kỳ Duyên

. Sợ hãi, không dám nhìn vào mắt bạn:

- Mày điên rồi chắc . không thấy tao luôn gây cãi với Nhã Chí sao .

Yêu khỉ còn sướng hơn yêu hăn.

- Vậy thì tốt - Như Nguyễn gật đầu - Tao không còn gì để áy náy với

mày . Hôm đó... mày làm cô dâu phụ cho tao nhé ? - Thấy Kỳ Duyên

tỏ ý ngần ngừ, Như Nguyễn nói luôn - không được nói chơi đâu . Mày

đã hứa với mẹ tao rồi đó.

- Ừ!... - không chối được . Kỳ Duyên đành miễn cưỡng gật đầu.

Như Nguyễn lại rụt rè:

- Dậy đi, dậy đi chợ với tao . Sẵn dịp lựa luôn áo cô dâu phụ cho mày.

- Ừ! - Uể oải chống tay ngồi dậy, Kỳ Duyên bước vào phòng vệ sinh .

Nhìn vào gương, cô bỗng giật mình sợ hãi . Trời ơi, mới có hai ngày

mà trông cô ghê quá . Hốc hác, tiều tụy hăn đi . Trách gì nhỏ Như

Nguyễn không nghe hối mau.

Dùng lược chải lại mái tóc rối bù, Kỳ Duyên bắt đầu thấy hoang

mang . Chắc chắn nhỏ Như Nguyễn biết gì rồi, nên cứ theo hỏi chặn

đầu, chặn đuôi như vậy . Nó sợ mất mình hay sợ mình giành mất

Nhã Chí của nó đây ?

Ồ không! Kỳ Duyên bỗng giật mình lắc đầu nhanh, mình nghĩ ngợi đi đâu vậy ? Sao lại nghi vấn cho bạn chứ ? Như Nguyễn không bao giờ sợ mình giành mất Nhã Chí của nó đâu . Nó nói thật, nó sẽ nhường cho mình đó . Ngày trước một lần với anh lớp trưởng rồi, nó thà mất anh chứ không chịu mất cô đâu . Thật đáng trách khi có ý nghĩ không tốt về Như Nguyễn.

Lần này cũng thế, nhận lời làm vợ Nhã Chí, nó lại sợ mình luôn . Nên cứ phải nói đi, nói lại . Nếu biết mình đã yêu anh, nó chẳng đời nào chịu . Chà! không được, không để nó biết được đâu . Đã nợ một lần, lẽ nào lại tiếp tục mang nợ nó ? Vả lại, có nói ra cũng chẳng được gì . Nhã Chí có yêu mình đâu chứ ? Thôi, ráng lên, quên hết đi . Bắt chước ba làm người cao thượng . Vui cùng hạnh phúc của bạn, của người thương... Ý nghĩ đó đã làm Kỳ Duyên bình tĩnh . Thay một bộ đồ thật đẹp, cô vui vẻ bước ra.

- Được rồi... đi... - Nụ cười tắt ngấm trên môi . Kỳ Duyên không ngăn được tiếng tim đập rộn ràng khi nhận ra Nhã Chí . Anh đến tự bao giờ ? Tìm cô hay Như Nguyễn ? Sao lại vui vẻ chuyện trò thân mật cùng nó vậy.

- Là tôi đây, làm gì nhìn ghê vậy ? Lạ lắm sao ? - Quay lại nhìn bộ dạng cô, Nhã Chí phì cười.

- À... không! - Cố trấn tĩnh, Kỳ Duyên tự nhiên bước hẳn ra phòng khách . Tia mắt Nhã Chí nhìn theo làm chân cô như chùn lại, dính vào nhau - Anh đến tìm tôi ư ? Có chuyện gì ?

- không, tôi đến tìm Như Nguyễn, để đưa cô ấy đi sắm sửa - Nói mà mắt Nhã Chí sáng long lanh, ngời hạnh phúc - Nghe bảo lúc này Như

Nguyễn có rủ Kỳ Duyên . Nhưng bây giờ có tôi rồi, chắc không dám phiến Kỳ Duyên nữa...

- không! - Như Nguyễn chen vào - Rủ Kỳ Duyên đi nữa . Em muốn chọn cho nó một chiếc áo dài.

- Ừ nhỉ ? - Nhã Chí gật đầu - Kỳ Duyên là dâu phụ vậy mà anh quên mất . Biết thế, lúc này rủ chàng phụ rể theo . Cho hai người tha hồ tình tứ.

Một câu đùa không ác ý, nhưng Kỳ Duyên nghe đau xé ruột gan .

Cắn chặt môi, ngăn mình không khóc . Cô chỉ muốn cho tai mắt mình đừng nghe thấy nữa . Trời ơi, vô tình hay cố ý mà họ cứ nói cười vui vẻ vậy ? Có biết tim cô đang tan ra từng mảnh rồi không?...

- Chí ơi! Xong chưa con ? Coi chừng qua giờ lành, không tốt đâu!

Nghe giọng cha vang lớn ngoài sân, Nhã Chí đưa mắt ngó đồng hồ, mỉm cười cùng anh phụ rể.

- Mới sáu giờ . Ông già xem ra còn nóng ruột hơn mình nữa.

Nói vậy, chứ anh cũng xằng xái bước ra trong tiếng xuýt xoa thán phục của mọi người.

- Chà! Chú rể hôm nay đẹp trai quá!

- Thấy nó lông bông vậy, cuối cùng cũng lấy được vợ rồi.

- Điều này, khối cô vỡ mộng khóc thầm!

Lời bàn quan bình luận quả không sai . Hai mớ tóc bông lòa xòa trên trán, Nhã Chí đưa mắt nhìn đều khắp mọi người một lượt hú vía, không có bóng cô nàng nào . Nhưng cũng chưa chắc lắm đâu . Biết đâu lát nữa, đúng vào lúc anh nắm tay Như Nguyễn bước ra, sẽ có một lon axít từ đâu đó tạt thẳng vào mặt của anh . Hay nhẹ hơn là...

một lon nước mắt.

Thì ra... các cô gái không chỉ yêu tiền, yêu cái mã bên ngoài của anh thôi . Họ còn yêu cả con người anh nữa, từ hôm chính thức báo tin cưới vợ, Nhã Chí đã nhận trên dưới hơn bốn chục bức thư tình . Bức nào cũng lâm li đầy lệ thảm . Báo hại anh giải quyết muốn đứt cả hơi . An ủi, khuyên lơn, năn nỉ đủ điều... Đâu vào đó... nhưng ai dám bảo đảm rằng, giờ chót không có nàng nào giở quẻ.

Đến giờ lành, đoàn người rước dâu ùn ùn bước ra xe . Đông đến thế cơ à ? Nhìn đoàn xe kéo dài hút tầm nhìn, Nhã Chí nhúu đôi mày lạ lẫm . Dễ chừng có đến một trăm chiếc xe hơi mới toanh . Nhã Chí này cưới vợ có gì lạ mà ai cũng muốn xem vậy nhỉ ?

- Thư giãn một chút, đừng quá lo, đừng hồi hộp quá!

Hồi hộp ư! Nhận chiếc khăn giấy của chàng phụ rể , Nhã Chí ngạc nhiên thấy quả thật, tim mình đang đập mạnh . Chỉ vài tiếng nữa thôi, Như Nguyệt đã là vợ của anh rồi.

Sao cứ như giấc mơ nhỉ ? Nhã Chí mơ màng . Những ngày qua, anh như một cỗ máy bị cuốn trôi, tất bật rộn ràng . Chẳng có phút giây nào bình tâm để suy nghĩ cả.

Quay đầu ra sau, anh nhìn thấy gương mặt cha mẹ rạng ngời hạnh phúc . Con bé Nhã Chi cũng thế . Bị bắt bưng mâm lễ vật mà nó mừng còn hơn nhặt được vàng . Mấy ngày liền cứ rộn ràng quần quăn, áo áo.

Còn mình thì sao ? Nhã Chí ngạc nhiên nhiều cho thái độ dửng dưng, bình thản của mình . không mừng vui cũng chẳng nôn nao lo lắng . Anh đi cưới vợ cho mình mà như cưới vợ cho cha mẹ vậy.

Thật đó, nhập đầy trong tâm trí anh bây giờ chỉ nôn nao mong cho ngày cưới chóng tàn, để mẹ phải thực thi lời hứa của mình . Phải trở về đoàn tụ với cha sau mười bốn năm dài xa cách.

- Nhã Chí, chậm quá vậy ? Đến rồi sao không xuống ?

Bị anh phụ rể đập mạnh vào tay . Nhã Chí bàng hoàng chột tỉnh .

Đến rồi ư ? Sao mà nhanh vậy ? Bước xuống xe, đứng vào hàng chụp ảnh, quay phim, anh thấy mình lơ ngơ như một thằng khờ.

Dòng người chầm chậm tiến vào sân.

Cha mẹ Như Nguyễn tổ chức đám cưới cho con linh đình quá . Cờ hoa đỏ rực, trang hoàng đẹp tựa hoàng cung.

Mọi nghi thức rườm rà được diễn ra trang trọng và lâu lắc . Cảm thấy nhức đầu . Nhã Chí không để ý đến . Dõi mắt ra sân, anh thấy Kỳ Duyên đang xúng xính đi dạo nước mọi người.

0 ngờ khi khoác lên người chiếc áo dài, Kỳ Duyên trông đẹp quá . Dịu dàng nữ tính ra phết lại còn ma-ki-nê lên mặt nữa . Mắt xanh, môi đỏ, má hồng trông cũng đẹp như ai.

Thấy cô quay lại ngó mình . Nhã Chí nhoẻn ngay nụ cười đẹp nhất của mình ra . Mắt nheo nheo hướng về phía chàng phụ rể . Ngầm hỏi cô có chịu không mình sẽ nói giùm cho.

Gương mặt bỗng đanh lại, Kỳ Duyên trừng đôi mắt rồi ùng ùng bước đi ngay làm Nhã Chí chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì . Khi không quạu với người ta . Kỳ Duyệt này... mát rồi chắc...

Kỳ Duyên đi mất tiêu rồi, Nhã Chí chẳng còn việc gì làm . Đảo mắt ngó lung tung, anh tưởng tượng đến Như Nguyễn . Trong lễ phục cô dâu, cô chắc sẽ đẹp lắm đây . Nhưng đẹp như thế nào... anh không

hình dung nổi . Thậm chí cả nét mặt ngày thường của cô ra sao, Nhã Chí cũng quên tuốt luốt.

Kỳ lạ thật! Nhã Chí nhíu mày khó hiểu . Sao anh chỉ thích nhìn thấy mặt của Kỳ Duyên hiện lên tâm trí mình thôi . Một nét mặt xương xương đầy góc cạnh . Với chiếc miệng vênh cong cong hình trái ấu, chỉ biết buông lời cay độc . Và chiếc mũi hinh lúc nào cũng phập phồng của ả kia, sao cứ hiện lên trước mắt anh như trâu ghẹo vậy ?

- Chết rồi... - Giữa không khí trang nghiêm bỗng vang lên giọng Kỳ Duyên thảng thốt.

Giật mình qua lại, Nhã Chí thấy mặt mọi người đồng biến sắc . Nhất là bà Ngân . không nén được giận, bà thét gọi Kỳ Duyên:

- Ăn nói gì kỳ cục vậy ? Mau nhổ nước miếng nói lại đi.
- Dạ, - Vâng lời bà . Kỳ Duyên nhổ ngay bãi nước bọt thật to xuống giữa nhà - không nói lại được đâu . Chết thật rồi...
- Cái gì chết ? Ai chết chứ ? - Bình tĩnh hơn, ông Ngân trầm giọng.

Kỳ Duyên nói lạ:

- Dạ Như Nguyễn . Dạ không... nó không chết... nó chỉ bỏ nhà trốn mất rồi.
- Trốn mất rồi ? - Những đôi mắt mở tròn kinh hãi . Bà Ngân té xuống ghế, ôm ngực tức nghẹn không nói nên lời . Ông Ngân lạ lẫm:
- Trốn! Nhưng tại sao lại trốn ? Từ lúc nào ?
- Con không biết! - Lắc đầu, Kỳ Duyên sợ hãi - Thấy gần xong lễ, con định bụng vào kêu nó chuẩn bị . Nào ngờ, vào đến nơi... đã không thấy nó đâu...

Chuyện này là sao ? Đám đông rộ lên bàn tán . Thằng nhỏ Tân em

Như Nguyễn bỗng cất tiếng trong veo:

- Con biết chị Như Nguyễn trốn đi đâu rồi . Chị trốn theo anh Duy Thành đó.

- Đừng nói bậy! - Mắt mặt, xấu hổ quá, bà Ngân quay lại hét con - Duy Thành nào chứ ?

- Duy Thành là người yêu của chị Hai . không tin ba má cứ hỏi chị Duyên đi - Nhưng thằng nhỏ vẫn ngây thơ cãi . Lập tức những đôi mắt đổ dồn về phía Kỳ Duyên . Ông Ngân hằm hằm mặt:

- Có thật không? Kỳ Duyên... cháu biết được gì hãy kể đi...

- Dạ - Co rúm người lại, Kỳ Duyên lắc đầu - Chuyện này cháu thật sự không biết gì.

- Chị Duyên giả bộ đó! - Thằng bé lại hét lên - Ngày thường, chỉ vẫn lén trao thư giùm anh Thành và chị Hai . Còn cho bánh dạn con giấu ba mẹ nữa...

- Có chuyện này ư ? Như Nguyễn có người yêu sao tôi chẳng biết gì ?

- Rút khăn lau mồ hôi trán, ông như thanh minh với mọi người - Mắt mặt, mất mặt quá đi thôi... Anh sui, Nhã Chí... tôi xin lỗi...

- Lén lén lút lút, thì ra là chuyện này! - Đã bình tâm lại, bà Ngân ngược nhìn Kỳ Duyên giận dữ - Thật uổng công ta tin cháu . Sao hả ? Nói mau, Như Nguyễn nó trốn đi đâu...

- Dạ... - Xoắn hai bàn tay vào nhau , Kỳ Duyên như sắp khóc - Thật tình cháu không biết... Như Nguyễn đã không nói gì với cháu . Cháu cứ ngỡ nó và Duy Thành đã chia tay với nhau rồi...

- Ta không tin - Bà Ngân gằn giọng - Có phải cháu bày cách giúp nó không?

- Dạ không! - Tình ngay lý gian, Kỳ Duyên không biết nói sao . Thấy mọi người cứ hằm hừ ngó mình, cô tủi quá bật lên khóc - Đã bảo không phải tại cháu rồi mà... không tin . Được, cháu sẽ thề đây...
- không phải Kỳ Duyên đâu! - Sau phút bẽ bàng, Nhã Chí bình tâm lại . Bước lên một bước, anh nói hộ Kỳ Duyên . - Đừng trách cô ấy nữa, tôi đã hiểu tất cả rồi.

Những cặp mắt đổ dồn về phía Nhã Chí chờ giải thích . Bất ngờ từ trong buồng, có tiếng ai đó vang lên:

- Như Nguyễn có viết thư để lại đây...
- Để tôi đọc - Nôn nóng, ông Ngân giật nhanh bức thư từ tay khách rồi cất giọng ồm ồm đọc lớn . Nửa tò mò, nửa muốn thanh minh với mọi người chuyện này không dính líu đến mình...

Ngày... tháng... năm...

Cha mẹ quyết định gả tôi cho Nhã Chí mà không buồn hỏi qua ý kiến của tôi chỉ một lần . Hôn lễ sẽ được cử hành vào chủ nhật tuần sau. Tôi biết cha mẹ yêu thương quan tâm cho tôi lắm . Làm như vậy, họ chỉ muốn tốt cho tôi . Nhã Chí là một chàng trai tốt không chê vào đâu được . Nhưng... cha mẹ đâu biết trái tim tôi từ lâu đã trọn dành cho Duy Thành tất cả.

0 dám thừa chuyện cùng cha mẹ chuyện tình cảm của mình . Bởi tôi biết có nói cũng vậy thôi, càng làm sự việc rắc rối thêm nhiều . Duy Thành là họa sĩ, cuộc sống nghèo nàn, lang bạt không xứng với câu môn đăng hộ đối của cha mẹ...

Tôi phải làm gì ? Nhỏ Kỳ Duyên lại từ chối không tìm cách giúp cho . Hoang mang, buồn khổ quá, tôi đến điểm hẹn gặp Duy Thành . Nghe

tôi bảo mình sắp lấy chồng . Anh lặng người đi đau đớn rồi mĩa mai chúc tôi hạnh phúc.

Tính anh là như vậy . Tôi yêu và ghét thật nhiều thói tự ti, mặc cảm của anh . Lúc nào cũng rụt rè, nhút nhát không quyết đoán... vì anh là hoa. sĩ chẳng ? Trái tim nhạy cảm anh rất dễ bị tổn thương.

Yêu anh quá, tôi đã liều vì anh, cùng bỏ trốn . Tôi biết... như vậy là bất hiếu, là làm khổ mẹ cha, là làm họ phải bẽ bàng, mất mặt nhưng... tôi đã không còn đường chọn lựa . Tôi không yêu Nhã Chí và tôi cũng biết anh chấp nhận tôi chỉ làm đẹp lòng đấng sinh thành. Tôi chỉ định sẽ cùng Duy Thành bỏ trốn một thời gian . Chúng tôi sẽ không làm điều gì vượt quá luân thường đạo lý . Tôi chỉ muốn tỏ lòng mình sao cho cha mẹ biết, mong họ chấp nhận tình yêu của tôi với Duy Thành.

Kế hoạch là như thế, nhưng... Duy Thành đã không chấp nhận . Anh không muốn tôi trở thành đứa con bất hiếu và cũng không đủ can đảm để đương đầu cùng hoàn cảnh mới . Anh sợ mình không đủ sức cưu mang, bảo bọc tôi...

Anh làm tôi phải thất vọng biết bao . Trong cơn giận, tôi điên tiết cắt đứt tình anh và... để trả thù... tôi chấp nhận cuộc hôn nhân như thế . Dù biết rõ với anh, mình sẽ không bao giờ hạnh phúc . Dù biết đang tự đào huyệt chôn mình, tôi vẫn cam lòng.

Bức thư hãy còn dài và ông Ngân vẫn còn đang đọc, nhưng Nhã Chí chẳng còn tâm trạng để nghe.

O, anh không giận, không buồn, cũng không tự ái như Như Nguyệt đã lo xa . Anh chỉ thấy bất ngờ thôi.

Một cái gì tựa như gánh nặng ngàn cân được trút khỏi vai, Nhã Chí nghe tim khắp khởi mừng . Nhưng mừng lo cho mình... hay cho Như Nguyễn ? Anh không biết được . Anh chỉ biết mình khâm phục Duy Thành quá . Thằng nổi bản thân, điều đó thật chẳng dễ chút nào . Đúng là tình yêu đã làm nên điều kỳ diệu.

Mỉm cười, Nhã Chí nhớ đến lời cá cược hôm nào của mình và Như Nguyễn . Một năm... hay mười năm... bây giờ anh biết mình mãi mãi không thắng nổi ván cờ này . Địa vị, tiền tài, sắc vóc đã không thắng nổi tình yêu đích thực.

Bây giờ chỉ anh hiểu Như Nguyễn thật xa lạ với mình . Dù có cố tình cười nói chuyện trò cùng anh thân mật, lúc nào anh cũng thấy cô và mình có một khoảng cách rất xa . Đó cũng là lí do khiến anh không một lần dám nắm tay dù ngày hôn lễ đã gần kề.

Anh không hấp dẫn được Như Nguyễn và ngược lại , cô cũng không quyến rũ được anh . Rất khó tin nhưng là sự thật . Nhan sắc tuyệt trần của cô chẳng cho anh chút cảm hứng nào.

Nhắc đến sự quyến rũ, không hiểu sao trước mắt Nhã Chí lại hiện lên nét mặt của Kỳ Duyên . Dù hiện tại anh không hề cố tình nhớ đến . Gương mặt cô cứ hiện lên trước mặt anh, rõ ràng từng nét một . Từ gương mặt xương xương gầy gò cạnh mái tóc hoe hoe nắng ôm sát ót, đến chiếc miệng cong cong hình trái ấu, lúc nào cũng vênh lên sẵn sàng chống đối . Cả chiếc mũi hình luôn phập phồng... xấu nhất của Kỳ Duyên, anh cũng không quên được.

Rồi anh lại nhớ đến bờ vai tròn lẳn của Kỳ Duyên . Coi ồm như vậy chứ eo uột ghê lắm . không thua kém người mẫu đâu. Nhìn một lần

là nhớ mãi . Nhất là đôi gò ngực của cô . Chao ôi, là đẹp , là cực kỳ hấp dẫn . Trắng ngần, nhô cao sau làn áo cứ phập phồng làm anh phải thèm thuồng, ao ước . Mong một lần được đặt tay lên đó . À! Có một lần... dường như anh đã làm được điều đó rồi...

Mình yêu Kỳ Duyên như lời Như Nguyệt nói thật ư ? Giật thót người, Nhã Chí ngơ ngẩn hỏi . Có lẽ đúng thật rồi . không thì... anh đâu phải nhớ như in từng cử chỉ, từng câu nói của cô như vậy . Kỳ Duyên đã hấp dẫn anh từ thể xác đến tâm hồn . Chỉ tại anh quá tự cao... không chấp thuận mình bị cô chinh phục thôi...

Quay nhìn Kỳ Duyên, thấy cô đang cúi đầu xấu hổ, mặt đỏ bừng e thẹn nghe tâm sự bị Như Nguyệt phơi bày.

Nhã Chí thấy cô nhỏ bé vô cùng . Thật đáng thương, dịu dàng đầy nữ tính và... đẹp tuyệt.

Như Nguyệt bảo cô đã khóc và đau khổ thật nhiều vì đám cưới của mình ư ? Lòng anh bỗng ngập tràn hạnh phúc với hình ảnh một Kỳ Duyên nằm rũ rượi trên giường, mái tóc đong đầy lệ . Cho đáng đời, ai bảo tự cao, yêu mà không chịu nói . Suýt tí làm khổ cả anh rồi...

- Nhã Chí, cậu làm gì cứ toét miệng ra cười, mọi người đang nhìn cậu lạ lùng như quái vật kia kìa...

Thích thú cùng ý nghĩ, Nhã Chí toe miệng cười lúc nào không biết . Mãi đến khi bị thằng bạ phụ rể thúc mạnh cùi tay vào bụng mới giật mình mở mắt . Nụ cười bất động trên môi, anh ngơ ngác nhìn quanh, như không hiểu . Giây lâu mới hoàn toàn chợt tỉnh . Thì ra... Ông Ngân đã đọc xong bức thư của Như Nguyệt , đang nhìn anh chờ kết luận.

- Tôi không biết gì đâu, hỏi Kỳ Duyên ấy.

Hoảng quá, Nhã Chí xua tay lia lịa, đẩy tất cả trách nhiệm sang Kỳ Duyên.

- Hà ? - Bây giờ mới tỉnh, chợt hiểu mọi người đã thấu hết lòng mình, Kỳ Duyên then quá đâm đầu chạy đi ngay.

- Kỳ Duyên, Kỳ Duyên đừng chạy... - Quên mất vai trò chú rể của mình, Nhã Chí vội chạy theo cô, mặc hai họ tròn mắt nhìn mình kinh hãi.

- Còn chạy đi đâu nữa - Đã đuổi kịp cô đến sau hòn non bộ, Nhã Chí dừng chân hổn hển thở - Có đào đất mà chui xuống cũng không giấu được đâu, ai người ta cũng biết cả rồi.

Cùng đường, Kỳ Duyên không thể chạy tiếp . Quay đầu lại, cô hất mặt lên đánh đá:

- Biết cả thì sao ?

Cười cười, Nhã Chí bước lại gần cô:

- Có thật là... Kỳ Duyên đã khóc không?

- Tôi...

Bất ngờ bị hỏi một câu thẳng thừng, Kỳ Duyên không tìm được câu để trả lời . Sững người ra, cô nhìn thẳng Nhã Chí . Đẹp quá! Bây giờ cô mới có dịp nhìn kỹ anh hơn . Trong bộ đồ chú rể... anh như quyến rũ hơn bao giờ hết.

Những gì vừa diễn ra, sao cứ như giấc mộng . Đã là người trong cuộc, hiểu rành câu chuyện mà Kỳ Duyên cứ ngỡ ngàng, khó tin làm sao ấy . Hèn gì sáng này, thái độ của Như Nguyệt thật lạ lùng . Nó cứ nhìn chăm chăm vào đôi mắt sững của cô rồi tùm tùm cười . Hừ!

Kỳ Duyên không ngờ là mình đã khóc nhiều như thế . Đã nhủ lòng xem như không có, vậy mà... lúc sáng nhìn Nhã Chí đĩnh đạc bước vào với y phục chú rể, trái tim cô lại nhói lên đau đớn...

Nghe bác Ngân đọc thư Như Nguyệt, chân cô như muốn sụm luôn xuống đất . Xấu hổ biết bao nhiêu . Vậy là... mọi người, ai cũng biết cô thầm yêu Nhã Chí.

Mọi người biết cả cũng không quan trọng, cô chỉ sợ Nhã Chí biết rồi lên mặt với cô thôi . Khoái trong bụng lắm, nên nãy giờ cứ tủm tỉm cười Thế nào rồi hẳn cũng mĩa mai trêu chọc, bảo cô sao không giở từ chối nữa đi . Trước sau gì cũng tự nguyện dâng trái tim cho hẳn như lời tiên đoán.

O, không thể để cho hẳn coi thường được . Hất mặt lên, Kỳ Duyên lạnh lùng:

- Khóc hay không, chẳng quan hệ gì đến anh.
- Sao lại không quan hệ - Chống tay vào vách đá hòn non bộ, mắt Nhã Chí đông đưa - Nói đi... có phải Kỳ Duyên đã khóc vì tôi như lời Như Nguyệt đã nói không?

Biết chối không xong, Kỳ Duyên sảng giọng:

- Phải, thì sao . Tôi khóc đó . Tôi yêu anh đó... Cười đi... Bất quá quê một chút, chứ gì mà sợ.

Lời thú nhận sao ngộ nghĩnh, sao đáng yêu đến thế ? Sung sướng đến vỡ tung cả ngực, Nhã Chí phá ra cười . Rồi không nén nổi lòng, anh ghì lấy vai cô lay mạnh:

- không phải sợ quê đâu . Bởi anh cũng đã bị em chinh phục mất rồi . Ngốc ạ!

- Anh nói gì ? - Kỳ Duyên nghe không rõ.

Nhã Chí cụng nhẹ trán mình vào trán cô, nói nhỏ:

- Anh yêu em!

Rồi bờ môi tham lam của anh tìm nhanh môi cô mong chiếm đoạt một nụ hôn . Nhưng... không được . Kỳ Duyên đã né đầu tránh khỏi.

- Anh lại muốn đùa tôi nữa chứ gì ?

- Đừng nói thế, tự ái lắm cưng - Nhã Chí lườm đôi mắt phật lòng.

Kỳ Duyên vẫn lạnh lùng:

- Yêu tôi, sao anh lại cười Như Nguyễn ?

- Vì cha mẹ... và... vì tự cao nữa . Anh không muốn mình bị chinh phục bởi một cô bé vừa xấu, vừa hung dữ.

Bàn tay anh quẹt nhẹ má Kỳ Duyên . Cô phũ nhanh, hờn dỗi . Nhã Chí nói luôn:

- Và cũng vừa dễ thương như em vậy . Thôi đừng tự ái nữa, anh đã chịu thua rồi...

- Chịu thua thì sao chứ ? - Nén niềm vui vào lòng, Kỳ Duyên nghiêng mặt hỏi.

- Thì... lúng túng một giây - Nhã Chí chìa bó hoa cười ra trước mặt - Bó hoa này... xin tặng lại cho em...

- Đáng ghét! - Giật mạnh bó hoa, Kỳ Duyên quay người đi bẽn lễn .

Hạnh phúc quá, và chỉ muốn nhảy cẫng lên, hét vang trời - Thế...

còn Như Nguyễn thì sao ? - Bỗng nhớ đến bạn, cô quay lại lo lắng hỏi

- Nếu nó trở về thì sao ? Anh có cưới nó không?

- không! - Nhã Chí lắc đầu ngay - Anh đã biết thế nào là tình yêu đích thực rồi . Anh không để hạnh phúc vượt khỏi tay mình đâu . Em

đừng lo...

- Thế lỡ bác Vinh và dì Thủy ép anh phải lấy Như Nguyệt thì sao ?

Anh có như Duy Thành cùng em bỏ trốn đi xa...

- Anh... - Chưa kịp trả lời, đôi bạn trẻ bị đoàn người gồm ông Vinh, bà Thủy, ông Minh và cả ông bà Ngân vây kín.

- Con không phải xúi Nhã Chí làm một việc đại nghịch bất đạo thế đâu - Như giận dữ ông Vinh trầm giọng.

Sợ quá, Kỳ Duyên cúi thấp đầu lí nhí:

- Dạ... con không xúi anh ấy, con chỉ hỏi giả dụ như vậy thôi.

- Hỏi giả dụ . Hừ! - Đôi mắt ông quay nhìn Nhã Chí - Thế con... con có dám chứng tỏ tình yêu bằng hành động dũng cảm thế không?

- Dạ con... - Đưa tay gãi đầu, Nhã Chí nghe khó xử . Nói sao cho vẹn hiếu trọn tình đây.

Mỉm cười, bà Thủy cứu nguy:

- Thôi, đừng chọc chúng làm gì . Kỳ Duyên, con không phải bắt Nhã Chí phải chứng minh đâu . Bởi chúng ta đã nhất trí với nhau rồi.

- Nhất trí gì cơ ? - Mắt Kỳ Duyên tròn xoe . Bà Ngân vui vẻ:

- Nhất trí gả con cho Nhã Chí.

- Gả con cho Nhã Chí ? Bác không phải... - Kinh hãi quá, Kỳ Duyên la lớn.

Bà Ngân chặn lời cô:

- Thật ra... hai bác không đến nỗi độc tài, phong kiến, và xem trọng chữ môn đăng hộ đối như con và Như Nguyệt đã hiểu lầm đâu . Ép Như Nguyệt bác chỉ vì không biết nó đã có người yêu . Thấy hai đứa lén lén lút lút... Bác sợ Như Nguyệt non lòng khổ đại giao du với

hạng người chẳng ra gì mới cấm đoán khó khăn thôi.

- Nói vậy... hai bác bằng lòng chấp nhận Duy Thành - Kỳ Duyên ngớ ngẩn hỏi.

Ông Ngân nhẹ gật đầu:

- Một chàng trai tốt như thế... tại sao ta không chấp nhận ?

- Sao bác biết Duy Thành tốt ? - Giật vội áo Kỳ Duyên, nhưng Nhã Chí không kịp cản câu nói bay ra khỏi miệng.

Bà Ngân vui vẻ:

- Nó có ghé nhà mấy lần . Thấy nó hiền lành khiêm tốn... bác cũng mến trong lòng lắm . Hơn nữa... nó còn là một thằng bé có tài . Mấy hôm trước đọc báo ta còn biết nó vừa đoạt giải thưởng lớn trong cuộc thi tranh.

- Hay quá! - Nhảy căng lên, Kỳ Duyên vỗ tay mừng như đứa trẻ.

Ông Vinh chen vào:

- Trở về vấn đề chính thôi, nhanh lên, kéo trễ giờ đưa dâu đấy.

- Đưa dâu! - Kỳ Duyên lại tròn đôi mắt - Như Nguyễn về rồi à ?

- không phải Như Nguyễn đâu, mà là con đấy - Bây giờ ông Minh cha của cô mới lên tiếng chen vào.

- Là con ư ? - Miệng Kỳ Duyên tròn vo.

Nhã Chí cũng lịm người đi trong nỗi bất ngờ . Bà Ngân gật đầu:

- Bác và mọi người ở đây đã tính kỹ rồi, hôm lễ vẫn tiếp tục cử hành thay con vào vai Như Nguyễn.

- Ôi! không được đâu! không được đâu - Nghe hoảng sợ, Kỳ Duyên xua tay loạn xạ.

Ông Ngân trầm giọng:

- Sao không được ? Chẳng lẽ, cháu đành lòng để ta mất mặt với mọi người sao ?

- Mất mặt với mọi người... chẳng lẽ chuyện này - Kỳ Duyên ngờ ngác.

Bà Ngân gật gù:

- Đúng vậy . Chuyện Như Nguyệt bỏ nhà đi, chỉ có gia đình chúng ta biết . Nên... ta muốn nhờ cháu cứu vãn tình hình bằng cách thế vai Như Nguyệt.

Ồn ào như thế mà chẳng ai biết gì ư ? Đưa mắt nhìn ra sân, Kỳ Duyên thấy đúng thật như lời bà Ngân vừa nói . Vẫn vô tư, mọi người đang cùng nhau cụng ly nói cười vui vẻ . Những chuyện vừa xảy ra chỉ gói gọn trong phạm vi gia đình.

Nhận lời giúp bác Ngân để trở thành vợ Nhã Chí ư ? Yêu anh ấy lắm nhưng khó chấp nhận vô cùng . Cô chưa chuẩn bị, tinh thần lẫn tâm lý để lấy chồng đâu...

- Vì tình bạn với Như Nguyệt , ta mong cháu nhận lời - Ông Ngân giục khéo.

Kỳ Duyên tìm một lý do:

- Mọi người vẫn nhận ra . Cháu đâu phải là con của hai bác.

- không sao - Bà Ngân cười giòn - Cháu có thể là con nuôi của ta mà . Mọi người ở đây ai không biết cháu và Như Nguyệt thân nhau như ruột thịt.

- Cháu... - Cẩn môi, Kỳ Duyên không tìm ra câu từ chối.

Nhã Chí bây giờ mới nói:

- Trước cũng cưới, sau cũng cưới . Thôi thì nhận đại đi . Giả bộ làm

gì ?

- Giả bộ... - Nghe nổi nóng, Kỳ Duyên quay lại trừng đôi mắt - Anh nói vậy là ý gì ? Anh tưởng tôi muốn làm vợ của anh lắm chắc.

- Chút chút thôi! - Nhún vai, Nhã Chí nói tỉnh queo.

- Thôi đừng cãi nữa - Biết con sắp nổi tam bành, ông Minh khéo léo - Ta đã có cách rồi . Kỳ Duyên chẳng phải từ chối đâu . không cưới thật thì ta cưới giả vậy.

- Cưới giả ? - Mọi người đồng loạt quay lại nhìn ông, gật đầu ông cười tủm tỉm:

- Xưa nay, ép dầu ép mỡ chớ ai nỡ ép duyên . Trong tình thế nguy hiểm này cứ cho chúng cưới giả nhau, rồi hạ hồi phân giải.

- Nhưng... - Bà Ngân toan cãi, ông Vinh đã gật đầu.

- Được lắm . Tôi đồng ý cách của anh Minh . Kỳ Duyên... cháu không từ chối chứ ?

- Cháu... - không còn đường từ chối, Kỳ Duyên đành phải gật đầu . Rồi liếc Nhã Chí một cái dài, ngạc nhiên thấy anh cười hí hửng... - Cưới giả thôi mà...

- Được rồi, vậy thì vào mau đi . Đừng để mọi người sinh nghi đấy - Bà Thủy lên tiếng giục.

Đoàn người lục đục kéo vào . Nghi lễ tiếp tục diễn ra trang nghiêm trước bàn thờ.

Cưới giả! Nhìn cô đứng yên, chịu đau cho mình xỏ bông qua lỗ tai, Nhã Chí không nén được cười . Thầm phục bác Minh thông minh quá . Lữ Kỳ Duyên một cách dễ dàng . Cứ nhẩn nhẩn vậy, chẳng biết mình đang bị cưới . Thậ t là ngọt quá!

- Ui da, xong chưa mà lâu vậy ?

Giọng Kỳ Duyên chột to dần, Nhã Chí giật bắn cả người. Thì ra mãi nghĩ anh đã đâm chiếc bông vào vành tai trắng của cô.

- Xin lỗi, xin lỗi... - Xoa nhẹ vành tai cô, anh bắt đầu chú tâm hơn vào công việc nhưng không được . Vành tai cô trắng quá, khiến anh cứ nghĩ đâu, cứ mong trôi mau tới...

- A, cô dâu ra rồi... Chà... đẹp quá đi...

Đám đông chột reo to khi thấy Nhã Chí khoác tay Kỳ Duyên bước ra ngoài.

- Chúc mừng hạnh phúc...

Những nắm giấy hoa được vung cao trong tiếng cười giòn . Gật đầu chào đáp lễ, Nhã Chí kéo Kỳ Duyên sát vào mình một chút nữa .

Hạnh phúc, anh hét to:

- Mọi người hãy bảo chú rể hôn cô dâu đi...

- Anh dám! - Bị Kỳ Duyên thực mạnh cùi tay vào hông đau điếng, nhưng Nhã Chí vẫn cười tương, chờ mọi người hưởng ứng câu nói của mình vừa đề nghị.

- Đúng rồi... hôn cô dâu đi... hôn đi...

Đáp ứng câu đề nghị hơi trắng trợn của chú rể, đám đông lặng đi mất một giây . Nhưng chỉ trong một giây, họ lại ùa lên tán thưởng.

- Tôi không chịu - Kỳ Duyên vội kêu lên khi thấy Nhã Chí từ từ quay lại . Kẹp chặt cánh tay cô vào vai mình, với một phong thái điêu luyện và từng trải anh đặt ngay nụ hôn xuống môi cô.

- không, không... - Kỳ Duyên cố chống chọi, nhưng không được . Nụ hôn của anh đã làm hồn cô chao đảo, quay cuồng . Tri giác xa xôi

bồng bênh vô cảm, có thể cô chịu khuất phục trong cánh tay anh...
Mi mắt khép lại, để từ lúc nào không biết, Kỳ Duyên thấy cánh tay mình, vòng quanh cổ anh, xiết chặt...

- Ôi! Hoan hô, hoan hô...

Hoa giấy, lời chúc tụng tung xuống người Nhã Chí như mưa . Nụ hôn đã khá lâu nhưng anh vẫn chưa muốn rời môi mình khỏi môi Kỳ Duyên . Dù đã hôn nồng nào, hàng chục đôi môi mộng... Dù nụ hôn với anh chẳng có gì phải tò mò hay mới mẻ... nhưng... lạ quá đôi môi của Kỳ Duyên, không giống bất kỳ cô gái nào . Cảm giác cô cho anh lúc này thật tuyệt vời, ngây ngất . Làm anh phải đắm nhìn, phải tan ra... phải xiết chặt cô hơn vào lòng và... ước được gắn chặt đời mình vào cô mãi mãi...

- Mười phút có hơn rồi, Nhã Chí cậu muốn giết cô dâu hay sao chứ ? Nhã Chí sẽ không rời Kỳ Duyên đâu, nếu chàng phụ rể không vỗ mạnh vào vai nhắc anh . Ngỡ ngàng rời nhau ra trong tiếng reo tán thưởng của mọi người. Liếc mắt nhìn qua, thấy Kỳ Duyên cúi thấp đầu, mặt đỏ bừng xấu hổ, anh lại muốn hôn cô lần nữa.

- Đủ rồi, ra xe đi . Đêm về cho cậu tha hồ hôn tới sáng luôn - Đẩy lưng Nhã Chí, chàng phụ rể nửa đùa nửa thật.

Mọi người được một tràng cười và Nhã Chí thì ngớ ngẩn mong trời mau tối.

Đuổi xong đám bạn ra về, Nhã Chí vội quay vào kiểm Kỳ Duyên .

Ruột như lộn ra ngoài khi không thấy cô dâu đâu cả.

Cô đã về rồi ư ? Tất cả cũng tại đám bạn ôn hoàng của anh . Uống mà uống mãi, làm như cả đời chưa được uống bao giờ vậy . Báo hại

Kỳ Duyên trốn mất tiêu rồi, uống công anh nôn nóng từ sáng tới giờ. Mà cô về bao giờ nhỉ ? Vỗ tay lên đầu, Nhã Chí nhăn mày cố nhớ . Cách đây nửa giờ anh còn thấy cô mà . Lúc này tiếp lũ bạn, mắt anh vẫn không ngừng nhìn ra cửa . Nếu cô ta về... sao anh không thấy . Hơn nữa... lúc này, anh cũng được nghe bà Ngân dặn cô kỹ càng rồi. - Duyên à! Đã giúp bác thì giúp cho trót nhé! Con ráng ở lại đủ ba ngày rồi hãy về . Kẻo còn mới quá người ngoài trông vào sẽ dị nghị cho.

Cô đã dạ dàng hoàng, lẽ nào cô lại bỏ về chứ ? Hay là... Anh đứng lên, tiếp tục tìm cô thêm lần nữa . Toilet không có, phòng khách, phòng ngủ cũng không, chỉ còn nhà bếp... À! Chỉ còn nhà bếp là này giờ... anh chưa xuống tìm thôi...

Chệnh choạng hơi men, Nhã Chí đẩy cửa bếp nhìn vào rồi đứng yên bất động . Đúng là khéo lo xa . Kỳ Duyên của anh chẳng đi đâu cả . Cô chỉ xuống bếp bồi dưỡng cái bao tử của mình mà thôi.

Vẫn chưa hay có người trộm nhìn mình ngồi bệt xuống đất . Kỳ Duyên mãi mê bỏ những lát chả lụa vào miệng nhai ngấu nghiến . Vẻ mặt hớn hở, chứng tỏ cô rất vui khi được ăn những lát chả ngon như thế.

Một tay chống lên cửa, Nhã Chí mỉm cười lặng yên ngắm cô ăn . Trong bộ đồ lửng của Như Nguyệt , Kỳ Duyên trông rất trẻ con . À! Thì ra... lúc anh tiếp bạn, cô đã tranh thủ tắm rửa, cởi bộ trang phục cô dâu ra cho khỏe . Chẳng biết lát nữa... cô có chịu vào phòng ngủ của anh không? Thật tội nghiệp đến phút này... cô vẫn cứ đinh ninh cùng anh làm đám cưới giả.

Tiếng cười của anh làm Kỳ Duyên giật mình ngẩng lên nhận ra anh, cô lạng người đi xấu hổ . Quay mặt sang hướng khác thanh minh:

- Sáng giờ tôi chưa ăn gì cả . Đói quá... nên...

- không sao, không sao - Bước luôn xuống bếp, Nhã Chí ngồi cạnh xuống bên cô - Cho anh ăn với . Anh cũng đói quá! - Nói rồi, anh bốc một miếng bỏ vào miệng mình.

- Anh ăn... súp nhé ? Tôi mới vừa hâm lại ngon lắm - Bẽn lễn đứng lên, Kỳ Duyên như ngại ngồi gần anh.

- Ủ! - Gật đầu, Nhã Chí hạnh phúc nhìn Kỳ Duyên đi múc súp cho mình . Sao cô xấu hổ, bẽn lễn với anh như vậy chứ ? không đành dĩa, tự nhiên như thường bữa với anh nữa ? Lẽ nào... nụ hôn đã khiến cô như thế ?

- Đây anh ăn đi - Đặt chén súp xuống mặt anh, Kỳ Duyên bước đến bên cửa sổ đứng im . Trống ngực đập rộn ràng... hồi hộp . Sao cô sợ anh thế, lại hôn cô quá mức!

Nhắc đến nụ hôn, đôi má cô lại nóng bừng lên xấu hổ . Nhã Chí này thật ác ghê! Cưới giả mà hôn y như thật... Trước bàn dân thiên hạ vậy . Quên thiệt là quên...

Rồi cô lại tủm tỉm cười, nhớ đến lời yêu cầu lúc sáng Nhã Chí nói với mình . Cũng tại mọi người ra phá mất, bằng không... cô đã được nghe anh nói nữa rồi . Anh bảo yêu mình, sẽ cưới mình làm vợ...

Nhưng khi nào thì cưới nhỉ . Hôm đó, nhất định cô không mặc áo dài như Như Nguyệt đâu . Cô sẽ chọn cho mình một chiếc xoa rê đuôi dài... thật dài... có hai em bé đi sau nâng hộ nữa . Cô sẽ chọn Nhã Chi làm dâu phụ... Ôi!... Mà nghĩ Kỳ Duyên không hay Nhã Chí đến

bên cạnh mình lúc nào . Đến khi bị anh vòng tay ôm lấy eo mới giật mình quay lại:

- Anh làm gì vậy ?

- Anh yêu em - Đặt cằm lên vai cô, anh thì thầm - Kỳ Duyên à!... Em thật là xinh đẹp.

Hạnh phúc trước lời khen tặng của anh, cánh mũi Kỳ Duyên phập phồng . Muốn ngả đầu vào ngực anh, nhưng cô lại vùng người thoát ra :

- Anh không được đụng vào người tôi và cũng không được hôn nữa đó.

- Làm sao em cấm được anh khi đã là vợ của anh rồi chứ ? - Lại ôm lấy eo cô, Nhã Chí ngã người đặt môi xuống cổ cô.

- Chỉ làm đám cưới giả thôi - Đẩy mặt anh ra, Kỳ Duyên nghiêm trọng - Đề nghị anh tôn trọng tôi

- Đám cưới giả - Nhã Chí bật cười - Bằng chứng nào nói thế ? Kỳ Duyên ơi, sao em ngây thơ thế ? Bị gạt mà không hay.

- Tôi bị gạt ư ? - Chỉ vào ngực mình, Kỳ Duyên ngơ ngác rồi chợt hiểu, cô lắc đầu - không, tôi không chịu . Tôi phải về nhà thôi.

- không về được đâu . - Thấy chùm chìa khóa trong tay , Nhã Chí lắc đầu - Anh khóa cửa rồi . Hơn nữa, ván đã đóng thuyền... em đành lòng tháo ra... làm củi để chụm ư ?

- Anh... - Tức run cả người, Kỳ Duyên bật khóc - Tại sao lại ép tôi... tại sao phải làm như vậy chứ ?

- Tại vì anh nhìn rõ trái tim em . Anh biết nó đã bằng lòng cho em làm vợ anh . - Nhẹ lau nước mắt cho cô, Nhã Chí trù mếu.

Kỳ Duyên khóc lớn hơn:

- Bẵng lòng khi nào chứ ?

- Khi anh hôn em, anh đã nghe tim em nói rõ ràng - Nhã Chí nhẹ nắm tay cô - Đừng tự ái, đừng bướng nữa . Đồng ý làm vợ anh đi . Bông đã đeo, nhẫn đã trao, bàn thờ gia tiên cũng đã lạy xong . Em không sợ mất duyên hay sao mà đòi trả lại cho anh chứ ?

- Nhưng... lúc này... tưởng đám cưới giả tôi có cầu nguyện gì đâu - Giọng Kỳ Duyên yếu đi.

Biết cô đã xiêu lòng, Nhã Chí tấn công luôn:

- không sao, một mình anh cầu nguyện là đủ rồi . Thôi... gật đầu nhanh lên cho anh nhờ . Anh chịu hết nổi rồi.

- Anh làm gì chịu hết nổi ? - Kỳ Duyên quá ngây thơ.

Nén cười, Nhã Chí nói nhỏ xuống tai cô:

- Thì... làm vợ anh đó... đó...

Chợt hiểu, Kỳ Duyên quay mặt sang thẹn thùng:

- Đừng hòng.

- Em có thể giết anh, chứ không cản được anh đâu - Nói xong, Nhã Chí vụt cúi xuống bế bổng cô lên, bước như bay.

- Thả ra... thả ra mau... - Vẫy vù, Kỳ Duyên đắm như mưa xuống vai anh rồi bỗng nằm yên . Nép sát tai mình vào ngực Nhã Chí, Kỳ Duyên nghe rõ tiếng tim anh đập rộn ràng . Hệt như tiếng tim cô, tiếng tim của những kẻ đang yêu đấy . Len lén đưa mắt nhìn lên, cô như bị gương mặt quyến rũ của anh hút chặt, chưa bao giờ anh thấy anh đẹp trai, kiêu hãnh đến dường này.

Có thật Nhã Chí đng bế cô trên đôi tay rắn chắc của anh không? Sao

sự thật rồi mà Kỳ Duyên chưa tin vậy ? Sao cô cứ nhớ như in lần đầu tiên được gặp anh, rồi bị anh đề nghị làm điều khiếm nhã ?...

Cô lại nhớ đến cuộc tình ngang trái của ông Vinh, bà Thủy . Mỗi tình đơn phương cao thượng đầy oan ức của ba... Tất cả như một đoạn phim quay ngược, cứ hiện lên, hiện lên trước mắt cô từng hình ảnh rõ ràng.

Tình yêu... vĩnh cửu là một tình yêu thiêng liêng cao đẹp nhất mà tạo hóa tạo ra để tặng riêng cho loài người. Dù có người cố tình chà đạp, lợi dụng nó cách nào, cũng không thể làm tình yêu xấu đi được .

Tình yêu là quà tặng, là hạnh phúc thưởng ban cho những trái tim nhân hậu.

Vòng tay lên cổ Nhã Chí, Kỳ Duyên bỗng nhớ đến Như Nguyệt, đến Duy Thành . Những người bạn tốt của cô, dù bây giờ cô không biết họ Ở đâu, nhưng cô vẫn biết rõ một điều, họ đang hạnh phúc biết bao và... cô cũng tin rằng mình sẽ gặp họ vào một ngày không xa lắm.

Hết